

Giang Hồ Trái (Môn Nợ Giang Hồ)

Contents

Giang Hồ Trái (Môn Nợ Giang Hồ)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	48
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	54
23. Chương 23	57
24. Chương 24	59
25. Chương 25	61
26. Chương 26	63
27. Chương 27	66

Giang Hồ Trái (Môn Nợ Giang Hồ)

Giới thiệu

Người nông dân, mới dựng được ngôi nhà chưa được 3 ngày chưa có cảm giác hưởng thụ thì không biết có 2 thằng nào k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-trai-mon-no-giang-ho>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tả Ký tự nhận là một nông dân an phận.

Lúc hắn còn niên thiếu cũng từng được đưa đến học đường trong thành đọc qua vài năm đèn sách, vốn trong nhà cũng trồng cấy vào hắn có thể thi đỗ công danh làm rạng rỡ tổ tông một phen. Ai ngờ được phong vân biến đổi, năm ấy lúc hắn mười bốn tuổi, song thân hắn gặp tai nạn mà song song qua đời. Lưu lại hắn cùng một đệ đệ tám tuổi, bần hàn không nơi nương tựa.

Bà con thân thích đồng hương cũng coi là phúc hậu, nhiều ít có thể giúp đỡ. Thế nhưng trồng cấy vào người ta nuôi mình đọc sách, Tả Ký làm không được.

Vì thế Tả Ký liền thôi học hồi hương, an an phận phận mà làm một nông dân. Nói gì đi chẳng nữa, bản thân mình cũng là một huynh trưởng, không thể để đệ đệ nhà mình chịu khổ đúng hay không?

Từ một văn nhược thư sinh vai không thể gánh tay không thể cầm tôi luyện thành một thô nhân tay thô chân to, bất quá cũng chỉ có mấy năm mà thôi.

Hiện tại hắn chăm bón vài mẫu hoa màu, ngày thường còn có thể giúp bà con láng giềng viết vài lá thư đề vài tấm biển văn văn, cũng coi như duẩn văn duẩn võ, một nhân vật tinh anh của Tả gia trang nha.

Hai năm này thế đạo thái bình, mưa thuận gió hoà, hơn nữa người cũng siêng năng không làm biếng, dành dụm được không ít tiền, Tả Ký cũng liền cân nhắc, cũng đến lúc thú cho đệ đệ nhà mình một nương tử. Lần trước đệ đệ từ chỗ học việc ở kinh thành trở về, hắn đã mượn rượu dò xét, tiểu tử kia đã sớm coi trọng nhị khuê nữ Triệu gia ở phía đông thôn trang, chỉ là vẫn xấu hổ không chịu thừa nhận, lại còn nói làm ca ca phải thú trước mới đúng lẽ.

Tiểu tử này! Bạn tâm vớ vẩn. Hai huynh đệ từ nhỏ đã không có cha mẹ, hắn trong mưa trong gió khó khăn đem đệ đệ nuôi đến lớn như vậy, không nhìn hắn thành gia lập nghiệp bản thân mình có thể yên tâm sao? Hắn thành gia thì mình cũng không còn lo lắng, cũng coi như đối cha mẹ có một công đạo. Về sau lo chuyện của mình vẫn còn kịp chán.

Ngày hôm sau, hắn liền đi Triệu gia cầu hôn, người Triệu gia thật cũng sáng khoái, dù sao cũng là người cùng một thôn, hiểu rõ lẫn nhau. Nói huynh đệ bọn họ cũng sống không dễ dàng gì, cũng không cần sính lễ gì lớn, chỉ cần có thể để cho khuê nữ nhà bọn họ có một chỗ ở thì hôn sự coi như thành. Chẳng trách Triệu gia cố ý nói ra việc này, Tả gia huynh đệ vài năm này vẫn ở một gian thổ ốc nhỏ rộng ba gian, vẫn là không phân gian, cưới tân nương tử trở về, đương nhiên không có đạo lý nào vẫn ở chung với đại bá.

Tả Ký một ngụm nhận lời. Ngày đó sau khi về nhà ôm hũ đếm tiền nửa ngày, quyết định xây một cái nhà ngói năm gian. Tuy rằng tốn mớ tiền, nhưng chỉ cần đệ đệ ở thoải mái, cũng nở mặt nở mũi.

Nửa năm sau, Tả Ký tận mắt trông nom nhà cửa bắt xà lạp ngói, lại mở tiệc chiêu đãi láng giềng đầu vào đấy, nhìn tường trắng ngói đỏ rồi nghe giọng thì thầm khe khẽ của đôi vợ chồng son bên kia vách tường, chỉ cảm thấy nhân sinh cũng không có gì đáng tiếc.

Tả Ký nhân sinh không còn cầu gì hơn, chẳng qua duy trì được ba ngày.

Một ngày này, Tả Ký ở trong ruộng làm việc. Trước đó vài ngày bởi vì bận rộn chuyện nhà cửa, ruộng nương nhiều ít có chút chậm trễ. Mà giờ chuyện bên kia đã xong xuôi, hắn tức khắc cầm đầu cầm cổ vào chuyện ruộng nương. Đang lúc gieo giống cây cao lương chợt nghe thấy thôn xa xa bên kia truyền đến một trận ồn ào. Tả Ký đứng thẳng dậy, chống cuốc chim nhìn một hồi, không nhìn thấy cái gì hết. Đang do dự muốn hay không trở về xem đến tột cùng là cái gì thì gặp mấy đứa con nít ngày thường hay leo dèo đi theo hắn chạy tới, còn cách thật xa liền hướng hắn ồn ào: “Tả đại ca, tả đại ca! Nhà mới của người sập rồi, mau trở về xem a!”

Tả Ký trong lòng “lộp bộp” một chút. Bất chấp xen vào giữa hoa màu, quăng nông cụ chạy về nhà. Đọc theo đường đi toát ra vô số ý niệm trong đầu.

Đã cùng Triệu gia ước định hai tháng sau đón dâu, hiện tại sập nhà có phải điềm xấu hay không? Trong nhà tiền đã xài hết, nếu sập thật lấy gì mà sửa? Nhưng mà ngôi gỗ dựng nhà đều là tự tay mình chọn, như thế nào lại không rắn chắc thế này, không hề có đạo lý a. Không lẽ là chọn ngày dựng nhà không đúng, hay là quên cúng ông thần nào rồi? Đờng hoảng hốt đờng hoảng hốt, có lẽ là đám nhỏ này tình nghịch gát người cũng không chừng.

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng dưới chân hần không dám dừng lại lấy một khắc, cầm đầu cầm cổ chạy vào thôn, từ xa ngẩng đầu liền thấy nhà ngôi mới của mình vốn đứng sừng sững như hạc trong bầy gà thì bây giờ như một đồng gạch vụn, nóc nhà không thấy một nửa, lộ ra đòn tay bên trong bị bể gãy.

Tả Ký dừng chân, tin dữ trở thành sự thật, nhất thời ngược lại có chút vô thổ. Hàng xóm thấy hần đã trở lại, đều xông tới. Không đợi hần hỏi đã tranh giành nhau kể lại tình cảnh mới vừa rồi.

Nguyên lai việc này không phải thời vận cũng không phải thiên tai, mà thuần túy là nhân họa (1).

Tả gia trang này nguyên bản chỉ là một cái thôn nhỏ bình thường, cũng không phải danh sơn đại xuyên (2), cũng không ở gần dịch lộ quan đạo (3), bởi vậy ngày thường lui tới bất quá chỉ có thôn xóm láng giềng, bà con dòng họ, hoặc vài người đến bán hàng rong mà thôi. Ai biết hôm nay thế nhưng có thể tiếp đãi hai vị cao nhân.

Nghe nói hai vị cao nhân này một người bạch y (4), một người thanh y (5), đều là khoảng hai mươi niên kỉ. Không biết ở đâu nhảy ra, ở trong thôn một người truy một người trốn, mới thấy còn đang ở đầu đường, nháy mắt đã qua cuối phố, nếu không phải người ở phía sau vừa đuổi vừa chửi, suýt nữa mọi người tưởng rằng ban ngày thấy ma.

Người trong thôn đều vội vã đóng cửa, chỉ từ khe hở cửa sổ len lén xem chừng. Hai vị kia đều cảm trường kiếm sáng loáng, đao kiếm không có mắt, ai lại dám tiếp cận hai vị ôn thần này chứ? Sau đó vị thanh y nhân bị truy kia có thể là phổ phổ đường đường chạy đến mê muội, một đầu đâm vào ngõ cụt. Sau đó nữa người nọ tạm dừng nhìn quanh rồi nhảy hai ba cái đã leo lên nóc nhà mới của Tả gia, bắt đầu mọi nơi đánh giá.

Này cũng khó trách, nóc nhà mới của Tả gia là cao nhất trong toàn bộ thôn, đúng là vị trí tốt nhất trên cao nhìn xuống. Bạch y nhân thân thủ cũng rất cao, cũng theo kẻ bị truy nhảy lên, hai người liền bắt đầu đánh nhau nặng nề. Lúc này thái dương (6) giữa đỉnh đầu, đao kiếm chói lọi, thôn nhân đương nhiên nhìn không thấy được gì, chỉ cảm thấy hai luồng bóng dáng nhiễu nhiễu khứ (7), chỉ chốc lát chợt nghe âm vang một tiếng, tân phòng Tả gia đã bay mất nóc.

Nhất thời bụi mù tràn ngập, mọi người chỉ nghe thấy vài tiếng cười quái dị, một đạo thanh ảnh hướng về phía tây nam chạy xa. Lại sau một lúc lâu, người áo trắng kia, nga, lúc này đã thành người áo xám, cũng loi ngoi chui ra từ đám gạch vụn, sắc mặt thật sự khó coi, phát hiện người áo xanh đã muốn không thấy tung tích, liền một quyền đâm vào vách tường.

Nguyên bản nhà mới của Tả gia chỉ mới mất nóc, giờ đến tường cũng đi theo ông bà ông vải.

Người nọ sau khi nện ngã tường, cũng một cái lắc mình liền chạy xa. Chỉ để lại thôn nhân (8) ghen hòng nhìn trần trối.

Tả Ký nghe xong thiên thư kì văn trải qua mới vừa rồi chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng giống như đang nằm mơ. Làm sao có người nhảy một cái có thể lên trên nóc nhà cao như vậy? Làm sao có người một quyền có thể nện ngã một mặt tường? Việc này thật là ly kỳ, thế nhưng các hương thân (9) cũng nói lời thật, lại có hiện trường tàn ốc (10) trước mặt, hần không thể không tin. Hay là những chuyện truyền kỳ thần thoại thảo luận lúc nhàn rỗi đều là sự thật? Thực sự có loại người giang hồ võ công cao thâm sao?

Hương thân thấy hần sắc mặt trắng bệch, chỉ đứng đó sững sờ, trong lòng cũng đều hiểu được, nói cho cùng tai họa rốt từ trên trời xuống như thế này, rốt trúng đầu ai thì cũng phải mộng nửa ngày. Cũng không khuyên gì nhiều, chậm rãi tản.

Tả Ký thượng vàng hạ cám suy nghĩ loạn một hồi, cũng chưa nghĩ ra phương hướng gì. Duy nhất may mắn chính là đệ đệ ngày hôm trước đã vào trong thành, giờ phút này khỏi phải lo lắng tức giận. Mắt thấy năm

gian phòng sụp hết ba gian, đoạn tường tàn ngói, cơ hồ không thể sửa chữa, gần như phải xây cái mới. Hai tháng sau đệ đệ sẽ thành hôn, thời gian cùng tiền bạc hẳn đều kiếm không nổi. Đây thì có gì là hảo?

Càng nóng vội ngược lại càng không đầu mối. Tả Ký trở lại phòng cũ, thế nhưng không biết nên làm cái gì cho tốt, liền như vậy ngơ ngác ngồi thẳng đến lúc lên đèn, thì cửa truyền đến tiếng gọi người.

Đi mở cửa vừa thấy, là Tả lão bá đức cao vọng trọng trong thôn, Tả Ký tuy rằng lo lắng nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng mời vào trong phòng. Tả lão bá chậm rãi nói ra ý đồ đến: nguyên lai là các hương thân đều biết hẳn khó khăn. Trở về hợp lại tính toán rồi cử Tả lão bá đi đầu, đem chút vật liệu cùng tiền bạc sang đây, ước chừng có thể chèo chống một phần chi phí duy tu. Nhân công khỏi phải tìm, mấy ngày nữa nông nhàn, thôn nhân sẽ đến phụ giúp.

Tả Ký vừa cảm kích vừa hổ thẹn. Người ở quê tình cảm sâu đậm là điều không cần phải nói, chỉ oán chính mình, không duyên cớ huênh hoang khoác lác cái gì, nếu chỉ an phận xây mấy gian thổ ốc (11), trong túi cũng sẽ không trống trơn, còn phải nhờ người khác cứu cấp. Vô luận như thế nào, vấn đề khẩn cấp trước mắt xem như giải quyết. Thiếu nợ ân tình của người ta, cần mẫn trả mấy thì sau này vẫn còn mãi, luôn luôn trả không hết.

Tả Ký trong lòng buồn lòng, mới có lúc nhàn hạ nhớ tới chuyện tình ban ngày. Càng nghĩ càng cảm thấy lửa giận bùng lên. Như thế nào lại có thứ người như vậy, vô duyên vô cớ chạy đến nhà người khác, trèo tường thượng ốc, gây tai vạ cho người ta, ngay cả câu giải thích cũng không nói đã phải mông chạy mất. Có võ công thì sao chứ? Người giang hồ thì sao chứ? Người giang hồ là có thể hủy nhà người ta xong rồi không cần bồi sao? Cường đạo còn có quan binh trảo! Chỉ cần ở trên đời này, thì có thể chạy mất không để lại một câu? Việc này không thể cứ cho qua như vậy, phải có một lời giải thích!

nhân họa (1): họa do người gây ra

danh sơn đại xuyên (2): danh lam thắng cảnh, chỉ nơi nổi tiếng

dịch lộ quan đạo (3): gần đường lớn, gần đường quan đi

bạch y (4): quần áo màu trắng

thanh y (5): quần áo màu xanh

thái dương (6): mặt trời

nhiều lai nhiều khứ (7): nhảy đến nhảy đi

thôn nhân (8): người trong thôn

hương thân (9): bà con hàng xóm láng giềng

tàn ốc (10): tàn tích của cái nhà đấy

thổ ốc (11): nhà vách bằng đất.

Bộ này chị Đào thích xài từ Hán Việt cho hợp ngữ cảnh cổ xưa, ta đã dịch sát nghĩa một số từ, tuy nhiên vẫn nên giữ lại một số nó mới có hương vị, chịu khó làm quen các nàng nhé, mỗi từ ta chỉ chú thích một lần, nếu gặp ở các chương sau sẽ không chú thích lại nữa

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Chưa xong.

Tuy là Tả Ký phần uất đầy ngập, nhưng chuyện này chỉ trong chốc lát, cũng vô pháp lên đường đi tìm người đòi nợ ngay. Dù sao cũng là sửa chữa phòng ở nhà mình, không đạo lý nào gia chủ mặc kệ để hương thân hỗ trợ. Huống chi hôn sự của đệ đệ cũng sắp tới, tuy rằng Triệu gia nói không nên bày vẽ hoang phí, nhưng dù sao cũng là chuyện hệ trọng cả đời, như thế nào cũng phải nỗ lực mới được.

Tả Ký thân thiện hữu hảo tâm phòng, mắt thấy đệ đệ vào động phòng, vợ chồng trẻ khởi đầu những ngày vui vẻ náo nhiệt, chính mình rốt cục cũng có thời gian nhàn hạ chuẩn bị truy khoản nợ thì đã là chuyện của hơn hai tháng sau.

Đoạn thời gian trước tuy rằng rối ren, nhưng nhiều ít cũng tìm người hỏi thăm lần tìm chút đầu mối. Hương hương lần hỏi thăm rõ ràng, ngày ấy bạch y nhân trong lúc truy đuổi vẫn kêu là “Lục Hành đại ma đầu.” Lục Hành, có lẽ là tính danh của thanh y nhân. Lúc dọn dẹp tàn ngôi, ở trong đồng gạch ngôi vụn nhặt được miếng ngọc bội, mặt trên có khắc một chữ “Đường” nho nhỏ. Hẳn là của bạch y nhân làm rơi.

Như thế có tính danh có vật chứng, thật cũng không sợ tìm không được người. Chẳng qua là nghe nói bọn người giang hồ hành tung bất định, chú ý cái gì lưu lạc thiên nhai bốn biển là nhà. Muốn nghe danh hào thì dễ dàng, muốn tìm đến bản nhân (người thật) thì phải xem có duyên hay không. Lại nghe nói bọn họ chính là kiếp sống đao thương thiểm huyết, một lời không hợp một tí là rút đao giơ tới. Giống như hương thân ở Tả gia trang vậy, cũng là do người ta nhìn không vừa mắt.

Những chuyện này đều là do Tả Tiểu Linh nghe được khi chạy việc ở một tửu lâu trong thành rồi kể lại. Tả Ký nghe đến đó, nhất thời lòng đầy căm phẫn: “Bọn họ chướng mắt liền giẫm sập nhà của ta. Nếu ghét thì làm sao, sẽ đem nhà của ta san bằng thành chuồng heo à?” Nói tới đây lại có chút không yên: “Nói như vậy không phải không vương pháp? Chỉ cần không hợp ý bọn họ, liền muốn giết người phóng hỏa?”

Tả Tiểu Linh khóe miệng nhếch lên: “Việc này người không hiểu được đâu, người giang hồ chú ý nhất chính là hai chữ ‘đạo nghĩa’. Mặc kệ là hắc đạo bạch đạo, cũng phải nói đến quy củ giang hồ. Không phải người trong giang hồ, sẽ không trộn lẫn vào chuyện của giang hồ, hiển nhiên sẽ không bị động đến.”

Tả Ký nghĩ, mình đi đòi lại khoản tiền nhiều năm vất vả này, có lẽ sẽ không quy kết vào chuyện trong giang hồ đi, một khi đã như vậy, tất nhiên là phải kiên trì đến cùng. Tả Tiểu Linh nghe hẳn tính toán xong, không cho là đúng. Chỉ khuyên hẳn chớ chọc vào chuyện phiền toái này, ngọc bội kia phẩm chất không tồi, dứt khoát đem cầm để lấy tiền sửa nhà lại thêm có lời một ít.

Tả Ký nghĩ nghĩ, không có nghe lời khuyên. Thứ nhất nếu ngọc bội giá trị như thế, có lẽ là vật quý trọng của nhà người ta, mặc dù là bọn họ có sai, cũng không nên che giấu đi. Thứ hai không riêng gì vấn đề tiền bạc, hai người này, còn nợ hẳn một lời xin lỗi.

Tả Tiểu Linh thấy hẳn tích cực cũng không thể nề hà. Liền dặn dò nếu như rồi rãnh đi tìm người như đã nói, thì đi tửu lâu Quý Lâm trong thành tìm hẳn một chuyến trước, tốt xấu gì hẳn cũng chỉ cho một ít minh lộ. Nếu không Tả Ký đơn độc đi tìm giang hồ, cũng phải tìm trên nửa năm.

Vì thể hiện tại mới có một màn tình cảnh Tả Ký lưng đeo một bọc hành lý mê mang đứng ở trước cửa tửu lâu này.

Hắn vừa rồi đến tửu lâu gặp qua người, nghe xong lời vàng ngọc mới có thể thoát thân mà xuất môn.

Mới vừa rồi Tiểu Linh Tả gia nói, chỗ nào có người chỗ đó có giang hồ, thí dụ như tửu lâu này, thí dụ như Tả gia trang, đối với người giang hồ mà nói, đó là chân trời góc biển; người giang hồ không phải trên đầu có dán giấy chứng nhận giang hồ, mà chỉ cần có tâm giang hồ thì là người giang hồ, bọn họ cũng có thể là tiêu sư (người áp tiêu), là cường đạo, là công tử phú quý, là tiểu nhị chạy việc; Không phải cầm kiếm mới là người giang hồ, mà chỉ cần trong lòng có kiếm, trong tay nắm cái gì cũng đều có thể là kiếm, như quân cờ, như ống tiêu, như chén rượu, như khăn mặt.

Nói nhiều như thế nửa ngày, Tả Ký chỉ cảm thấy mây mù dày đặc cái hiểu cái không. Cuối cùng cũng nghe được một câu là hiểu được: Gần nhất đám người bạch đạo đại hiệp muốn ở Lạc Dương tổ chức đại hội diệt ma giáo, nếu muốn tìm người, đi đến đó tìm sẽ thuận tiện hơn nhiều. Đại hiệp trẻ tuổi họ Đường có vài vị, đến lúc đó hỏi thì sẽ biết. Về phần cái tên Lục Hành này, Tả Tiểu Linh cũng chưa từng nghe nói qua, tất nhiên không phải là người có tiếng tăm gì.

Nếu mục tiêu đã định, cũng không thích hợp trì hoãn. Tả Ký phân rõ phương hướng, thừa dịp sắc trời còn sớm, tiến về phía Lạc Dương.

Sáng sớm trên quan đạo, xa xa đi tới một đội xe vận chuyển. Tiếng người lái xe huy roi, tiếng gia súc ầm ĩ cao thấp nối tiếp nhau. Ngựa lôi kéo gánh nặng mắt nhấp nhem buồn ngủ chậm rãi đi trước.

Tả Ký liền ngồi trên một trong những chiếc mã xa đó. Thời điểm hần xuất môn không mang bao nhiêu lộ phí, nguyên bản tính toán tạm thời làm công để bù vào. Ngày thứ nhất khởi hành hần liền gặp thương đội đi về hướng Lạc Dương này, vừa vận trong đội có một người đánh xe sinh bệnh nên thiếu người, Tả Ký liền thuận lợi bổ sung. Hần tay chân lạnh lẽo lại không nói nhiều, đã nhiều ngày cùng mọi người ở chung một chỗ tất nhiên là xuôi gió thuận nước.

Đang tiến lên phía trước, bỗng nhiên nghe được sau đội có tạp thanh truyền đến, Tả Ký đứng lên, đứng ở trên mã xa nhìn về phía sau, chỉ thấy vài người ăn mặc lạ lùng hướng bên này chạy tới. Hần thấy những người đó tới nhanh chóng, trong tay đều nắm binh khí, trong lòng không khỏi cả kinh. Đang hết sức nghi ngờ, mấy người kia đã chạy tới gần. Chợt nghe bọn họ hét: “Vô lâm tranh chấp, người không phận sự mau tránh!”

Đoàn xe lúc này đã đi chậm lại, rất nhanh liền đem xe chạy tới ngừng ở ven đường, Tả Ký học theo bộ dáng những người đánh xe khác, dựa vào giá súc ngồi xổm xuống ôm lấy đầu, lại qua khe hở trong xe lên đánh giá động tĩnh của những người đó.

Không biết khi nào, mấy người kia cách đó không xa đã vây lấy hai người. Một trắng một xanh. Công tử áo trắng một mực khoanh tay, tùy ý để người áo xanh cùng mấy người kia đối đáp.

Vài vị nhân sĩ nọ như lâm đại địch, người áo xanh cũng cợt nhả, một bộ chẳng hề để ý. Hai bên không nói vài câu liền động thủ. Trong lúc đánh nhau có đôi câu vài lời truyền đến, Tả Ký nghe, đơn giản là chính tà bất lưỡng lập, giang hồ bại hoại linh tinh gì đấy. Nghe những lời kia thì hai vị công tử kia trái lại là tà đạo. Tả Ký lắc đầu: Đáng tiếc cho hai gương mặt tốt như thế.

Bất quá là trong nháy mắt công phu, vài vị nhân sĩ kia đã bị người áo xanh đánh ngã. Mấy người đó đang bò trên mặt đất chửi mắng: “Thạch Thành Bích, ngươi là kẻ tiểu nhân vẽ đường cho hươu chạy.”, “Họ Thạch tiểu tử, có gan thì ngươi chờ đó.”, linh tinh các loại, người áo xanh cũng không để ý tới. Vỗ vỗ tay, cười hi hi đi về hướng công tử áo trắng.

Tả Ký mới vừa rồi xem đến ngây người, lúc này mới nhớ tới, hai người này có vẻ giống như người giang hồ đã giẫm sập nhà mình. Bất quá xem ra người áo xanh không phải. Đang muốn tiến lên hỏi người áo trắng có phải họ Đường hay không, bỗng nhiên thấy ánh đao lóe lên, lại nghe sột một tiếng, một cỗ gió lạnh xẹt qua bên tai, Tả Ký bị dọa tim đập như trống, phục hồi tinh thần lại quay đầu vừa nhìn, liền thấy một thanh đao thép chói lọi cắm ở trên thùng xe. Còn mình thì bên má trái hơi hơi phát đau, lấy tay sờ thử, cứ nhiên quệt ra một đồng máu.

Tả Ký hoảng sợ, lại thấy hai người kia sẽ rời đi. Đả thương người như vậy cứ nhiên cũng không hỏi qua một tiếng, trong lòng không khỏi tức giận, đi hướng về phía công tử áo trắng nói: “Uy! Ngươi đả thương ta.”

Áo trắng công tử cảm thấy ngoài ý muốn, chọn mi nói: “Vậy thì sao?”

Tả Ký bực mình, như thế nào mà người giang hồ này ngay cả đạo lý xử sự cũng không hiểu, liền kiên nhẫn nói: “Ngươi nên xin lỗi, còn phải trị thương cho ta.”

Áo trắng công tử liếc mắt một cái cao thấp đánh giá hần, thoải mái nói: “Thành Bích, lấy bạc cấp vị phu tử này.”

Tả Ký ngăn người, thăm nghĩ khi nào thì mình thành tiên sinh dạy học? Lại thấy người áo xanh kia đã lấy bạc đưa tới, Tả Ký vội vàng xua tay: “Ta cũng không phải rất đau, tùy tiện băng bó là tốt rồi, không cần nhiều bạc như vậy, các người nói lời xin lỗi.”

Lời còn chưa dứt, liền bị một bàn tay bưng kín miệng. Thanh âm của lão bản thương đội vang lên ở bên tai: “Tên đánh xe này rất là khờ, hai vị đại hiệp hà tất cùng hần so đo.” Lời tuy là nói như vậy, nhưng cái tay kia thì chìa ra nắm lấy bạc.

Người áo xanh tên Thạch Thành Bích mỉm cười, liền quay đầu đuổi theo vị công tử áo trắng.

Lão bản đội bóng người hai người không còn thấy nữa mới buông cái tay đang che kín miệng mũi Tả Ký ra, thấp giọng trách mắng: “Ngươi chán sống cũng đừng liên lụy chúng ta! Cùng người giang hồ nói cái gì đạo lý, huống chi hai vị này còn là tà đạo, không giết người đó là chuyện tốt, ngươi cứ nhiên còn muốn bọn họ phải xin lỗi! Chẳng lẽ là điên rồi?”

Tả Ký bị bịt miệng đã đầu cháng váng não trướng, nhất thời không nói được gì. Lão bản vẫn không chịu bỏ qua, chỉ nói mình thỉnh không nổi xe phu lớn gan như vậy, cùng hắn tính tiền công mấy ngày trước đây, lại ném mấy đồng nói là cho hắn tiền trị thương, liền vội vàng đánh xe đi mất.

Tả Ký đứng ở trên đường gốc sau một lúc lâu, đột nhiên sực tỉnh lại, lão bản kia thu ngân lượng của người áo xanh đưa cho, cứ nhiên cứ vậy đi mất tiêu rồi!

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Lần thứ hai gặp lại hai người Thạch Thành Bích là ở trong một quán trà bên cạnh quan đạo.

Tả Ký đang tạm thời thay thế tiểu nhị ở đây về nhà có việc. Hai người nọ phiêu phiêu lác lác vào đây, còn gọi hai chén trà. Tả Ký vẫn muốn tiến lên hỏi tên họ của vị công tử áo trắng, thế nhưng khách nhân chột tăng nhiều, vội vàng đến mức chân gần như không chạm đất. Căn bản không lời ra được chút thời gian nhân rồi nào, may mà hai người kia cũng vẫn an phận ngồi ở chỗ kia, tạm thời có lẽ cũng sẽ không bỏ đi.

Rốt cục đem chuyện gấp gáp làm xong hết, Tả Ký đang định đi ra phía trước, bỗng nhiên một đại hán mặt sẹo trong *** chụp bàn nhảy dựng lên: " Ông nội người, cười cái gì mà cười!"

Tả Ký ngăn người, theo ánh mắt người nọ nhìn lại, liền thấy ngón tay đầy lửa giận ấy đúng là chỉ vào hai người Thạch Thành Bích ngồi bên cửa sổ.

Tả Ký thầm kêu một tiếng không tốt, chỉ sợ chuyện này lại sinh đánh nhau! Quả nhiên vị công tử áo trắng kia miễn cưỡng ngáp một cái: " Thành Bích, người đi!"

Thạch Thành Bích lên tiếng trả lời đứng lên, bên này năm sáu người nhất thời cũng xoát xoát đứng lên. Trong chốc lát gương cung bật kiếm, trà khách thông minh đã sớm thấy tình thế không tốt chuẩn mất. Còn lại nếu không chạy thì cũng hiểu được phải bảo mệnh, đều ôm đầu ngồi xổm dưới bàn, một cái đại trà pho, thoát nhìn thật trống trải xơ xác tiêu điều, chẳng qua là cái bàn run run, chấn đến ấm trà bát trà kêu lên lanh canh, bầu không khí có phần phá hủy.

Tả Ký thở dài, trốn được sau quầy, trong lòng yên lặng đếm thanh âm đồ sứ vỡ vụn cùng cái bàn bị bẻ gãy. Sau một lúc lâu, tiếng động nghe được đã mất, Tả Ký sợ bọn họ chạy mất sẽ tìm không thấy, liền nhô đầu ra nhìn sang.

Sau đó một cỗ gió lạnh xẹt qua bên tai, phía sau truyền đến thanh âm đồ sứ rơi xuống đất. Má phải hơi hơi tê rần, Tả Ký sờ soạng một phen, không ngoài sở liệu, lại lôi ra một đồng máu.

Công tử áo trắng cầm chén trà trong tay, không có cái nắp.

Người áo xanh cùng Tả Ký mặt đối mặt, liền cười ra tiếng: "Như thế nào lại là người?"

Công tử áo trắng nghe vậy cũng liếc mắt một cái, mạn thanh nói: "Thành Bích, lấy bạc."

Tả Ký lần này cũng không chối từ: "Các người đập bể cửa hiệu trà của lão bản, bồi chút ngân lượng tất nhiên là chuyện nên làm. Chẳng qua là nên hảo hảo phân trần không được sao, nhất định phải đánh nhau mới..." Cần nhân còn chưa nói xong, hai người kia đã không thấy tung tích.

Tả Ký quét tước thu thập xong chiến trường, hong quần áo khô xong mới nhớ tới mới vừa rồi hình như lại quên hỏi tính danh công tử áo trắng kia mất rồi.

Có một thì có hai, lần thứ ba gặp, tựa hồ cũng là thuận lý thành chương rồi.

Đó là trong một gian hiệu ăn ở ngoài thành Lạc Dương. Tả Ký khó được không phải đang làm công, dọc theo đường đi hắn cần lao đích thực, ngân lượng đã nhiều lên không ít. Lần này mất thấy đã sắp đến thành Lạc Dương, cũng nên an tâm ăn một bữa cơm nóng.

Lúc ăn được một nửa, bỗng nhiên một nhóm người phần phật tiến đến, mỗi người nắm đao đeo kiếm, xem cách nói năng thì biết đó là người trong giang hồ. Tả Ký trộm đánh giá vài lần, thấy trong đó không có ai có bộ dạng giống như kẻ đã giẫm sập nhà mình như ngày đó hương thân đã miêu tả, liền không nghĩ dừng

lại lâu ở nơi nhiều thị phi này. Vội vàng ăn xong cơm, đang lúc ở cửa quây cùng tiểu nhị tính tiền, liền nghe được phía sau mọi người ồn ào, sau đó liền có người kêu lớn, ma giáo giáo chủ cùng Thạch Thành Bích đến đây! Sau đó nữa là một mảnh keng keng tiếng động rút đao múa kiếm.

Tả Ký tiếp nhận tiền lẻ từ tay chương quây, thuận thực ôm lấy đầu, ngồi xổm bên cạnh quây.

Sau đó liền thấy một đôi giày màu trắng ở trước mắt mình đi qua, lại lui trở về. Giày kia hơi hơi nhấc lên huých huých cánh tay hắn. Tả Ký bắt đắc dĩ ngẩng đầu lên, chống lại gương mặt thờ ơ của vị công tử áo trắng.

Người nọ lại mạn thanh mở miệng nói: “Thành Bích, cấp bạc.”

Tả Ký ngẩn người: “Ta lại không bị thương, làm cái gì vậy?”

Công tử áo trắng mỉm cười: “Người yên tâm, chút nữa sẽ làm bị thương.”

Nửa nén hương sau.

Tả Ký phần nộ xé vạt áo xuống bằng bó cánh tay phải bị thương, tuy rằng nói đao kiếm không có mắt, nhưng cả đám người vô tội chạy qua chạy lại như vậy cũng chỉ có hắn bị binh khí bay tới làm trầy da, hơn nữa bị thương này còn được thông báo trước.

Người trong tà đạo, hành vi quả nhiên ác liệt.

Cái vị kêu Thạch Thành Bích kia tuổi cũng không lớn, cười hì hì chạy sang bồi tội, trừ bỏ tiền bạc còn tặng thứ nghe nói là kim sang được thượng đẳng. Mặc dù này coi như tai họa từ trên trời rơi xuống Tả Ký vẫn thấy bực mình.

Mất thấy hai người kia vừa muốn đi xa, Tả Ký vội vàng bắt kịp vị công tử áo trắng: “Này, người tên là gì?”

Công tử áo trắng dừng lại cước bộ, chậm rãi xoay người lại nhìn hắn, rõ ràng bộ dáng bình thản không mấy may biểu tình, Tả Ký lại sinh rừng mình một cái.

Lời vừa ra khỏi miệng, Tả Ký liền thấy mình có chút thất lễ, vội vàng bổ sung nói: “ Ta chỉ muốn biết công tử có phải họ Đường hay không.”

Công tử áo trắng sau khi nghe xong, cũng không trả lời đúng hay không, quay đầu lại, xoay người, nhấc chân bước đi. Tả Ký duỗi bàn tay ra, khẽ động đến chỗ đau trên cánh tay, liền rút trở về. Không hé răng, vậy không phải sao? Không phải là hay nhất.

Nhưng ngược lại Thạch Thành Bích cho hắn một cái cười: “ Sau này còn gặp lại!”

Hẹn trước? Lại bị các người chọc ghẹo một lần nữa sao? Vẫn không hẹn tốt hơn. Tả Ký nhẹ giọng lầu bầu, cũng thu thập bọc hành lý của mình, tấp tễnh đi ra cửa.

Tới thành Lạc Dương rồi, Tả Ký ở một trà pho nghe ngóng mới biết được đại hội diệt ma giáo trong truyền thuyết còn cách khoảng một tháng nữa. Hiện tại các lộ hào kiệt, phần lớn còn đang trong nhà nghỉ ngơi dưỡng sức. Tả Ký phiền muộn một hồi, lại chán hưng tình thần lẫn nữa. Nói không chừng hai người kia cũng là người ở trong thành Lạc Dương này nha. Nếu đến đây, liền theo võ lâm danh nhân trong vùng dò la thử.

Mất hai ấm trà một mâm hạt dưa, Tả Ký rốt cục từ trong miệng một người rảnh rồi biết được, bản địa không chỉ có võ lâm nhân sĩ mà còn nổi danh thật to trên giang hồ. Hơn nữa còn có hai nhà.

Thành đông Đỗ gia, là thế gia kiếm thuật có tiếng, lấy một bộ mười tám thức “Bát vân kiếm pháp” mà danh chấn giang hồ. Gia trưởng Đỗ Lập Nhẫn hiện giữ uy danh hiển hách trên giang hồ, không biết có bao nhiêu thiếu niên tuấn tú muốn vào bá tử môn. Chẳng qua là Đỗ trang chủ thu đồ đệ thật là khắc nghiệt, đến nay cũng bắt quá có mấy đệ tử mà thôi. Trong đó đại đệ tử “Ảnh kiếm” Tân Hiến cũng chỉ có vài năm đã là một nhân vật đứng đầu trên giang hồ.

Mặt khác một nhà còn lại là Nghiêm gia thành tây. Võ công Nghiêm gia thật không phải đặc biệt xuất chúng, nhưng khinh công thập phần cao. “Trục nguyệt bộ” của Nghiêm gia nghe nói là đủ để cùng so sánh với “Nhất độ giang công” của Thiệu Lâm. Hơn nữa Nghiêm gia Nghiêm Lập Cẩn tậ ác như cừu, hành vi

đoan chính, võ lâm chính đạo ca ngời, có thể nói là trụ cột vững vàng giữa giang hồ chính đạo. Đại hội diệt ma giáo lần này, là do Nghiêm gia đề xuất.

Càng đáng giá nhắc tới là đại đệ tử của Nghiêm Lập Cẩn, “Đàn kiếm công tử” Đường ca. Vị Đường công tử này tuy rằng là sư đồ Nghiêm gia, võ công cũng rất cao, nhưng kiếm pháp đa dạng, không người nào biết được. Kỳ diệu nhất chính là mỗi lần hấn ra nhất chiêu, đều có thể ngâm ra một câu thơ cổ, cùng kiếm pháp kia phối hợp chặt chẽ, diệp thi diệp kiếm, diệp văn diệp võ. Hơn nữa Đường công tử lại sinh một bộ hảo tướng mạo, động thủ phiêu nhiên như kinh hồng, ngọc thụ lâm phong, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Trên giang hồ thanh niên tuấn tú luận bàn võ nghệ, tranh cường so dũng khí là chuyện như cơm bữa. Như “Ảnh kiếm” Tân Hiến, bị không ít hiệp khách cùng thế hệ đến khiêu chiến, Mà “Đàn kiếm công tử” Đường ca ngày thường phải ngênh địch phần lớn lại là giang hồ hiệp nữ.

Người rảnh rỗi mắt lé kia nói, vị đại ca này là từ nông thôn đến phải không? Trong chốn võ lâm này nhiều thiếu niên thanh tú, có mấy ai mà không thích mặc áo trắng? Huống chi Đường công tử là người ra sao chứ? Nếu hấn không mặc áo trắng, thì ai mới xứng mặc áo trắng?

Tả Ký bị nói đến ngưỡng ngừng, thâm nghĩ nếu như ta cái gì cũng biết người làm sao có nước trà miễn phí mà uống, nhưng cũng không nói xen vào, vừa nhần nại mà nghe cho xong người này đối Đường công tử ca tụng như nước, vừa cẩn thận hỏi thăm chỗ ở Nghiêm gia, thẳng tiến Nghiêm gia mà đi.

Ta phát hiện một chuyện thú vị nha, ta càng siêng post bài thì pageview và comt càng giảm thê thảm nha, trời trên ta hay các nàng trên ta đây *gãi cằm*

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Tả Ký một đường hỏi thăm đi vào Nghiêm phủ. Đến trước cửa quan sát một lượt, tự đáy lòng dâng lên một cỗ ao ước kính nể. Tường bao xung quanh nổi dài thật dài, đều là thanh chùy đại ngói, cao sừng sững mái cong. Tường vây cao đến vọng không thấy đầu tường, bên cạnh lại có hai con sư tử bằng đồng cực đại, tả hữu ngồi chồm hổm, đại môn màu son đóng chặt, phía ngoài cánh cửa có hai hán tử ăn mặc như võ sư.

Cái nhà này khí thế đến như vậy, xài hết bao nhiêu tiền a! Tả Ký tấm tắc tán dương, nhớ tới tân ốc nhà mình, mặc dù ở tả gia trang cũng coi như phải kể đến, nhưng so với kia thì quả là trên trời dưới đất.

Thiếu gia người ta thế gia vọng tộc như vậy, nói vậy sẽ không quýt nợ đi.

Tả Ký sửa sang lại quần áo, đi ra phía trước, đến gần cười với hai vị võ sư nọ: “Hai vị đại ca vất vả, xin hỏi thăm một chút, nơi đây chính là Nghiêm gia trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy?”

Hai vị hán tử kia nguyên bản không định để ý tới gã nông dân tham đầu tham não này, ôm ngực ngẩng đầu, chuyên tâm nhìn phía mây trắng nơi cao. Nhưng vị bên trái thấy hấn ăn nói khách khí, cũng liền phân một cái liếc mắt cho hấn: “Đúng vậy! Trừ bỏ Nghiêm gia chúng ta, Lạc Dương còn có nhà ai có chính khí như vậy, uy phong như vậy?”

Tả Ký gật đầu theo xưng phải, lại hỏi: “Kia xin hỏi ‘đàn kiếm công tử’ Đường ca Đường thiếu hiệp.”

Vị bên phải nghe được có phần không kiên nhẫn: “Đã biết, đã biết, người đi cửa sau, tìm Nghiêm nhị quản sự tự thành, Đại công tử chúng ta ngày ngày vì đại sự võ lâm bồn ba, há lại để cho tạp vụ như người muốn gặp liền gặp sao?”

Tả Ký nửa câu nói nghẹn ở trong miệng, lại có chút nghi hoặc, chẳng qua là hai vị này câu đầu nâng mặt hướng lên trời, không thêm... để ý tới hấn nữa. Tả Ký bất đắc dĩ, xoay người lại dọc theo tường viện quanh quẩn sau một lúc lâu, tìm được cửa sau Nghiêm phủ.

Gõ cửa, nói tìm Nghiêm nhị quản sự, người nọ liền đáp lời đi gọi.

Một lát công phu, đi ra một vị nam tử khoảng bốn mươi tuổi, khôn khéo lão luyện, trên tay trái cầm bàn tính. Nhìn thấy Tả Ký đứng ở nơi đó, liền cao thấp đánh giá vài lần, gật đầu nói: “Được, đi theo ta!”

Tả Ký thấy cách nói chuyện như vậy, liền biết hiểu lắm, vội vàng phân giải: “Ta là tới tìm Đường ca công tử phủ các người.”

Quản sự nọ nhướng mày: “Đại công tử rất vội, trước ngày họp sẽ không trở lại. Người không phải gia đình mà Đại công tử mềm lòng thu nhận sao?”

Tả Ký vừa nghe, thầm kêu không ổn: nếu như vị Đường công tử này cũng không ở, vậy ở Lạc Dương không thể tìm người. Phải đợi một tháng sau, hơn tháng này thực tức nên như thế nào giải quyết? Không bằng liền đáp ứng việc trước mắt này không tồi, thứ nhất áo cơm không lo, thứ hai đây dù sao cũng là thể gia vọng tộc võ lâm, nhân cơ hội tìm hiểu chút tin tức của Lục Hành cũng tốt. Dù sao chính mình công việc cũng thạo, cũng sẽ không làm cho Nghiêm gia mệt!

Nghĩ đến đây vội vàng lên tiếng trả lời: “Là, là, ta vốn là không hiểu quy củ!”

Nhị quản sự vung bàn tính: “Liền hiểu được như thế! Tiến vào thôi!”

Hai người đi vào trong viện, nhị quản sự vẫn nhắc tới không ngớt: “Đại công tử hay hảo tâm như vậy, gặp kẻ vô y vô dựa liền nghĩ lo liệu, cũng không nghĩ Nghiêm gia chúng ta không cần dùng đến những người này, người nếu như tay chân lạnh lẽo thì được, còn nếu lưỡi biếng giở thủ đoạn thì phóng tới trong điền trang trông trọt đi!”

Trông trọt mà dễ dàng? Làm biếng giở thủ đoạn sẽ thu hoạch tốt? Trong lòng nói thầm như vậy nhưng trong miệng Tả Ký chỉ để ý vâng vâng dạ dạ, từng bước không rời theo sát quản sự đại nhân.

Đi qua một chỗ sương phòng, quản sự thoáng nhìn hoa viên có chút hỗn loạn trước phòng, liền hỏi hẩn là hiểu được nghề làm vườn không. Tả Ký khi ở trong thôn, trừ bỏ vài mẫu hoa mẫu, thời điểm nhân hạ, cũng yêu chăm sóc chút hoa hoa thảo thảo, hẩn trên đường đi qua vừa rồi cũng không gặp kỳ hoa dị thảo gì, hẩn là không khó ứng phó, liền nói hiểu được.

Quản sự gật đầu: “Vừa vặn chúng ta còn thiếu một hoa tượng, người đã có bản lĩnh này, đó là tốt nhất. Vậy cũng không cần đi tiền đường làm gì, khi rảnh rỗi giúp sau trừ phòng phách sai, nấu nước là được, tiền công lúc nào cũng không thiếu của người.” Nói tới đây vừa chuyển: “Thế nhưng cũng đừng cho rằng như vậy đã là người của Nghiêm gia, phải ký khế trường niên, người còn phải làm hai tháng xem sao mới được.”

Tả Ký tự nhiên là ước gì không đề cập tới việc ký khế, vội vàng đáp ứng. Quản sự thấy hẩn coi như thành thật phúc hậu, liền đưa đến trừ phòng nhận thức người ở đó, vội vàng bỏ lại hẩn rồi đi.

Tả Ký vẫn còn lo lắng một vấn đề: Người hầu ở tiền đường hình như so với hoa tượng trong hoa viên càng có thể dò hỏi tin tức giang hồ sao? Vậy mua bán này, ước chừng lỗ rồi.

Bất luận như thế nào, này cũng coi như tạm thời dàn xếp xong. Việc phải làm thường ngày cũng không nặng nhọc, chỉ là có chút vụn vặt, cũng may Tả Ký cũng đủ kiên nhẫn, bởi vậy cũng không gây ra sai lầm gì. Cuộc sống trôi qua thường thường thảo thảo.

Nhưng thật ra đã nhiều ngày hẩn vẫn muốn đi tiền viện dạo qua, không nghĩ hai bên trước sau phân thật là rõ ràng, đi dạo mà bị chộp được, nhẹ thì bị quản sự mắng một chút, nặng đó là khấu tiền công. Tả Ký ngấm lại, cảm thấy mất nhiều hơn được, liền chuyên tâm ở hậu viện dò hỏi.

Hậu viện này từ trước đó là nơi ở của đám người hầu của phu nhân tiểu thư, cho dù là Nghiêm gia chỉ có trang chủ phu nhân là nữ chủ nhân cần hầu hạ, nha hoàn, đầu bếp, phùng tấy phụ nhân trong nhà cũng không ít. Bởi vậy chuyện nhà nhân thoai xôn xao, võ lâm đại sự biến động bất ngờ một chuyện cũng không có.

Tả Ký tiếp cận đám người này vài ngày, hiểu được không ít, như là nha đầu nhóm lửa trừ phòng coi trọng gã sai vặt gác cổng, nha hoàn bên người phu nhân vì Nghiêm tiểu công tử tú một phiên bộ linh tinh các loại. Chỉ nghe thôi hẩn đã đầu vầng não trưởng, không bao giờ nghĩ muốn tụ tập vô giúp vui nữa.

Vậy liền thành thành thật thật đợi đến đại hội tru ma đi. Tả Ký quyết định thuận tiện làm hoa tượng an phận thủ thường cho xong.

Buổi tối hôm nay, thiên có chút buồn bực, hắc đặc cũng sớm, tả hữu vô sự, Tả Ký sớm nghỉ ngơi. Ngủ thẳng đến nửa đêm, bỗng nhiên bị một tiếng sấm sét đánh thức. Hắn nhớ đến mấy bồn hoa cỏ ban ngày đặt ở chân tường phơi nắng, liền thừa dịp trước khi mưa to vội vàng vàng đi thu.

Phi y xuất môn, chạy tới tường viện, vừa mới một tay tóm được một chậu hoa, Tả Ký chợt nghe sau lưng có động tĩnh. Hắn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một đạo bóng đen, theo tường cao bay xuống. Tả Ký chưa phát ra kinh hô, người tới đã tóm vạt áo hắn, thi lực một cái, liền đặt tại trên tường. Sau đó, một bả chủy thủ tới trên cổ rồi.

Giữa điện quang thạch hỏa, ý tưởng duy nhất của Tả Ký đó là: người giang hồ!, người giang hồ có thể thượng ốc!

Hắn há mồm định hỏi, người nọ chủy thủ nắm thật chặt: “Người nếu dám kêu cứu, lập tức sẽ lấy tính mệnh của ngươi!”

Tả Ký gật gật đầu, người nọ liền thu tay xuống, thấp giọng hỏi: “Nói! Phòng ngủ Đường ca ở nơi nào?”

Tả Ký thấy hắn tuy rằng che mặt, nhưng thanh âm nghe bất quá là hai mươi tuổi, xem ra tựa hồ lại là cừu nhân của Đường công tử, vậy đó là Lục Hành? Nghĩ đến đây rất là hưng phấn: “Người chính là Lục Hành?”

Hắc y nhân ngẩn người: “Đó là ai?” Chợt tỉnh ngộ lại cả giận nói: “Là ta đang hỏi ngươi!”

Tả Ký nghe hắn phủ nhận đã là thất vọng, lại bị chủy thủ đâm vào lòng tóc dựng thẳng, không dám tái động vắn vắn, thành thành thật thật đáp: “Ta là hoa tượng mới tới, không biết được chỗ ở của Đại công tử.”

Người nọ ánh mắt trợn trắng: “Ngươi.”

Sau đó Tả Ký chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, trước mắt tối sầm, cứ như vậy hôn mê qua.

Khi hắn lần thứ hai tỉnh lại, đã là ban ngày ngày thứ hai.

Nghiêm nhị quản gia mang theo vài người vây quanh ở bên cạnh hắn, thấy hắn tỉnh, đều là bộ dáng nhẹ nhàng thở ra.

Nghiêm nhị quản gia tiến lên từng bước: “Tả Ký, ngươi có nhớ rõ chuyện đêm qua?”

Tả Ký sờ sờ sau gáy vẫn phát đau: “Nhớ rõ.”

Quản gia liền hỏi kỹ bộ dáng hắc y nhân kia, khi nghe được là thăm dò phòng ngủ Đại công tử, sắc mặt căng chặt: “Ngươi nói?”

Tả Ký nghĩ nghĩ, chính mình quả thật chưa nói, liền thành khẩn nói: “Không.”

Quản gia lần thứ hai xem kỹ hắn, trên mặt dần dần nặn ra một nụ cười: “Quả thật đã xem thường ngươi rồi, nguyên lai ngươi cũng hiểu được đạo lý tri ân báo đáp. Vậy hai cái chậu hoa kia cũng là ngươi làm rơi?”

Tả Ký ngẩn người, hồi tưởng lại, thời điểm lúc ấy bị kẹp, trong tay quả thật mang theo hai cái chậu hoa, có lẽ đầu vụng liền buông tay. Lần này trả lời liền có chút thấp thỏm: “Đúng, bất quá ta cũng thân bất do kỷ, cũng không thể khấu tiền công của ta.”

Quản gia tiếp tục cười: “Ngươi đập bể mất hai cái chậu hoa kia, làm tỉnh giấc thủ vệ trong viện, nếu không gọi kẻ cắp kia xông vào. Ngươi lần này xem như lập nhất công, đã nhiều ngày cũng đã vội vã làm việc, hảo nghỉ ngơi vài ngày đi.”

thanh chuyên đại ngói, cao sống mái cong: ngói xanh to bụi, mái vừa cao vừa cong.

tân ốc: phòng mới

vọng: nhìn

tham đầu tham não: ló đầu nhìn quanh

thực túc: ăn uống tá túc
vô y vô dựa: không nơi nương tựa
sương phòng: mái hiên
hoa tượng: người trồng hoa
phách sai: chẻ củi
ký khế trường niên: ký ‘hợp đồng’ làm việc dài hạn
phùng tẩy phụ nhân: những bà thím làm công việc giặt giũ may vá
tú một phiên bộ: theo ta hiểu là thuê cái túi đựng quạt.
thiên có chút buồn bực, hắc đặc cũng sớm: khí trời khó chịu, trời mau tối
phi y: khoác áo ngoài
thượng ốc: trèo lên nóc nhà
đông vắn tây vắn: hỏi đông hỏi tây
vững: chóng mặt
tuế: tuổi
trù phòng: nhà bếp
đại hội tru ma: đại hội diệt ma giáo
thân bất do kỷ: bất đắc dĩ

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Nếu quân sự đã lên tiếng, Tả Ký cũng vui vẻ thanh nhàn.

Những ngày kế tiếp, hẩn ngủ đủ, ăn no, chăm sóc hoàn hoa hoa thảo thảo, liền đi tiền viện dạo quanh. Hiện tại Tả Ký từ hậu viện đi lên tiền viện, không chỉ có không trở ngại mà nhóm thủ vệ nguyên bản không coi ai ra gì cũng sẽ buông dáng vẻ kiêu ngạo cùng hẩn ngẫu nhiên nhân thoại hai câu.

Có sự thuận tiện này, Tả Ký tự nhiên không bỏ lỡ. Ở trong nhà người ta, không tốt nếu cứ đề cập việc Đường công tử vô cùng có khả năng thiếu nợ hẩn, vì vậy hẩn liền quanh co lòng vòng thám thính xem trên giang hồ có thể có một người tên là Lục Hành không.

Ai biết hỏi không ít người, đều là bộ dáng cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua người này. Tả Ký không khỏi lo lắng lên: Nếu thật sự là cừu nhân của Đường công tử, hơn nữa có khả năng thoải mái rời đi ngay trước mắt Đường công tử, công phu hẩn là xấp xỉ đi? Như thế nào ngay cả cái tên cũng chưa nghe nói qua? Hay là ngay lúc đầu đã tìm sai rồi, Đường công tử cũng không phải là bạch y nhân ngày ấy?

Một ngày này, thời tiết sáng sủa, điều ngừ hương hoa. Tả Ký ở trong viện bắn khoả, lo lắng còn cào nhĩ đến món nợ.

Trùng hợp vị thủ vệ đại ca từng bảo hẩn đi cửa sau đi ngang qua, hai người chuyện phiếm vài câu, đề tài lại nhiều đến trên người Đường công tử. Tả Ký chợt nghe thủ vệ kia nói: “Đại công tử nhà chúng ta là ai chứ? Thơ cổ có bao nhiêu câu, Đại công tử chúng ta đều có thể dùng bấy nhiêu, không ngâm thơ, không rút kiếm! Võ nghệ tài hoa bực này, quang minh lỗi lạc, Đỗ gia Tân Hiến bọn chuột nhất mắng phu kia làm sao có khả năng so được?”

Trước đó vài ngày Tả Ký biết được, hai đại môn phái ở thành Lạc Dương này, Nghiêm gia thành tây cùng Đỗ gia thành đông, tuy nói đều là nhất mạch võ lâm, chính đạo trụ cột, nhưng ở chung không hoà thuận, đã tranh đấu gay gắt mười mấy năm. Trong miệng thủ vệ Nghiêm gia thì ‘Ảnh kiếm’ Tân Hiến là một tên

trộm đạo quen thói, là tiểu nhân đáng khinh chỉ biết sau lưng đánh lén ám toán người khác. Hơn nữa bọn họ còn nhất trí cho rằng kẻ cắp ngày ấy trèo tường mà vào tất nhiên là tay chân đồng bọn của Tân Hiến không biết đến đây làm cái gì.

Tả Ký nghe cứ liên tục gật đầu như giã tỏi, cuối cùng nhịn không được nghĩ: Đây gọi là cùng nghề đồ kị ? Hoặc là nói nhất sơn bất dung nhị hổ? Lại không biết gia đình Đỗ gia hình dung về thiếu gia Nghiêm gia như thế nào. Nghĩ đến đây dừng lại lên tiếng trả lời “Đúng vậy, đúng vậy”, liền làm cho thủ vệ đại ca tươi cười rạng rỡ, khen hắn khôn ngoan biết lí lẽ.

Nhưng ngày hôm nay tâm tư Tả Ký không ở chỗ này, bởi vậy thời điểm nghe nói Đường công tử không ngâm thơ thì không rút kiếm, bỗng nhiên trong lòng đánh cái bốp. Cẩn thận hồi tưởng, ngày đó hương lân chỉ nói bạch y nhân kia là vừa huy kiếm vừa mắng chửi người, nhưng không có nói chuyện bạch y nhân ngâm thi tổ câu. Như thế chuyện bọn họ liên quan nhau là không có khả năng. Việc này. Chỉ sợ mình thật sự là sai rồi.

Thủ vệ đại ca thấy sắc mặt hắn khác thường, liền lên tiếng hỏi. Tả Ký đúng là đang lúc tâm phiền ý loạn mờ mịt vô tự, liền lấy ra ngọc bội vẫn cẩn thận cất giấu đưa thủ vệ kia nhìn, định từ trên ngọc bội này kiểm chút tin tức.

Ai ngờ thủ vệ kia thấy xong sắc mặt đại biến, lớn tiếng hỏi hắn: Người là từ chỗ nào có được?”

Tả Ký thấy tình thế không bình thường, liền mơ hồ nói: “Ta nhặt được.”

Thủ vệ lại nhìn chăm chú hai mắt hắn, bán tín bán nghi: “Người chờ tại đây, chỗ nào cũng không được đi.” Nói xong liền cầm ngọc bội vội vàng đi mất.

Tả Ký vừa thấp thỏm vừa mù tịt, nghe lộn ngược giống như là mình phạm chuyện xấu gì đó. Bất quá nghĩ lại, dù sao mình cũng không có gì trái với lương tâm, bất quá tối đa nói thành thật, sau đó bị ném ra ngoài thì xong. Nghĩ đến đây cũng liền an lòng, an phận đứng ở tại chỗ chờ đám người đến tra hỏi.

Không quá lâu, chợt nghe tiếng bước chân vội vàng truyền đến, một thanh âm ở sau lưng vang lên: ” Người lấy ngọc bội là người?”

Tả Ký vội vàng xoay người, đứng ở trước mắt không phải nhị quân sự mà là Nghiêm gia tiểu công tử, Nghiêm Việt.

Tiểu công tử này Tả Ký cũng biết đến, là ái tử của trang chủ, tâm can của phu nhân. Ở phía sau trù phòng nghe được không ít nhàn thoại về hắn. Nghe nói tiểu công tử trời sinh thần lực, công phu cũng luyện được tinh thông, đó cũng là nguyên nhân mà trang chủ cùng phu nhân cưng chiều hắn, đến nay không vào giang hồ, ở ngay trong nhà làm một thiếu gia nhàn tản. Có Đường công tử ở phía trước cho nên xưng là tiểu công tử.

Ngày thường hắn cũng từng ở rất xa thấy qua tiểu công tử bị một đám đi theo ủng, hé ra khuôn mặt thiếu niên tuấn mỹ như bức tranh. Còn cùng hắn giáp mặt hỏi chuyện, vẫn là lần đầu tiên.

Tả Ký không dám chậm trễ, vội vàng xưng phải

Nghiêm Việt lại hỏi: “Lấy ở đâu?”

Tả Ký thấy hắn chỉ là câu hỏi, trên tay cũng trống không, bộ dáng còn rõ ràng là không tính toán với mình, trong lòng cũng có chút lo lắng: “Ngọc bội kia.”

” Là của Nghiêm gia chúng ta.”

Tả Ký không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi: Cái này không lo tìm không thấy chủ! Tái đáp khởi thoại cũng xuôi dòng hơn. Liền lập tức mở miệng kể lại chuyện hôm đó.

Nghiêm Việt mới nghe xong đoạn mở đầu thì thần sắc liền căng thẳng, bảo Tả Ký ngừng nói. Đầu tiên là khiến lui tụt lùi đi theo, sau đó lại mang theo Tả Ký vào một gian sương phòng yên tĩnh mới ý bảo hắn tiếp tục.

Tả Ký tuy rằng cảm thấy hành vi của hắn có chút lén lút, nhưng lường trước cũng sẽ không có can hệ gì, liền mặc cho hắn an bài, thành thật giảng giải lại trạng huống.

Nghiêm Việt nghe hẳn nói xong, ở trong phòng bước đi thông thả qua lại hai vòng, lại trầm ngâm, hé ra gương mặt xinh đẹp nhẵn như cái bánh bao. Tả Ký đang coi đến thú vị, chợt nghe hẳn hỏi: “Việc này người đã từng nói với ai nữa không?”

Tả Ký hồi tưởng: “Chỉ dò hỏi tên người, cho tới bây giờ không cùng người khác nhắc tới nguyên do sự việc.”

Khuôn mặt đang nhẵn lại kia nhất thời giãn ra: “Cái này dễ xử lý. . . .”

Tả Ký kinh hãi: “Người muốn làm gì?” Hay là chính phái nhân sĩ cũng thường dùng thủ đoạn giết người diệt khẩu như trong truyền thuyết ?

Nghiêm Việt khụ hai tiếng, nghiêm mặt nói: “Ngọc bội này là của Đại sư huynh, bắt quá trước đó vài ngày đã bị tiểu tặc trộm đi, không thấy bóng dáng. Người nếu vất vả đuổi đến đây, chúng ta cũng sẽ không bạc đãi người. Tiền bạc để người sửa chữa phòng ốc, trở về đi phòng thu chi lấy, ta sẽ nói một tiếng với bọn họ.”

Tả Ký có chút cảm động: “Điều này sao có thể? Nếu là vật của Đại công tử, tự nhiên là vật trở về chủ cũ. Tục ngữ nói oan có đầu nợ có chủ, ta vẫn là tìm Lục Hành cùng Bạch y nhân kia mới đúng lẽ.”

Nghiêm Việt khua tay loạn xạ, vừa giống như không kiên nhẫn vừa giống như cuống lên: “Người người này sao đầu óc tử như vậy? Cầm bạc thành thật trở về là được! Ân? Người nói là Lục Hành? Ha ha ha ha. . . .” Bỗng nhiên hẳn cười như điên.

Tả Ký thấy hẳn như thế, cũng dâng lên hy vọng: “Tiểu công tử nhận biết người này?”

Nghiêm Việt gương mặt xoát cái nghiêm lại: “Không biết!”

Tả Ký trong lòng chửi thầm, nói cũng như không.

Nghiêm công tử thấy hẳn ý rất không tin, nhân châu xoay động, lại nói: “Người cũng thám thính qua mà vẫn không tìm được người đúng không? Có lẽ hẳn cũng không phải là nhân vật có tiếng tăm gì. Không bằng như vậy, qua mấy ngày nữa là tru ma đại hội, đến lúc đó ta giúp người hỏi thăm. Nếu vẫn tìm không thấy, ta tìm một cơ hội, cho người lên trên đại hội nói chuyện, nói rõ tội ác của Lục Hành, trên hội phần đông là võ lâm nhân sĩ, thuận tiện cho người tìm người, thứ hai cũng cho người giảng hồ chúng ta một lời cảnh báo, ngày sau cũng ít làm ra những chuyện quấy nhiễu dân chúng như thế.”

Tả Ký thấy khi hẳn nói lời này, khóe miệng luôn mang theo ý cười cổ quái, không khỏi có chút kỳ quái. Thế nhưng lời này cũng là hợp lý, nhất là câu cuối cùng kia, lại càng chạm sâu vào tâm Tả Ký. Tả Ký suy nghĩ một chút, như thế nào thì bản thân mình cũng không mết, liền gật đầu đáp ứng rồi.

Có ai đoán được anh Lục Hành là ai không =]]~

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Từ nay về sau ngày trôi qua tựa như nước chảy, đảo mắt đã tới ngày họp rồi.

Ngày này Tả Ký dậy thật sớm, Nghiêm Việt đã ước định với hẳn rồi, muốn sớm dẫn hẳn đi đến hội tràng chiếm một chỗ tốt.

Phải biết rằng đã nhiều ngày nay trong thành Lạc Dương trụ đầy võ lâm hiệp sĩ, khách *** hiệu ăn linh tinh các loại đã sớm đầy ngập khách. Tới chậm một cái là phải nghỉ ngơi ở bên cạnh hội tràng. Nếu không có Nghiêm gia dẫn đường, chỉ sợ vào cũng không vào được. Đường nhiên, việc này cũng là từ chỗ Nghiêm công tử nghe được.

Dọc theo đường đi quả nhiên hẳn trông thấy rất nhiều người đeo đao đeo kiếm, trong đó nhiều nhất là những thiếu hiệp mặc trường bào trắng. Lúc đầu Tả Ký còn căng hai mắt nhìn chòng chọc từng người, sau đó thấy quá nhiều, bản thân mình bắt quá cũng chỉ nghe qua hình dung mơ hồ của hương thân, hiện tại xem ra mọi người đều giống, dứt khoát không quản nữa, chuyển tâm tư đi tìm kiếm người áo xanh.

Qua không lâu liền tới hội tràng, Nghiêm Việt đưa hần an trí hảo, liền đứng dậy vội vàng đi làm chuyện khác, lưu lại một mình Tả Ký ở nơi nào trông trước trông sau, hết nhìn đông lại tới nhìn tây.

Lúc này giữa sân đã có không ít đại hiệp. Quen thuộc thân mật, liền ghé vào một chỗ tán gẫu. Lại có người lục tục tiến vào tràng, cũng không thể thiếu một phen ân cần thăm hỏi, ân cần hàn huyên, hô bằng hoán hữu. Tả Ký tuy rằng một người cũng không nhận biết, nhưng cũng xem đến thích thú, không hề cảm thấy phiền chán. Chẳng qua là hần để mắt tìm người áo xanh, không phải lão giả thì là nữ hiệp, nhưng không có một người nào tuổi thích hợp.

Nhìn một hồi Tả Ký bỗng nhiên phát hiện một chuyện kỳ quặc: giờ phút này người đã tới thất thất bát bát, hội tràng cũng trở nên có phần chen chúc, thế nhưng chu vi một trượng chung quanh hần, một bóng ma cũng không thấy. Đây là đạo lý gì hả?

Ôm nghi hoặc lại quan sát hồi lâu, Tả Ký mới hiểu được: trong hội tràng này, phần lớn đều đeo vũ khí, mấy người tay không thì cũng là một bộ con nhà võ. Như hần vừa thấy liền biết không phải khách giang hồ, mà cũng chỉ có một mình hần không biết mất mặt, đông xem tây xem, trở mắt lên hết ngạc nhiên tới kinh ngạc. Hiển nhiên bọn họ không muốn đứng chung một chỗ với hần.

Nhìn sang vài vị đứng gần mình thì toàn mặt nghiêm như tượng gỗ, cùng một bộ dáng ‘Người này cùng ta không hề liên can, hần không phải do ta mang vào’. Tả Ký bĩu môi: Cách xa càng tốt, ta còn sợ đao kiếm đâm tới ta đó chứ!

Đang lăm bằm, phía sau đã có người đến gần. Tả Ký nhìn lại, là hai người mặc áo xám, diện mạo bình thường, cũng không mang theo binh khí gì, còn hơn cái đám hiệp khách tượng gỗ nghiêm mặt chung quanh kia, có thể nói là vẻ mặt ôn hoà.

Hai người này cũng thật thuận mắt. Tả Ký lộ ra nụ cười, hướng hai người kia gật đầu thăm hỏi. Một người trong đó cười hì hì đáp lễ, người kia khoanh tay chỉ để ý nhìn phía đài cao giữa sân.

Tả Ký theo ánh mắt người nọ nhìn lại, trên đài cao bày ra năm cái ghế dựa, hơn nữa đã đứng vài người. Già có trẻ có, trong đó hần nhận biết cũng chỉ có một mình Nghiêm Việt tiểu công tử.

Theo một tiếng chiêng vang lên, giữa sân dần dần im lặng. Trong đám người trên đài đi ra một người anh hùng trung niên. Chỉ thấy hần nhìn quanh một lượt, chấp tay ôm quyền nói: “Lão phu Nghiêm Lập Căn, chư vị anh hùng thỉnh !”

Dưới đài một mảnh âm âm tiếng đáp lại, rất là uy phong.

Tả Ký bị thanh thế này làm hoảng sợ. Đang định thần, bỗng nhiên nghe được bên cạnh truyền đến ‘Xuy’ cười khẽ một tiếng.

Hần không khỏi có chút ngượng ngùng, quay đầu nhìn, chỉ thấy hai người đều mặt hướng lên đài cao, sắc mặt bình thường, nhất thời không phân biệt được người nào vừa cười hần.

Chỉ vừa phân tâm, trên đài nói cái gì liền nghe không rõ ràng. Tả Ký nghe xong một hồi không hiểu gì hết, liền chuyên tâm quan sát mấy người đến.

Đang nói chuyện, chính là Nghiêm trang chủ bình thường trong nhà cũng ít lộ mặt, lẽ ra trang chủ này cũng đã năm mươi tuổi, nhưng bộ dáng lại còn rất trẻ, quả nhiên người tập võ thân thể cường kiện. Phía sau đứng bên trái là một vị công tử trẻ tuổi, đai lưng trường kiếm, dung mạo tuấn nhã, bạch y phiêu phiêu. Như thế có lẽ là đàn kiếm công tử Đường ca, người này khi nào thì quay về Nghiêm gia, Tả Ký cư nhiên không có nghe một chút tin tức nào. Đứng ở phía sau bên phải là Nghiêm Việt. Ở giữa bọn họ là vài vị lão giả, chắc là tiền bối danh túc trong chốn giang hồ.

Tả Ký hết nhìn đông tới nhìn tây, Nghiêm trang chủ mới phát ngôn hoàn, lại nhất nhất hướng mọi người giới thiệu thân phận vài vị lão giả kia. Quả nhiên đều là vang dội hàng đầu, mỗi khi nói đến một người, đều là một mảnh hoan hô. Tả Ký lúc này sớm có phòng bị, vững vàng mà đứng, về phần danh túc là ai, hần cũng không thèm quan tâm.

Lúc sau đủ các loại, nào là giang hồ tân tú lên đài so tài nghệ, các đại môn phái uống máu tuyên thệ trước khi xuất quân, Tả Ký cũng thấy hoa cả mắt, bất tri bất giác đã qua hai ba canh giờ.

Lúc chưởng môn nào đó nhẹ nhàng xuống đài, Nghiêm Việt vẫn không nhúc nhích bỗng nhiên gấp gáp bước ra, ngăn cản trước người Nghiêm trang chủ đang muốn mở lời.

Nghiêm trang chủ nhướng mày: “Việt nhi!”

Nghiêm Việt quay sang ở bên tai phụ thân thấp giọng nói vài câu, Nghiêm phụ trầm ngâm một chút, liền lui xuống, tùy Nghiêm Việt tiến lên đây.

Biến cố xảy ra này cũng không ai biết trước, đám người mới đầu có chút ồn ào, nhưng đảo mắt thấy mọi người trên đài chưa từng ngăn cản, đành nhẫn nại xem cho hết.

Nghiêm Việt tiến lên từng bước, thi lễ xong mở lời nói: “Được chư vị đại hiệp nể mặt, ngày hôm nay có mặt đều là anh hùng hào kiệt có danh tiếng trên giang hồ. Cho nên vãn bối cả gan muốn mời các vị ở đây giúp đỡ thay một vị bằng hữu mới quen của ta tìm một người.”

Nói đến chỗ này, xoay người về hướng Tả Ký: “Tả Ký, đi lên thôi!”

Tả Ký không nghĩ tới Nghiêm tiểu công tử cư nhiên trượng nghĩa như vậy, rất là cảm động. Lúc này hàng ngàn hàng trăm ánh mắt trên tràng nhất tề xoát xoát bắn về phía bên này, Tả Ký bị coi đến chân tay luống cuống. Đang định đi về phía trước lên đài, bỗng nhiên phát hiện, cái đài cao kia không có cái thang.

Những người trong giang hồ đó, mới vừa rồi đều là nhảy lên nhảy xuống thật đẹp mắt, thế nhưng hắn không có miếng võ công nào, làm sao đi lên?

Đang do dự, bỗng nhiên cảm thấy lưng căng thẳng, hình như là bị người ta xách lên. Hắn còn chưa kịp giãy dụa, đã bị ném bay ra ngoài.

Bên tai vù vù xé gió, dưới chân đầu người lúc nhúc. Không đợi Tả Ký hiểu được chuyện xảy ra như thế nào, đã được Nghiêm Việt một tay ôm ồm.

Nghiêm Việt buông người ra, đi đến bờ lối đài nhìn xuống phía dưới, nhưng không tìm được người xuất thủ, liền đối với khoảng không ôm quyền: “Đa tạ viện thủ!” Lại xoay người hướng Tả Ký nói: “Người không ngại đem lời nói ngày ấy lặp lại một lần chứ, hơn nữa nhớ rõ phải nói thật rõ tên họ.”

Tả Ký kinh hồn chưa định, bị Nghiêm Việt gọi hai tiếng mới hồi phục tinh thần lại.

Hắn liếc mắt nhìn xuống phía dưới một cái, chỉ thấy một mảnh đầu người đông nghìn nghịt. Chân nhất thời có điểm nhuễn. Bất quá vừa nghĩ, có thể đòi lại tiền sửa nhà hay không, phải trông chờ vào ngày hôm nay. Nếu khiếp đảm là hồng việc, vậy mấy năm nay thật sự là khổ cực rồi. Nghĩ đến đây dừng khí chợt mạnh thêm, lớn tiếng nói ra tình cảnh ở Tả gia trang ngày đó.

Anh hùng dưới đài mới đầu coi như nghiêm túc, sau khi nghe được bất quá là một nông dân tới tìm người giẫm lên phòng ở của hắn mà đòi nợ. Không khỏi huyền não lên. Có kẻ gấp gáp thét to ra tiếng: “Nghiêm tiểu công tử vui đùa cái gì. Nghĩ mọi người không có việc gì, tìm một người rảnh rỗi đến cho chúng ta tiêu khiển sao? Việc nhỏ bực này còn phiền toái đến thiên hạ anh hùng?”

Nghiêm Việt mỉm cười: “Chư vị tiền bối hiệp sĩ đừng vội, nghe ta hỏi đã.” Quay đầu hướng Tả Ký: “Người có biết người hủy phòng ốc của người họ gì tên gì không?”

Tả Ký lớn tiếng đáp: “Hắn gọi Lục Hành, còn có.”

Nghiêm tiểu công tử không đợi hắn nói, lại truy hỏi: “Người là như thế nào biết được hắn gọi là Lục Hành?”

Tả Ký suy nghĩ một chút: “Người nợ đuổi theo hắn gọi hắn là ‘Lục Hành đại ma đầu!’”

Nghiêm Việt vận khởi nội lực, thanh chấn toàn trường: “Người giẫm lên phòng ốc của vị đại ca này không trả tiền liền chạy trốn là Lục Hành đại ma đầu!”

Hội tràng yên lặng một lát, bỗng nhiên bộc phát ra tiếng cười vang trời. Trong đó hỗn tạp “Lục Hành!”, “Nguyên lai có thể như vậy!”, “Vô sỉ a vô sỉ! Cư nhiên ngay cả phòng ốc của vị nông dân đại ca này cũng giẫm sập!”, còn nhiều náo nhiệt phi phàm hơn nữa.

Tả Ký không rõ cho nên mở mắt nhìn phía Nghiêm Việt.

Nghiêm Việt lúc này cười đến mức không dậy nổi thắt lưng. Đường ca tiến lên từng bước, đối Tả Kỳ nói: “Người người tìm họ Lục tên Hành Đại, chính là ma giáo giáo chủ hôm nay chúng ta lên tiếng phê phán.”

Tác giả chen vào nói ra suy nghĩ của mình: ngọn nguồn của cái tên Lục Hành Đại.

Ma giáo tổng đàn.

Giáo chủ đại nhân đang trên đại sảnh nổi trận lôi đình: “Đám kia ngụy quân tử! Chỉ biết một mực ăn nói bừa bãi! Bảo chúng ta cái gì hành sự lén lút? Bảo chúng ta cái gì tất cả đều là tiểu nhân u ám? Bọn họ lúc tập kích ban đêm đều là mặc đồ trắng lớn tiếng hét to sao? Thời điểm bọn họ bị đuổi giết không cần nổi dậy mà đứng đó ngốc sao?”

Đạo qua một vòng, trên mặt thuộc hạ đều là một bộ dáng ngạc nhiên ‘Giáo chủ, người mới biết sao?’. Không khỏi chấn động: “Thật sự là như thế? Thiên hạ lại có người ngốc như thế?”

Thuộc hạ cùng đáp: “Đúng vậy!”

Giáo chủ sờ sờ đầu: “Ta định tới chính đạo nhân sĩ, bình thường bọn họ đều còn không kịp hành động đã bị ta chém. Cho nên bọn họ hành sự thế nào, ta cũng thật không rõ ràng lắm.”

Tả hộ pháp tiến lên, nhỏ giọng nói: “Chính đạo nhân sĩ còn không tùy tiện giết người.”

Giáo chủ lại bị ghen một chút, buồn bực nói: “Này có cái gì giỏi đâu? Đó là bọn hán cùng cổ hủ như nhau, vẫn là chúng ta lợi hại!”

Vào lúc này, hậu đường chạy ra một nha hoàn, vui mừng nói: “Giáo chủ, phu nhân vì ngài sinh con trai!”

Giáo chủ mừng rỡ, xoay người hướng giáo chúng: “Bọn họ khoải làm chính nhân quân tử, con ta cũng muốn làm chính nhân quân tử, vẫn có thể áp bọn họ không nâng đầu dậy nổi như thường! Xem ai còn dám theo ta so oai!” Sải bước chạy về hậu đường.

Bên trong phòng ngủ.

Giáo chủ phu nhân: “Phu quân, cấp đứa nhỏ cái tên đi.”

Giáo chủ bàn tay to vung lên: “Đứa con này của ta phải làm một chính nhân quân tử, hành sự sáng khoải, làm người quang minh lỗi lạc, vậy gọi là Lục Hành Đại.”

Phu nhân nhú mày: “Có thể đổi cái khác không?”

Giáo chủ bàn tay to lại vung lên: “Vậy kêu Lục Tổ Quang!”

Phu nhân: “Có lẽ kêu Lục Hành đại đi, quyết định như thế đi!”

Bởi vậy, ma giáo giáo chủ Lục Hành Đại thời điểm xuất môn, cho tới bây giờ đều là một thân áo trắng, chưa bao giờ nói lời thô tục, chưa bao giờ tùy tiện giết người, chưa bao giờ đánh lén phía sau.

Khổ cho em nó nhỉ “Lục Hành Đại ma đầu!” bị em nó hiểu thành “Lục Hành đại ma đầu!” =]]

Lục Hành Đại: (hành sự quang minh chính đại)

Lục Tổ Quang: (làm việc có ích, làm điều tốt)

Về nghĩa thì hai cái tên này chuỗi ngang nhau, đều thể hiện ‘kỳ vọng’ của lão giáo chủ =]]

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Người hành tẩu giang hồ, nhiều ít đều có những kiêng kỵ kỳ quái. Thí dụ như có người không thể để cho người khác thấy mặt hân, có người vừa đến đêm trăng tròn lại không tiếp thụ thiếp thách đấu, có người còn

nghe được danh hào người nào đó sẽ nổi trận lôi đình. Như vậy nếu là kiêng kỵ nhỏ thì khinh khỉnh phẩy tay áo bỏ đi, nếu là lớn sẽ rút đao xông tới.

Tên của Lục giáo chủ, chính là kiêng kỵ của hắn.

Người có thể làm trò trước mặt hắn, mắng to hắn là tà ma gian nịnh vô lâm bại hoại, cũng có thể đi đến phân đà ma giáo đập phá ăn vạ, nhưng không được phép lấy tính danh hắn ra giễu cợt, tốt nhất là đề cập cũng không được đề cập đến.

Người thứ nhất vì việc này mà rủi ro là một nhà tổng tiêu đầu của đại tiêu cục, vì một lần bị ma giáo cướp tiêu, liền đối với tân nhậm giáo chủ Lục Hành Đại chửi ầm lên, hết sức châm chọc giễu cợt. Đáng lẽ chuyện này cũng là thường tình, tà đạo nhân sĩ làm chuyện xấu, chính đạo hiệp sĩ lên án công khai, đã là lệ thường lưu truyền trong giang hồ rất nhiều năm.

Mắng xong, tức giận cũng gửi đi rồi, vị tiêu đầu này vỗ vỗ mông, tính toán chấn chỉnh hàng ngũ. Ai biết được trong cuộc sống kế tiếp, mọi việc đều không thuận. Áp tải thì bị cướp, giao hảo với sơn đại vương thì bị trở mặt, tiêu sư thuộc hạ bày mưu tính kế, thậm chí cửa đối diện tiêu cục nhà mình liền mở một tiêu cục giống nhau như đúc, trắng trợn cướp sinh ý. Liền ngay cả ngũ cũng có thể mò phải chuột chết, đi đường cũng giẫm phải phân chó.

Cứ tiếp tục lần qua lần lại như vậy, tiêu cục tất nhiên sụp đổ. Nghe nói người giang hồ cuối cùng một lần nhìn thấy hắn, hắn đang khoác áo choàng da dê ngồi chặn dê.

Người thứ nhất như thế, người thứ hai người thứ ba y nguyên như thế, người trong giang hồ cuối cùng giác ngộ ra: tên của vị giáo chủ này tuyệt không được giễu cợt.

Có câu tục ngữ nói thật là tốt: không sợ kẻ trộm trâu, chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương. Ai lại vì nhất thời nhanh miệng lỡ mồm mà khiến cho kẻ cắp ở mọi chỗ nhìn chòng chọc. Cho nên cho dù ở tru ma đại hội, chư vị chính đạo nhân sĩ thảo phạt là thảo phạt tà ma ngoại đạo, ma giáo giáo chủ, mà không phải nói là thảo phạt Lục Hành Đại.

Chuyện này Tả Ký tất nhiên không hiểu được.

Cho nên giờ phút này hắn đứng ở trên đài cao, chỉ nghĩ: Nguyên lai là “Lục Hành Đại, ma đầu” Mà không phải là “Lục Hành, đại ma đầu” à? Tên này kỳ dị làm sao ấy? Di, vì cái gì cách nói ma giáo giáo chủ này có điểm quen tai? Không phải hai ngày nay đều nghe nói thảo phạt ma đầu, mà là giống như nghe được ai đã từng xưng hô như vậy. Là ai chứ.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được dưới đài một trận ồn ào, một đạo bóng trắng từ xa xa tới gần, đảo mắt đã nhẹ nhàng lên đài cao.

Chung quanh nhất thời một trận tiếng động ầm ầm dao rút kiếm. Tả Ký cùng người nọ đối mặt, lập tức bùng tỉnh đại ngộ: ” Nguyên lai người chính là Lục Hành Đại!”

Người tới chính là công tử bạch y thích trêu cợt người khác. Giờ phút này Tả Ký nói chuyện với hắn, hắn cũng không để ý tới, chỉ lắc mình tránh mấy người có ý đồ ngăn cản, néo đai lưng Tả Ký, một phen xách lên, hướng dưới đài giương giọng nói: “Thành Bích, cẩn phía sau!” Sau đó mũi chân điểm một bước, phi thân đi.

Tả Ký bị xách đến đầu vầng trán, lại thấy chung quanh ánh đao lờ lờ, gió kiếm呼呼. Trong lòng không khỏi hoảng hốt, cao giọng kêu to: “Người buông ta! Sắp bị cắt tới rồi!”

Trước khi nói lời này, hắn cảm thấy mình bị xách đến xách đi thập phần khó chịu. Ai biết sau khi nói xong, thể nhưng phát hiện lập tức mình bị đưa trực tiếp vào mũi kiếm vết đao, Tả Ký vừa kinh vừa sợ, thanh âm càng phát ra càng cao mà thê thảm.

Mới kêu hai tiếng, chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, bất tỉnh nhân sự.

Giống như một cơn ác mộng cổ chấp lại dài dòng, vừa tỉnh lại lại lập tức sa vào, qua không biết công phu bao lâu, Tả Ký từ từ chuyển tỉnh.

Lúc đầu chỉ cảm thấy sau gáy ần ần đau, nhất thời nhớ không nổi tiền căn hậu quả, Tả Ký an vị trên mặt đất ngơ ngác sững sờ.

“Tĩnh?”

Tả Ký nghe tiếng ngẩng đầu, híp mắt xem xét người trước mặt, lập tức nghĩ tới: Người nọ là ở tru ma hội tràng, một trong hai người đứng bên cạnh mình.

Di? Tru ma đại hội — trên đài cao tìm người — Lục Hành Đại!

Tả Ký bỗng chốc nhảy dựng lên, quay đầu chung quanh, sau đó vài bước chạy đến bên cạnh Lục giáo chủ đang ngồi ở kỷ trà đọc sách: “Lục Hành Đại, người bồi phòng ở cho ta!”

Phòng trong tĩnh lặng không tiếng động. Lư hương trên án thư phiêu ra mùi hương thoang thoảng vẫn vút, hương vị kia nhiều đến trước mũi Tả Ký, chui vào làm hần có điểm muốn hắt xì. Thế nhưng đánh hắt xì sẽ yếu đi khí thế, Tả Ký nghĩ, vì thế nỗ lực nhịn xuống.

Sau một lúc lâu, Lục giáo chủ vỗ về cái chặn giấy phát ra một tiếng “Rắc”, hần thông thả mà trầm thấp trả lời: “Thành Bích, tha hần đi ra ngoài đánh một chút.” Bỗng nhiên dừng lại, lại bổ sung nói: “Không được có thương tích.”

Tả Ký rất là bất mãn, người này làm sao không nói đạo lý như vậy, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa! Cho dù trong tay hần nhất thời không có tiền, hảo hảo nói, mình cũng có thể chờ thêm một thời gian, huống chi hần căn bản không phải thiếu tiền, như thế nào chẳng những không nhận sai còn muốn đánh người?

Hần từng bước tiến lên: “Ta nói ngươi. . . .” Lời còn chưa dứt, cánh tay bị người giữ chặt. Nhìn lại, là vị trung niên mới vừa hỏi kia.

Người nọ cười nói: “Đắc tội!”

Tả Ký bỗng nhiên phác giác không đúng, Lục giáo chủ gọi là Thạch Thành Bích, người này ứng với, thanh âm nghe cũng quen tai. Không khỏi kinh hãi: “Ngươi, ngươi, ngươi. . . .” Như thế nào già nhanh như vậy, bộ dáng cũng thay đổi!

Thạch Thành Bích sờ sờ mặt: “Nga, quên mất tiêu.” Nói xong thuận tay kéo xuống, trong tay nhiều ra một cái mặt nạ mềm mềm, gương mặt biến trở về bộ dáng khi mới gặp.

Tả Ký thấy trợn mắt há hốc mồm, nhất thời quá mức khiếp sợ, tùy ý hần lôi kéo ra cửa.

Lục giáo chủ như trước ở phòng trong lẳng lặng đọc sách. Một lát bên ngoài truyền đến tiếng Tả Ký kêu la, Lục giáo chủ vừa lòng lật qua một tờ.

Khi hai người tái tiến vào, trên mặt Tả Ký trái lại xanh xanh tím tím, thế nhưng vẻ mặt cũng tỏ mò lẫn buồn bực.

Lục giáo chủ nhìn phía Thạch Thành Bích, trong ánh mắt ẩn chứa thâm ý: Ngươi có hung hăng đánh qua sao? Bộ dáng này thế nào lại thấy càng cao hứng?

Thạch Thành Bích vẻ mặt thản nhiên nhìn lại.

Lục giáo chủ thu hồi ánh mắt, chuyên tâm đánh giá Tả Ký vài lần, hoãn tiếng mở lời: “Ngươi cảm thấy chán dê sống qua ngày như thế nào?”

Tả Ký tuy rằng bị hỏi, vẫn như cũ thành thật đáp: “Tốt lắm a! Ta nghĩ muốn nuôi một đám dê, có thể cắt lông cũng có thể ăn thịt, còn bớt lo! Thế nhưng hai năm nay vẫn chưa có tiền dư để mua thêm.” Nói đến đây còn kèm theo ý rất tiếc rẻ.

Giáo chủ giáo chủ bị ghen, sau một lúc lâu mới nói: “Vậy chùi nhà xí thì sao?”

Tả ký lại cao hứng: “Không cần trả tiền sao? Trong nhà ruộng bạc, vài năm nay không được tu bổ, vừa lúc cần bón phân một chút, ở nơi nào?” Nói xong còn hăng hái xắn tay áo chuẩn bị khởi công.

Lục giáo chủ thời gian trầm mặc lần này dài hơn: “Cô nương ngươi phải lòng gã cho người khác thì sao?”

Tả Ký có phần ngượng ngùng: “Ta vẫn vội vàng nuôi nấng ngã đề, nào có suy nghĩ viễn vông này. . . .”

Lục giáo chủ thái dương gân xanh ần ần: “Vậy người nghĩ muốn cái gì? Sợ cái gì?”

Tả Ký nghĩ nghĩ: “Nghĩ muốn đòi lại tiền, sau đó về nhà. Trong nhà đất ruộng bỏ hoang, nếu không trở về sẽ không theo kịp vụ lúa mạch. Ần. . . . Sợ? Có cái gì phải sợ? Chỉ sợ chịu đói.”

Lục giáo chủ một tay chụp được sách, nhàu nát: “Đem hần nhốt tại trong giáo, không cho phép hần về nhà! Một ngày bỏ hần đói hai bữa!” Nói xong không để ý tới biểu tình cổ quái của Thạch Thành Bích cùng vẻ mặt mê mang của Tả Ký, đứng dậy đi mất.

Đi tới cửa lại xoay người hướng Thạch Thành Bích nói: “Không được để hần nhàn rồi, toàn bộ công việc tạp vụ giao cho hần!” Nói xong đá cửa mà đi.

Thạch Thành Bích thấy người đi xa, mới cười ra tiếng.

Tả Ký phục hồi tinh thần lại, vừa không tin vừa phẫn nộ: “Các người như thế nào có thể như vậy! Các người như thế nào có thể như vậy!”

Thạch Thành Bích chậm chạp đi tới, an ủi nói: “Người yên tâm, tiền sửa nhà chúng ta sẽ phái người đưa đến nhà người. Người nếu lo lắng, bảo bọn họ mang thư của người nhà người trở về là được. Chỉ là giáo chủ có lệnh, chúng ta vẫn là không thể vi phạm.”

Tả Ký không tin: “Vậy người mới vừa rồi làm sao không đánh ta? Lại còn bôi thuốc nước xanh xanh đỏ đỏ lên mặt ta?”

Thạch Thành Bích vò đầu: “Đối với người không có võ công, ta cũng không hạ thủ được a. . . .” Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại hắc thanh nói: “Người như thế nào không buồn bực vì giáo chủ bảo ta đánh người?”

Tả Ký nhíu mày: “Người không phải cũng không đánh sao? Huống chi giáo chủ các người cũng biết đúng mực không cho đả thương, còn tốt hơn đám lưu manh vô lại nhiều.”

Thạch Thành Bích thanh thanh cổ họng: “Theo hiểu biết của ta với giáo chủ, chỉ sợ là sợ người bị thương, lại nhiều thêm một nguyên do đuổi theo đòi nợ!”

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Tả Ký đem búa kẹt trong rễ cây rút ra lại hung hăng bỏ xuống.

Hắn ngồi ở chỗ này, ở cái gọi là ma giáo tổng đàn. Lúc ban đầu biết tin tức này Tả Ký còn trộm khinh bỉ Lục Hành Đại. Bất quá cũng chỉ là một ngọn núi, mấy gian phòng ốc cũ kỹ, ngay cả tường viện cũng không có. Có hai gian không người trụ, trời mưa lớn còn dột, đều là sau khi hắn đến đây mới tự vá tốt, ngay cả Nghiêm gia phổ trương lãng phí cũng không đến nông nỗi nghèo rớt như vậy. Cứ như vậy không có chút gia sản nào, xuất môn cư nhiên còn vung vẩy bạc. Ần, nói không chừng bởi vì hắn như vậy mới bị phá sản, nơi này mới lui bại như vậy.

Hơn nữa trên núi cũng không có mấy người, trừ bỏ Thạch Thành Bích cùng họ Lục, có nữa cũng chỉ là một đại thúc đầu bếp, một đại thẩm giặt quần áo, hai vị này là một đôi phu thê trung niên. Nghe nói vốn cũng có hai tạp dịch, thế nhưng chính là từ khi hắn đến đây cho tới nay, liền mã bắt đình đề bị điều xuống phân đàn dưới chân núi. Có thể thấy được nơi đây ngược đãi tội nhân đến mức nào. Thạch Thành Bích nghe nói là ma giáo tả hộ pháp, hắn từng hỏi thăm đại thúc đầu bếp tin tức hữu hộ pháp, kết quả biết được đã nhiều năm trước cái vị trí đó cũng chỉ để trang trí.

Tả Ký rút búa ra, phát hiện lại bị kẹt. Dùng sức nhỏ xuống lần nữa, đem miếng gỗ chém không đứt ném một bên, lại chọn một khối gỗ tòng sang đây, hắc, cái này coi bộ trôi chảy hơn.

Mới đầu Tả Ký không phải không lén lút bỏ trốn, dù sao trên núi chỉ có vài người, lại không theo dõi hắn mỗi ngày. Nhưng mà chạy tới vách đá mới hiểu được, khó trách không ai trông coi hắn, nguyên lai một người thì chạy không được! Núi này sườn dốc cũng không biết tuyển chọn như thế nào, mặt trên thì không

tồi, cảnh sắc di nhân, lưng tựa núi cao, trên có nước suối chảy xuống, thế nhưng chính là không có đường xuống núi. Nếu ai xuống núi, phải ngồi vào cái sọt lớn nối với dây thừng, do người khác chậm rãi thả xuống.

” Cực kỳ tuyệt diệu, đúng là như thế, bọn chính đạo đại hiệp mỗi lần nhìn lên đều than thở, chỉ có thể hung ác đập phá phân đàn, nhưng nháo không được trên núi.” Lúc ấy đầu bếp Lý đại thúc về mặt đắc ý nói.

“Vì sao a?” Tả Ký khó hiểu.

” Bởi vì chính đạo nhân sĩ nì, khinh công cao thì công phu không tốt, công phu hảo thì không leo lên nổi. Nguyên bản ta cũng không nghĩ tới, khi đó mỗi năm đều phải cùng chính đạo đánh một hồi, mỗi khi bọn họ đi rồi còn phải tu chỉnh dọn dẹp non nửa năm, thực phiền toái. Sau khi lão giáo chủ thoái vị, chuyện thứ nhất thiếu giáo chủ tiền nhiệm của chúng ta làm đó là hủy đường lên núi, thật sự là anh minh thần võ a, hiện tại thanh tịnh biết bao nhiêu? Đây mới là ngày mà con người sống chứ! Tuy rằng xuống núi có điểm phiền phức, nhưng vừa nghĩ đến về mặt bọn hiệp sĩ, thì cái gì cũng đáng giá!”

Tả Ký bán tín bán nghi: “Trong chính phái không có cao nhân sao? Việc này ta rất không tin!”

” Cái này ngươi không hiểu đâu! Danh môn chính phái chân chính, tiền bối cao nhân, ví như cái gì Thiếu Lâm Vũ Đang vậy, sẽ không trộn lẫn cùng đám ô hợp bao vây tiêu trừ thế này. Chúng ta tuy nói là ma giáo, nhưng cũng không làm chuyện gì khiến thiên hạ đều căm ghét a! Đơn giản chỉ là mở núi thu chút tiền, công khai điều hà chấn thuyền vân vân, bọn họ không làm, chúng ta làm lấy tiền bọn họ lại phá đám, nhiều năm chồng chất, đánh đánh đả đả thành thói quen.”

Tả Ký lập tức đem bản thân ra làm ví dụ: “Nhà của ta chính là do giáo chủ các ngươi giẫm lên mới hỏng, còn nói không làm chuyện xấu!”

Lý đại thúc nhất thời cùng từ, úp úp mở mở một hồi mới nói: “Ngươi không phải nói, cũng không phải một mình giáo chủ chúng ta làm. Cùng giáo chủ đánh nhau, tất nhiên là người trong chính đạo! Sự tình này vô luận chính tà, đều liên can.”

Tả Ký nghĩ nghĩ: “Các ngươi là người giang hồ, kỳ thật cũng không nhất định phá hư của người ta, chính là trong mắt không có ai.”

Hai người tan rã trong không vui.

Ngày đó Lý đầu bếp không có lưu lại đồ ăn cho Tả Ký, lần đầu tiên hắn bị bỏ đói đúng hai bữa.

Hôm nay Tả Ký lại đói, bụng kêu gào như sấm nổ, liên lụy đến chửi cũng không có bao nhiêu khí lực. Bởi vậy liền nhớ tới đoạn đối thoại ngày ấy. Bất quá lần này không phải vì cùng Lý đại thúc cãi nhau, sự thật là vì hắn nhớ đến ruộng bỏ hoang ở nhà, nhịn không được đi tìm Thạch hộ pháp oán giận Lục Hành Đại hai tiếng. Không nghĩ sau lưng có tai, bị chính ai đó bắt quả tang tại trận.

Thạch hộ pháp đã sớm cùng hắn nói qua, giáo chủ không thích nghe người khác gọi tính danh của hắn. Tả Ký vẫn không cho là đúng: Lấy tên này, tất nhiên là để cho người ta gọi. Nếu niên kỷ lớn mà hô thẳng tính danh còn có thể nói là không biết lễ nghi, nhưng người này tuổi còn trẻ, không gọi tên hắn thì gọi gì?

Ngại tên khó nghe? Cái này mà gọi là khó nghe, vậy trong thôn bọn họ kêu Cầu Oa, Nhị Dẫn linh tính các loại, không phải không thể sống? Dù sao chuyện này ngay từ đầu cũng đã làm cho mình chịu nhiều khổ cực như vậy. Dù phải sửa miệng, bọn họ cũng sẽ không thả mình, không phải càng mệt sao?

Thế nhưng bị đói thế này, cũng thật khó chịu a.

Vợ chồng Lý đại thúc bị phái xuống núi mua đồ, tại trù phòng rất sạch sẽ, hắn cho dù lớn mật, cũng không dám đến bên miệng lão hổ đoạt thực, chỉ có thể chịu đựng như vậy, chờ buổi tối đại thúc trở về.

Nghĩ như vậy, ngày ở trên núi cũng coi như được thông qua. Trừ bỏ không thể về nhà làm cho người ta quả thực bức mình ra, cũng không có gì phải oán giận. Ăn cơm tuy rằng nói phải bỏ đói hai bữa, thế nhưng đại thúc đại thẩm đều len lén lưu cơm cho hắn. Làm việc sao, càng không tính là gì, dù sao hắn không chịu ngồi yên, để hắn suốt ngày ngồi không, mới có thể ghen ghét hắn. Bất quá việc này tất nhiên là không thể nói. Nếu để cho họ Lục nghe thấy, chuyển sang đối phó hắn như vậy mới gọi là phiền toái.

Trong nhà đệ đệ cũng viết thư sang đây, nói hẩn yên tâm, nợ đã trả xong, không muốn trở về thì an tâm ở trong thành làm việc đi. Hẩn là người thành gia lập nghiệp, đại ca không cần vì hẩn quan tâm.

Tả Ký xem đến đoạn này thực phần nộ, đối với Thạch hộ pháp rống “Ta thời điểm nào nói không muốn trở về? Ta thời điểm nào nói không muốn trở về?”

Trùng hợp Lục giáo chủ đi qua nghe hẩn nói như vậy, chậm rì rì nói: ” Thành Bích, viết thư, nói tình hình thực tế hẩn bị người trong ma giáo cướp đi, đang nhốt ở tổng đàn ma giáo. Tránh cho vị Tả tiên sinh này nói chúng ta ăn nói bừa bãi.”

Tả Ký nhất thời ngoan ngoãn, chạy te te đi xách nước, cũng không dám nhắc đến thư nhà nữa.

Lại nói tiếp họ Lục tuy rằng ác liệt, nhưng là chỉ tìm hẩn gây phiền toái, cho tới bây giờ không lấy người khác áp chế người, này cũng coi như oan có đầu nợ có chủ, vì vậy, Tả Ký mới không có cùng hẩn tức giận liều mạng, thành thật ở trên núi ngốc .

Chở củi xong rồi, lại đi múc nước. Hai vị thiếu gia này mỗi ngày đều phải tắm rửa, thật sự phiền toái.

Thật vất vả chịu đựng được đến trời tối, chõ lên núi truyền đến tiếng chuông rung.

Tả Ký gần như là nhảy nhót đi kéo a kéo. Ai biết người thứ nhất đi lên cư nhiên là một ngoại nhân.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tả Ký là một người thành thật ôn hoà. Ngày thường chưa nói đến không hề phản ứng khi thời điểm ai đó tức giận. Chuyện lớn mức nào chỉ cần nói qua đi liền không tính toán nữa, ngay cả cái tên Lục Hành Đại kỳ quái hai mặt kia, hẩn tình cờ gặp đều có thể chào hỏi một tiếng. Đương nhiên, người ta để ý, không để ý tới hẩn, đó là một chuyện khác.

Thế nhưng người trước mắt này, hẩn chính là không muốn để ý tới.

Người tới mặt mày sáng sủa, dáng người cao ngất, đúng là Nghiêm gia tiểu công tử Nghiêm Việt. Lúc đầu vừa thấy cũng nghĩ là một thiếu niên cử chỉ nhanh nhẹn, đáng tiếc ý nghĩ xấu đầy mình, Tả Ký yên lặng oán thầm.

Nghiêm Việt vừa thấy Tả Ký, liền cười hì hì tiếp cận, đi lên kéo tay áo hẩn: ” Tả đại ca, mấy ngày nay người không chịu khổ chứ? Ta đưa người trở về được không?”

Tả Ký giữ tay ra, quay đầu liền đi. Hẩn cho dù không thông minh, cũng hiểu được rõ ràng ngày đó Nghiêm Việt lừa hẩn. Người này rõ ràng biết Lục Hành Đại là người áo xanh kia, biết rõ việc Lục Hành Đại kiêu kị, cố tình không nói ra, để mình đi tru ma đại hội nói, hại họ Lục bị lãng nhục. Lúc này mới làm cho hẩn thẹn quá thành giận đem mình bắt đi, đến bây giờ có nhà không thể quay về. Hiện tại còn chạy đến giả bộ làm người tốt cái gì!

Huống chi hẩn còn lừa đi ngọc bội trong tay mình, xem hành vi người này, chỉ sợ nói cái gì ngọc bội bị mất cũng không tin được. Người như vậy thật sự không có gì để nói. Về phần hẩn như thế nào tìm được đường, như thế nào biết tiếng chuông lên núi là ba nhanh hai chậm, không liên quan tới hẩn. Không phải chính tà bất lưỡng lập sao? Để cho hẩn cùng họ Lục đánh thành một đoàn đi, dù sao cả hai cũng không phải là thứ tốt gì.

Nghiêm Việt thấy hẩn phải đi, cất bước một cái liền chắn trước người Tả Ký : ” Chẳng lẽ họ Lục khi dễ người? Hẩn không thể không mặt mũi như vậy đi? Huống chi còn có. . . . Thạch hộ pháp, làm sao có thể tùy ý hẩn?”

Tả Ký lười cùng hẩn nói, đem mình nhốt trên núi này không thể về nhà trông trọt đã là chuyện rất quá phận. Thế là im lặng không lên tiếng đi vòng qua hẩn, tiếp tục bước. Nhưng vào lúc này, vách đá lại truyền đến tiếng chuông rung.

Nghiêm Việt vỗ cái trán: “Ai nha, Lý thúc cùng Lý thắm còn đang ở dưới chân núi, ta như thế nào quên mất.”

Tả Ký ngẫm lại, nếu như không kéo lên, chỉ sợ đợi lát nữa không ai nấu cơm, vẫn là ăn cơm trọng đại. Không để ý tới Nghiêm tiểu công tử ở một bên ồn ào, trở lại cẩn thận đón vợ chồng Lý thị lên, lại giành xách gà vịt rau quả, nhanh như chớp chạy đến phòng bếp.

Lúc rảnh rỗi đảo quanh bếp lò, Tả Ký bỗng nhiên nhớ tới: “Đúng ra đi lên một người sống sờ sờ như vậy, hẳn là Lục giáo chủ cùng Thạch hộ pháp đã sớm biết, như thế nào vẫn chưa thấy động tĩnh? Cho dù Lục Hành Đại làm biếng, thì vẫn có Thạch hộ pháp ở đây, làm sao mặc kệ người này hô to gọi nhỏ, việc này thật hiếm lạ.” Bất quá vừa mới nhớ tới thì đã nghe hương thức ăn nấu chín bay tới rồi, ngay tức khắc quên không còn một mảnh. Chuyên tâm đi tìm bát đĩa.

Ăn cơm no, Tả Ký vượt bụng bước đi thông thả ra khỏi nhà bếp, trong gió đêm hơi lạnh đánh ợ một cái vang dội.

Mới vừa đi đến phía trước, liền thấy Nghiêm tiểu công tử đứng ở trong viện ngăn người. Lục, Thạch hai người cùng vợ chồng Lý thị đều là ở tại phòng ốc vững chắc phía sau. Chính sảnh bên này nghe nói nguyên bản là chỗ ma giáo nghị sự. Chỉ là hiện giờ trên vách núi chỉ có mấy người, nên nơi đây cũng vắng vẻ không người. Tả Ký bị bắt đến sau, tất nhiên là không ai để ý, hẳn xem xét thấy gian phòng đằng trước sáng sủa đồ sộ, liền sửa chữa một phen, vào ở sương phòng bên phải.

Tả Ký lúc này tâm tình sung sướng, không muốn khẩu thiệt phân tranh, vì thế liền muốn đi chỗ khác tản bộ. Ai ngờ Nghiêm Việt rõ ràng lưng quay về phía hắn, bỗng nhiên lên tiếng: “Tả đại ca đừng bước.”

Không đợi Tả Ký nói sau, hắn vội vàng tiến đến, thật sâu vái chào: “Là ta không đúng, ta không nên lừa gạt người. Ngày đó nên hồng phòng ốc nhà người nguyên chính là ta. Cũng là ta cố ý cho người ở trên tru ma đại hội nói ra tính danh Lục giáo chủ. Còn liên lụy người mấy ngày này mệt nhọc.”

Tả Ký thấy hắn vẻ mặt đứng đắn, mọi chuyện đều nhận, ngược lại ngượng ngùng: “Ách. Kỳ thật cũng không có gì. Bất quá sau này đừng như thế nữa.”

Nghiêm Việt tiếp tục nói: “Tả đại ca nghĩ muốn hỏi hương đúng không? Ta học nghệ không tinh, mang người đi không được.” Giọng nói dừng lại, ánh mắt không biết nhìn phía nơi nào, rồi nói tiếp: “Bất quá đợi mấy ngày nữa tất nhiên có người tới cứu người xuống núi, thỉnh an tâm một chút chờ vội.”

Nói xong lại là thật sâu vái chào: “Tội ngày đó hủy ốc, lúc này nhận lỗi qua.” Không đợi Tả Ký nói chuyện, xoay người đề khí, vài cái lên xuống liền biến mất ở vách núi.

Tả Ký vội vàng chạy qua thò đầu xem xét, chỉ là bóng đêm mù mịt, sơn gian sương mù tràn ngập, sớm không thấy tung tích Nghiêm Việt

Tầm tắc tán thưởng hai tiếng, mới xoay người, đã bị Lục giáo chủ vô thanh vô tức đứng phía sau hù cho hoảng sợ.

Tả Ký bĩu môi: “Cái gì ma giáo tổng đàn, còn không phải mặc cho người đến đi.”

Lục giáo chủ thản nhiên nói: “Vậy so với làm cho một tên tiểu quỷ khóc nhè tìm không thấy ca ca vẫn hơn.” Sau đó phát ra một tiếng cười không rõ ý nghĩa phiêu nhiên đi mất.

Tả Ký bị tiếng cười kinh dị kia làm cho tóc gáy dựng thẳng, bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước hương thân nói người áo xanh kia phát ra vài tiếng cười quái dị mới chạy đi. Sau khi Tả Ký biết Lục Hành Đại chính là người áo xanh, mấy lần nghiền ngẫm bộ dáng lục giáo chủ cười quái dị nhưng không có kết quả. Lúc này mới hiểu được, thì ra không có gì là không có khả năng.

Ngày thứ hai sau khi hương Lý thúc nghe ngóng, mới biết được thì ra thạch hộ pháp của ma giáo, cư nhiên ban đầu là Nghiêm gia nhị đệ tử. Sau khi Lục giáo chủ đem Thạch Thành Bích triệu đến ma giáo, Nghiêm gia tất nhiên đem đồ đệ này trục xuất khỏi gia môn, không hề không đề cập tới người này. Nghiêm Việt từ bé đã cùng hắn thân cận, Thạch hộ pháp lên núi, Nghiêm tiểu công tử thường trộm chạy đến tìm sư huynh, nhưng chỉ ở dưới chân núi ma giáo vòng vo hơn nửa tháng cũng không thể vào được.

Chỉ có Thạch hộ pháp không biết, cuối cùng vẫn là giáo chủ ngầm đồng ý cho Lý thúc đem người dẫn theo đi lên.

Nói tới đây, Lý thúc chặc lưỡi: ” Khi đó tiểu công tử bất quá mười hai mười ba tuổi, vẫn là đứa nhỏ chưa thoát khỏi tính trẻ con, thấy Thạch hộ pháp của chúng ta, oa một tiếng nước mắt nước mũi toàn bộ tràn ra, lau hết vào người sư ca hần. Hiện tại nhìn xem, cư nhiên đã lớn như vậy.”

Tả Ký tưởng tượng bộ dáng Nghiêm Việt khi đó, tâm bình khí hòa không ít.

Bắt đầu ngày đó, Thạch hộ pháp liền không thấy tung tích. Người trên núi vốn thừa thớt, tốt xấu gì Thạch Thành Bích cũng là người hoạt bát, ngày thường phải dựa vào hần nói chuyện cười đùa, Tả Ký mới không cảm thấy tịch mịch. Hiện nay chỉ có bốn người, Lý thúc Lý thẩm tuổi đều lớn, mỗi ngày làm xong phận sự thì sớm nghỉ ngơi. Lúc này hạ mật thu sơ, đúng là thời điểm ngày dài, Tả Ký mỗi khi ngủ không được, liền chỉ có thể đối với ánh trăng ngoài cửa sổ ngắm người.

Một ngày này cũng là như thế, ban ngày ngủ trưa ngủ nhiều, tới buổi tối tinh thần linh lợi mười phần. Trước kia ở Tả gia trang tuy rằng trong nhà chỉ có hần cùng đệ đệ hai người, thế nhưng ngày mùa hè ra sân đập lúa hóng mát, các hương thân cùng nhau nói chuyện thật náo nhiệt. Hiện tại ngay cả người nói chuyện cũng không có, nhàm chán cùng cực, Tả Ký liền phi y ngồi dậy mọi nơi tản bộ.

Mới đi về phía mặt sau vài bước, chợt nghe sân luyện công bên kia ầm ầm có động tĩnh truyền đến. Ngày thường Tả Ký luôn gặp Lý thẩm đem xiêm y, nông sản đến đây phơi nắng, mà giờ đang khuya khoắt bỗng nhiên có động tĩnh, chỉ sợ là mèo rừng chồn hoang gì gì đó đến đây lục lọi, hay là đến xem kỹ tốt hơn.

Tả Ký nín thở bước nhẹ, đến gần mới phát hiện nguyên lai là Lục Hành Đại đang luyện kiếm. Tả Ký âm thầm khư một tiếng: Người này cả ngày đều một bộ dáng chơi bời lêu lổng ăn không ngồi rồi. Lúc luyện võ lại chọn lúc đêm rơi xuống đầu, còn giả vờ thanh nhàn.

Tuy rằng oán thầm, Tả Ký vẫn như cũ ngừng cước bộ, tính toán nhìn xem công phu ma giáo trong truyền thuyết rốt cuộc là cái dạng gì. Nề hà hần thật sự là dốt đặc cán mai nói không sai, căng mắt xem xét sau một lúc lâu, chỉ cảm thấy tay áo phiêu phiêu, kiếm quang lờ lờ, chiêu thức trong đó nửa điểm cũng nhìn không ra.

Bất quá thật là đẹp mắt.

Hần nhìn nhìn, tự dưng nhớ tới nhiều năm trước. Khi đó phụ mẫu còn tại thế, còn mình vẫn là một tiểu thư sinh, phụ tử có ngày giảng lạc thần phú cho bọn hần nghe. Đọc được đến đoạn ‘Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long’ Thì rung đùi đắc ý, gõ nhịp tán thưởng, hình dung đến sự ảo diệu trong đó. Tả Ký ngay tại học đường dẫn đầu ồn ào: ” Kia có cái gì tốt? Hai ngày trước ta còn đi bãi cỏ lau trộm trứng nhạn, gốc điều này, người vừa đến gần chỉ biết ạch ạch bay loạn mỗ loạn, mỗ đến mặt ta đầy lông! Nếu mỹ nhân kia cùng vịt hoang kêu cạc cạc giống nhau, theo ta thấy có gì tốt đâu!”

Sau đó tất nhiên là cười vang, tiên sinh tức giận đến chết khiếp, phạt hần chép sách trọn một ngày, chép đến thuộc lòng bài văn kia.

Lúc này câu này nhất nhất lại hiện ra, ở trước mắt hần nhiều đến nỗi hần thấp thỏm khí táo.

Tả Ký ninh lông mi ngậy người một hồi, bỗng nhiên sực nhớ mỗi khi có đao quang kiếm ảnh hần sẽ xui xẻo bị thương. Trong lòng thầm kêu không ổn, xoay người lại muốn chuẩn bị. Chỉ bất quá là vừa nhắc chân công phu, chợt nghe được tiếng gió xé đến, một thanh kiếm “Bá” Một tiếng sát qua tai hần, cắt mất vài sợi tóc đen.

Phía sau truyền đến âm thanh Lục Hành Đại chậm rì rì rung động: ” Bọn đạo chích phương nào, đêm hôm dò xét giáo ta?”

Còn có thể có ai? Một núi có bốn người, hoang vu đến nỗi ngay cả con lang cũng không thèm đến, còn có thể có ai? Tả Ký vuốt hai má, trong lòng âm thầm mắng: Cố làm ra vẻ! Gian trá tiểu nhân!

Dù sao trúng cũng đã trúng, hần ngược lại không sợ xoay người lại tìm cái bàn cái ghế xuống, vẻ mặt thần nhiên nhìn phía Lục giáo chủ: ” Họ Lục, thời điểm nào người sẽ để cho ta về nhà?”

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Tả Ký là một người thành thật ôn hoà. Ngày thường chưa nói đến không hề phản ứng khi thời điểm ai đó tức giận. Chuyện lớn mức nào chỉ cần nói qua đi liền không tính toán nữa, ngay cả cái tên Lục Hành Đại kỳ quái hai mặt kia, hẳn tình cờ gặp đều có thể chào hỏi một tiếng. Đương nhiên, người ta để ý, không để ý tới hắn, đó là một chuyện khác.

Thế nhưng người trước mắt này, hẳn chính là không muốn để ý tới.

Người tới mặt mày sáng sủa, dáng người cao ngất, đúng là Nghiêm gia tiểu công tử Nghiêm Việt. Lúc đầu vừa thấy cũng nghĩ là một thiếu niên cử chỉ nhanh nhẹn, đáng tiếc ý nghĩ xấu đầy mình, Tả Ký yên lặng oán thầm.

Nghiêm Việt vừa thấy Tả Ký, liền cười hì hì tiếp cận, đi lên kéo tay áo hắn: ” Tả đại ca, mấy ngày nay người không chịu khổ chứ? Ta đưa người trở về được không?”

Tả Ký giữ tay ra, quay đầu liền đi. Hắn cho dù không thông minh, cũng hiểu được rõ ràng ngày đó Nghiêm Việt lừa hắn. Người này rõ ràng biết Lục Hành Đại là người áo xanh kia, biết rõ việc Lục Hành Đại kiêu kị, cố tình không nói ra, để mình đi tru ma đại hội nói, hại họ Lục bị lăng nhục. Lúc này mới làm cho hắn thẹn quá thành giận đem mình bắt đi, đến bây giờ có nhà không thể quay về. Hiện tại còn chạy đến giả bộ làm người tốt cái gì!

Huống chi hắn còn lừa đi ngọc bội trong tay mình, xem hành vi người này, chỉ sợ nói cái gì ngọc bội bị mất cũng không tin được. Người như vậy thật sự không có gì để nói. Về phần hắn như thế nào tìm được đường, như thế nào biết tiếng chuông lên núi là ba nhanh hai chậm, không liên quan tới hắn. Không phải chính tà bất lưỡng lập sao? Để cho hắn cùng họ Lục đánh thành một đoàn đi, dù sao cả hai cũng không phải là thứ tốt gì.

Nghiêm Việt thấy hắn phải đi, cất bước một cái liền chắn trước người Tả Ký: ” Chẳng lẽ họ Lục khi dễ người? Hắn không thể không mặt mũi như vậy đi? Huống chi còn có. . . . Thạch hộ pháp, làm sao có thể tùy ý hắn?”

Tả Ký lười cùng hắn nói, đem mình nhốt trên núi này không thể về nhà trông trọt đã là chuyện rất quá phận. Thế là im lặng không lên tiếng đi vòng qua hắn, tiếp tục bước. Nhưng vào lúc này, vách đá lại truyền đến tiếng chuông rung.

Nghiêm Việt vỗ cái trán: “Ai nha, Lý thúc cùng Lý thẩm còn đang ở dưới chân núi, ta như thế nào quên mất.”

Tả Ký ngẫm lại, nếu như không kéo lên, chỉ sợ đợi lát nữa không ai nấu cơm, vẫn là ăn cơm trọng đại. Không để ý tới Nghiêm tiểu công tử ở một bên ồn ào, trở lại cẩn thận đón vợ chồng Lý thị lên, lại giành xách gà vịt rau quả, nhanh như chớp chạy đến phòng bếp.

Lúc rảnh rỗi đảo quanh bếp lò, Tả Ký bỗng nhiên nhớ tới: “Đúng ra đi lên một người sống sờ sờ như vậy, hẳn là Lục giáo chủ cùng Thạch hộ pháp đã sớm biết, như thế nào vẫn chưa thấy động tĩnh? Cho dù Lục Hành Đại làm biếng, thì vẫn có Thạch hộ pháp ở đây, làm sao mặc kệ người này hô to gọi nhỏ, việc này thật hiếm lạ.” Bất quá vừa mới nhớ tới thì đã nghe hương thức ăn nấu chín bay tới rồi, ngay tức khắc quên không còn một mảnh. Chuyên tâm đi tìm bát đũa.

Ăn cơm no, Tả Ký vuốt bụng bước đi thông thả ra khỏi nhà bếp, trong gió đêm hơi lạnh đánh ợ một cái vang dội.

Mới vừa đi đến phía trước, liền thấy Nghiêm tiểu công tử đứng ở trong viện ngăn người. Lục, Thạch hai người cùng vợ chồng Lý thị đều là ở tại phòng ốc vững chắc phía sau. Chính sảnh bên này nghe nói nguyên bản là chỗ ma giáo nghị sự. Chỉ là hiện giờ trên vách núi chỉ có mấy người, nên nơi đây cũng vắng vẻ không người. Tả Ký bị bắt đến sau, tất nhiên là không ai để ý, hắn xem xét thấy gian phòng đằng trước sáng sủa đồ sộ, liền sửa chữa một phen, vào ở sương phòng bên phải.

Tả Ký lúc này tâm tình sung sướng, không muốn khẩu thiệt phân tranh, vì thế liền muốn đi chỗ khác tản bộ. Ai ngờ Nghiêm Việt rõ ràng lưng quay về phía hắn, bỗng nhiên lên tiếng: “Tả đại ca đừng bước.”

Không đợi Tả Ký nói sau, hắn vội vàng tiến đến, thật sâu vái chào: “Là ta không đúng, ta không nên lừa gạt người. Ngày đó nện hồng phòng ốc nhà người nguyên chính là ta. Cũng là ta cố ý cho người ở trên tru ma đại hội nói ra tính danh Lục giáo chủ. Còn liên lụy người mấy ngày này mệt nhọc.”

Tả Ký thấy hắn vẻ mặt đứng đắn, mọi chuyện đều nhận, ngược lại ngượng ngùng: ” Ách. Kỳ thật cũng không có gì. Bất quá sau này đừng như thế nữa.”

Nghiêm Việt tiếp tục nói: “Tả đại ca nghĩ muốn hồi hương đúng không? Ta học nghệ không tinh, mang người đi không được.” Giọng nói dừng lại, ánh mắt không biết nhìn phía nơi nào, rồi nói tiếp: “Bất quá đợi mấy ngày nữa tất nhiên có người tới cứu người xuống núi, thỉnh an tâm một chút chờ vội.”

Nói xong lại là thật sâu vái chào: “Tội ngày đó hỷ ốc, lúc này nhận lỗi qua.” Không đợi Tả Ký nói chuyện, xoay người đề khí, vài cái lên xuống liền biến mất ở vách núi.

Tả Ký vội vàng chạy qua thò đầu xem xét, chỉ là bóng đêm mù mịt, sơn gian sương mù tràn ngập, sớm không thấy tung tích Nghiêm Việt

Tầm tắc tán thưởng hai tiếng, mới xoay người, đã bị Lục giáo chủ vô thanh vô tức đứng phía sau hù cho hoảng sợ.

Tả Ký bĩu môi: “Cái gì ma giáo tổng đàn, còn không phải mặc cho người đến đi.”

Lục giáo chủ thản nhiên nói: “Vậy so với làm cho một tên tiểu quỷ khóc nhè tìm không thấy ca ca vẫn hơn.” Sau đó phát ra một tiếng cười không rõ ý nghĩa phiêu nhiên đi mất.

Tả Ký bị tiếng cười kinh dị kia làm cho tóc gáy dựng thẳng, bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước hương thân nói người áo xanh kia phát ra vài tiếng cười quái dị mới chạy đi. Sau khi Tả Ký biết Lục Hành Đại chính là người áo xanh, mấy lần nghiền ngẫm bộ dáng lục giáo chủ cười quái dị nhưng không có kết quả. Lúc này mới hiểu được, thì ra không có gì là không có khả năng.

Ngày thứ hai sau khi hương Lý thúc nghe ngóng, mới biết được thì ra thạch hộ pháp của ma giáo, cư nhiên ban đầu là Nghiêm gia nhị đệ tử. Sau khi Lục giáo chủ đem Thạch Thành Bích triệu đến ma giáo, Nghiêm gia tất nhiên đem đồ đệ này trục xuất khỏi gia môn, không hề không đề cập tới người này. Nghiêm Việt từ bé đã cùng hắn thân cận, Thạch hộ pháp lên núi, Nghiêm tiểu công tử thường trộm chạy đến tìm sư huynh, nhưng chỉ ở dưới chân núi ma giáo vòng vo hơn nửa tháng cũng không thể vào được.

Chỉ có Thạch hộ pháp không biết, cuối cùng vẫn là giáo chủ ngầm đồng ý cho Lý thúc đem người dẫn theo đi lên.

Nói tới đây, Lý thúc chặc lưỡi: ” Khi đó tiểu công tử bất quá mười hai mười ba tuổi, vẫn là đứa nhỏ chưa thoát khỏi tính trẻ con, thấy Thạch hộ pháp của chúng ta, oa một tiếng nước mắt nước mũi toàn bộ tràn ra, lau hết vào người sư ca hắn. Hiện tại nhìn xem, cư nhiên đã lớn như vậy.”

Tả Ký tưởng tượng bộ dáng Nghiêm Việt khi đó, tâm bình khí hòa không ít.

Bắt đầu ngày đó, Thạch hộ pháp liền không thấy tung tích. Người trên núi vốn thừa thốt, tốt xấu gì Thạch Thành Bích cũng là người hoạt bát, ngày thường phải dựa vào hắn nói chuyện cười đùa, Tả Ký mới không cảm thấy tịch mịch. Hiện nay chỉ có bốn người, Lý thúc Lý thẩm tuổi đều lớn, mỗi ngày làm xong phận sự thì sớm nghỉ ngơi. Lúc này hạ mạt thu sơ, đúng là thời điểm ngày dài, Tả Ký mỗi khi ngủ không được, liền chỉ có thể đối với ánh trăng ngoài cửa sổ ngắm người.

Một ngày này cũng là như thế, ban ngày ngủ trưa ngủ nhiều, tới buổi tối tinh thần linh lợi mười phần. Trước kia ở Tả gia trang tuy rằng trong nhà chỉ có hắn cùng đệ đệ hai người, thế nhưng ngày mùa hè ra sân đập lúa hóng mát, các hương thân cùng nhau nói chuyện thật náo nhiệt. Hiện tại ngay cả người nói chuyện cũng không có, nhàm chán cùng cực, Tả Ký liền phi y ngồi dậy mọi nơi tản bộ.

Mới đi về phía mặt sau vài bước, chợt nghe sân luyện công bên kia ầm ầm có động tĩnh truyền đến. Ngày thường Tả Ký luôn gặp Lý thẩm đem xiêm y, nông sản đến đây phơi nắng, mà giờ đang khuya khoắt bỗng nhiên có động tĩnh, chỉ sợ là mèo rừng chồn hoang gì đó đến đây lục lọi, hay là đến xem kỹ tốt hơn.

Tả Ký nín thở bước nhẹ, đến gần mới phát hiện nguyên lai là Lục Hành Đại đang luyện kiếm. Tả Ký âm thầm khư một tiếng: Người này cả ngày đều một bộ dáng chơi bời lêu lổng ăn không ngồi rồi. Lúc luyện võ lại chọn lúc đêm rơi xuống đầu, còn giả vờ thanh nhàn.

Tuy rằng oán thầm, Tả Ký vẫn như cũ ngừng cước bộ, tính toán nhìn xem công phu ma giáo trong truyền thuyết rốt cuộc là cái dạng gì. Nề hà hẳn thật sự là dốt đặc cán mai nói không sai, căng mắt xem xét sau một lúc lâu, chỉ cảm thấy tay áo phiêu phiêu, kiếm quang lờ lờ, chiêu thức trong đó nửa điểm cũng nhìn không ra.

Bất quá thật là đẹp mắt.

Hắn nhìn nhìn, tự dưng nhớ tới nhiều năm trước. Khi đó phụ mẫu còn tại thế, còn mình vẫn là một tiểu thư sinh, phu tử có ngày giảng lạc thần phú cho bọn hắn nghe. Đọc được đến đoạn ‘Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long’ Thì rung đùi đắc ý, gõ nhịp tán thưởng, hình dung đến sự ảo diệu trong đó. Tả Ký ngay tại học đường dẫn đầu ồn ào: ” Kìa có cái gì tốt? Hai ngày trước ta còn đi bãi cỏ lau trộm trứng nhạn, ngốc điều này, người vừa đến gần chỉ biết ục ục bay loạn mỗ loạn, mỗ đến mặt ta đầy lông! Nếu mỹ nhân kia cùng vịt hoang kêu cạc cạc giống nhau, theo ta thấy có gì tốt đâu!”

Sau đó tất nhiên là cười vang, tiên sinh tức giận đến chết khiếp, phạt hắn chép sách trọn một ngày, chép đến thuộc lòng bài văn kia.

Lúc này câu này nhất nhất lại hiện ra, ở trước mắt hắn nhiều đến nỗi hắn thấp thỏm khí táo.

Tả Ký ninh lông mi ngậy người một hồi, bỗng nhiên sực nhớ mỗi khi có đao quang kiếm ảnh hắn sẽ xui xẻo bị thương. Trong lòng thầm kêu không ổn, xoay người lại muốn chuồn đi. Chỉ bất quá là vừa nhắc chân công phu, chợt nghe được tiếng gió xé đến, một thanh kiếm “Bá” Một tiếng sát qua tai hắn, cắt mất vài sợi tóc đen.

Phía sau truyền đến âm thanh Lục Hành Đại chậm rì rì rung động: ” Bọn đạo chích phương nào, đêm hôm dò xét giáo ta?”

Còn có thể có ai? Một núi có bốn người, hoang vu đến nỗi ngay cả con lang cũng không thềm đến, còn có thể có ai? Tả Ký vuốt hai má, trong lòng âm thầm mắng: Cố làm ra vẻ! Gian trá tiểu nhân!

Dù sao trúng cũng đã trúng, hắn ngược lại không sợ xoay người lại tìm cái bàn cái ghế xuống, vẻ mặt thản nhiên nhìn phía Lục giáo chủ: ” Họ Lục, thời điểm nào người sẽ để cho ta về nhà?”

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

Giáo chủ đại nhân chỉ giả bộ không có nghe thấy, khoanh tay đứng ở tại chỗ, đón gió hứng trăng.

Lúc này trong núi trống vắng một mảnh, gió núi xẹt qua, cũng thật mát mẻ thoải mái. Tả Ký khó được tâm bình khí hòa, lại dâng lên ý niệm giảng đạo lý với người này trong đầu.

“Cũng vì người ta mới đi ra ngoài tìm người, mới tại nơi đại hội gì gì đó hô lên tên của người, mới bị người nhốt ở nơi đây. Người cũng thấy đấy, ta ở nơi nào không ở, lại ở nơi bất lưu thần phạm phải kiêng kị của người. Ta bất quá cũng chỉ là dân đen bách tính, cùng giang hồ nhân sĩ các người không qua lại, ở nơi nào cũng không có người quan tâm, người thả ta, cũng sẽ không tổn hại đến uy danh của người. Không bằng bây giờ để cho ta xuống núi, cũng sẽ không còn người qua lại trước mắt nhiều đến người, người cũng thanh tịnh.”

Giảng đến đây, Tả Ký mong mỏi nhìn qua, thấy hắn vẫn như cũ không chút sứt mẻ, còn mình ngồi đến muốn chán nản. Vì thế liền nằm ngửa trên chiếc bàn đánh bóng loáng phía sau, tựa đầu trên cánh tay, nhìn phía những ngôi sao lấp lánh trong trời đêm: “Các người trong chốn giang hồ ăn oán tình cừu gì đó, đả đả sát sát ta không hiểu, thế nhưng chung quy vẫn có một quy tắc đúng không? Dựa theo quy củ giang hồ của các người, còn không phải giết người thì thường mạng thiếu nợ thì trả tiền sao? Hiện tại người nợ ta ngân lượng, trả xong rồi, cũng có thể coi là không liên quan gì đúng không?”

Nói xong vẫn không thấy đáp lại, Tả Ký ngẫm lại bộ dáng người này múa kiếm mới vừa rồi, cùng tính danh quả thật có chút không hợp, khó trách hấn canh cánh trong lòng. Trắc ẩn chi tâm cùng nhau, lại nói trấn an: ” Vả lại. Tên người cũng không có gì phải so đo, ta nhớ rõ triều trước có vị thi sĩ nổi danh, tên gọi Phạm Thành Đại. Tiên sinh ở học đường nói tên này có nghĩa là ‘Người làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết’. Có lẽ tên người cũng tất có thâm ý, bất quá ta nhiều năm không chạm qua sách vở, nhất thời nhớ không nổi mà thôi.”

Lục giáo chủ thân hình khẽ nhúc nhích, khi Tả Ký quay đầu xem, phát hiện hấn đã đứng ở bên cạnh người mình.

Tả Ký chưa kịp nói chuyện, liền bị Lục giáo chủ một phen xách lên, sau đó đầu vai cánh tay bên hông đều bị hung hăng nhéo mấy cái.

Tả Ký vừa sợ vừa giận: “Người làm gì!” Đang nói chuyện, động thủ động cước như vậy làm cái gì?

Lục giáo chủ buông người lui về chỗ cũ, khoanh tay nói với hấn: ” Ta tới dạy người tập võ, sau khi người học thành là có thể xuống núi.”

Tả Ký trên mặt buồn bực còn chưa lui, tâm tò mò lại khởi: “Học võ rất dễ dàng sao? Ta phải mất thời gian bao lâu có thể học thành?”

“Lúc này ta đã kiểm qua, lấy cốt cách tư chất của người, ước chừng nửa năm không sai biệt lắm.”

Tả Ký lúc này mới hiểu được, nguyên lai đó là kiểm tra cái gì tư chất, khó trách niết đến xương cốt sinh đau. Hấn ngẫm lại, tập võ tựa hồ cũng không tồi, sức lực sẽ lớn hơn nữa, thân pháp cũng trở nên linh hoạt rất nhiều, về sau cày ruộng không chừng sẽ không cần dùng đến trâu. Có lẽ nửa năm cũng coi như rất nhanh, chờ đến khi mình về đến nhà, hấn là còn có thể bắt kịp vụ cao lương đông xuân, việc này đúng là tiện lợi. Nhưng mà họ Lục vì sao muốn làm như vậy?

Tả Ký lại ninh mảy: ” Người muốn cho ta gọi người là sư phụ?”

“Không cần!” Lục giáo chủ trả lời vừa mau vừa lạnh.

Tả Ký cẩn thận suy nghĩ một hồi, rốt cuộc tìm không ra nguyên do khác, vì thế nghi hoặc nói: ” Người như thế nào hảo tâm như vậy?”

Lục giáo chủ hừ cũng không hừ một tiếng.

Lúc này đêm càng sâu, Tả Ký dần dần cảm thấy lạnh, vừa nghĩ dù sao mình cũng không xuống núi được, lại tìm không được chỗ nào có hại, học thêm chút tay nghề bao giờ cũng tốt. Cũng mơ hồ đáp ứng, không hề để ý tới Lục giáo chủ đứng sừng sững bất động, phủ thêm y phục trở về nghỉ ngơi.

Hôm nay bắt đầu, Tả Ký liền ‘hưởng thụ’ cuộc sống gọi là khổ cực lắm than.

Mỗi ngày trời còn chưa sáng sẽ thức dậy đứng tấn, trước khi ăn cơm còn phải vác tảng đá chạy vài vòng xung quanh đỉnh núi, cho dù là như vậy, mấy việc lật vật một chút cũng không thể chậm trễ, liền ngay cả ngủ cũng không được yên ổn, thường thường còn có phi tiêu ám khí đột kích, thật ra cũng không làm hấn bị thương, chỉ là cả kinh một trận, khiến người ta quả thực khó chịu.

Tả Ký không khỏi liên nghĩ, chẳng lẽ đây là họ Lục mượn danh nghĩa tập võ để đối phó nhiều kiểu gây sức ép hấn? Thế nhưng gần đây quả thật sức ăn của mình có tăng lên, người rắn chắc không ít, tu tập coi như là có chút tiến triển. Chẳng qua là tổng cảm thấy chỗ nào đó có chút không đúng.

Vì thế Tả Ký liền tìm tới Thạch hộ pháp rất cục cựa cũng đã trở về trên núi. Thạch Thành Bích nghe hấn kể lại những việc trải qua xong, vừa cẩn thận hỏi tình hình những ngày qua, thần sắc biến đổi một lúc lâu, rốt cục lộ ra một nụ cười: “Người đã chính miệng đáp ứng học võ rồi, vậy phải hảo hảo học đi, bất luận phúc họa thế nào, thêm một kỹ năng cũng là chuyện tốt.”

Tả Ký gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy!” Nhớ lại một chuyện lại hỏi: ” Vậy không phải là sau khi ta học thành cũng có thể múa kiếm đẹp như vậy?”

Thạch Thành Bích ngẩn người, lại bật cười nói: "Kia cũng không thể, phải biết rằng giáo chủ hắc là tập võ từ nhỏ, từ lúc đi còn chưa vững đã có thể cầm kiếm. Nếu như học trên một năm rưỡi liền có thể như vậy, vậy chẳng phải là mọi người đều là tiền bối cao thủ sao?"

Tả Ký bị hắc cười có chút ngượng ngùng, cũng không nhắc lại việc này nữa.

Từ nay về sau ngày cũng qua bình thường, từ ngày đó ném mùi đau khổ thành quen, cũng không còn cảm thấy gì nữa, chẳng qua là Tả Ký có khi cũng sẽ có chút nghi hoặc: nếu nói dạy hắc tập võ, làm sao chưa bao giờ động đao động kiếm? Chỉ để ý làm công việc của kẻ khuôn vác. Lục Hành Đại cũng không nói nhiều, đều là bỏ lại câu phân phó liền đi, tốt xấu gì cũng bỏ mặc chính hắc tự giác. Như vậy nửa năm sau có thể thượng phòng yết ngói hạ hà mặc ngư sao?

Tả Ký lại ôm thắc mắc đến hỏi Thạch hộ pháp, nhận được câu trả lời là học bản lĩnh võ nghệ so với động tác võ thuật đẹp bao giờ cũng chân thực hơn, học nhiều nền tảng bao giờ cũng tốt.

Tả Ký cái hiểu cái không, nhưng vẫn cảm thấy lời này rất có đạo lý liền yên lòng quyết tâm không lười biếng trốn tránh khó nhọc.

Ngẫu nhiên Tả Ký cũng nhớ tới lời Nghiêm tiểu công tử nói trước khi rời đi, qua mấy ngày sẽ có người đến đón hắc, thế nhưng trở mắt đã qua hai ba tháng, vẫn như cũ không ai đến, người này nói chuyện cũng không nhất định đáng tin, bất quá may mắn là hắc cũng không mong đợi chuyện này lắm.

Trong núi vô sự, thời gian cũng bay nhanh, Tả Ký luyện luyện công, đánh đánh loạn, nghe Lý thúc cùng Thạch hộ pháp nói vài chuyện truyền thuyết giang hồ thú vị ít ai biết đến, đảo mắt đã đến cuối năm.

Ngày này hắc vừa dỡ hòn đá trên lưng xuống, chuẩn bị đi đến phòng bếp ăn cơm. Thật xa đã thấy Lục, Thạch hai người đang luyện võ. Bởi vì nguyên do học võ công, Tả Ký đối Lục Hành Đại khách khí rất nhiều, hiện tại phần lớn gọi hắc là Lục giáo chủ, thấy Thạch hộ pháp hướng về phía hắc vẫy tay ra hiệu liền lau lau mồ hôi chạy vội qua.

Lục giáo chủ nhìn hắc chạy lại đây, quay đầu hướng Thạch hộ pháp nói: "Thành Bích, người dùng hai thành công lực đánh hắc một quyền xem."

Thạch Thành Bích vâng một tiếng, tiến đến: "Tả huynh đệ, người chiếu theo phương thức ngày thường giáo chủ dạy người vận khí ứng đối đi."

Tả Ký hiểu được đây là muốn thử hiệu quả luyện công của hắc, vô cùng cao hứng ứng thuận.

Mới vận đủ khí, Thạch hộ pháp liền một quyền đâm vào ngực hắc, đánh cho Tả Ký dặng dặng lui về phía sau ba bước, ôm ngực qua một hồi lâu mới suyễn khí nói: "Đau quá! Căn bản vô dụng sao!"

Thạch hộ pháp thu tay, hết sức tán thưởng: "Thực nhìn không ra, Tả huynh đệ người lại có tố chất luyện công thật tốt, người bình thường trúng một quyền này, chỉ sợ xương sườn phải gãy mấy cái, người cư nhiên chuyện gì cũng không có, nửa năm này công phu cũng thật không chậm trễ!"

Tả Ký "A" một tiếng. Thì ra là thế sao? Vậy đã tính học thành chưa? Dù sao vốn cũng không trông cậy vào cái gì oai phong một cõi, chỉ cường thân kiện thể cũng rất tốt rồi, nếu ngày mai xuất phát, còn có thể về nhà kịp lễ mừng năm mới!

Đang vui mừng, nhân tiện quay về ốc thu thập hành lý, chợt nghe Lục giáo chủ ở sau lưng gọi hắc: "Tả Ký."

Tả Ký ngẩn người, họ Lục cho tới bây giờ chưa từng kêu tên hắc, vẫn đều là 'uy' đến 'ai' đi, trêu chọc hắc thì nhiều nhất cũng chỉ gọi hắc một tiếng Tả phu tử, Tả tiên sinh. Thành linh đứng đắn như vậy, cư nhiên không quen.

Tả Ký quay người lại, chợt nghe Lục giáo chủ hỏi: "Võ nghệ của người xem như học thành đúng không?"

Tả Ký nhúc nhích: "Ta cũng không thực rõ ràng a, bất quá ta cảm thấy được đã đủ rồi. Tính vậy đi!"

Lục giáo chủ bỗng nhiên nở nụ cười, Tả Ký chưa bao giờ thấy hắc cười đến 'thiệt tình' như thế, không cảm được co rụt về phía sau.

Lục giáo chủ lại mở miệng nói: “Nếu học thành võ nghệ, như vậy từ hôm nay người coi như là người trong giang hồ.”

Tả Ký không rõ nguyên do: “Gì?”

Lục giáo chủ thản nhiên nói: “Nếu tất cả mọi người đều là người trong giang hồ, như vậy làm việc nên nói đạo lý trên giang hồ.”

Tả Ký bỗng nhiên cảm thấy rất nhiều khủng hoảng từ trong bóng tối sinh trưởng lên, một đám nhô ra tán loạn, đem hấn trời chặt tại chỗ. Hấn nghe thấy chính mình khô khan mà hỏi thăm: “Giang hồ đạo lý là giảng như thế nào?”

Lục giáo chủ cười càng thêm rực rỡ chói mắt, làm cho người ta không thể nhìn gần: “Dùng bản lĩnh công phu để tính toán ân oán chính là giang hồ đạo lý.”

P/S: Chồng cứng sao mà quá bĩ.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Tả Ký kinh hô ‘coi chừng’ là cùng lúc tiếng ngâm thơ của Đường Ca vang lên.

“Kinh khởi khước hồi đầu, hữu hận vô nhân tĩnh!”

Đường công tử trong miệng không chậm, thân thủ cũng thực lưu loát. Xoát xoát mấy kiếm, đã đem thể công của người tới chặt chẽ phong bế, theo sát mà nhảy ra ngoài miếu, cùng người nọ triển đấu. Tư thế bình tĩnh, dường như đã từng luyện qua cả trăm ngàn lần.

Tả Ký thở ra một hơi, dừng lại nơi cửa miếu, hướng ra phía ngoài nhìn lại. Chỉ thấy tro bụi tối sầm, hai thân ảnh trong ánh sáng nhạt sáng sớm ảm ảm hiện hiện, duy nhất có thể rõ ràng đó là tiếng Đường công tử ngâm thơ. Tả Ký nghe giọng hấn bằng phẳng không thấy dồn dập, có lẽ không xuống dốc hạ phong, cũng an tâm.

Lại một lát sau, chỉ nghe đình một tiếng, hắc y nhân lui nhanh về phía sau hai bước, cũng không công đạo gì, chỉ phát ra một tiếng cười lạnh, phiêu nhiên đi xa.

Đường Ca thu kiếm, thở dài, chậm rãi đi vào bên trong miếu. Đợi bước thông thả đến bên cạnh đồng rơm rạ, cứ nhiên vén vạt áo ngồi xuống, ngửa đầu nhìn tượng thần đồ nát ngẩn ra.

Tả Ký còn chưa được ngủ, xem xét hấn ngồi xuống, không thấy đề cập tới việc xuất phát, cũng liền lười nhúc nhích. Ngồi ở chỗ kia hết nhìn đông tới nhìn tây, nhất thời nhìn Đường Ca nghĩ, Đường công tử này thực sự ý tứ, trước xuống núi ngâm thơ còn chưa tính, đêm hôm khuya khoắt, gặp đánh lén còn không quên gào to hai câu, phong độ giả bộ đến phân thượng này, coi như là cực hạn. Nhất thời lại nhìn thấy sắc trời sáng sớm suy nghĩ, lúc này người trên vách núi đã thức dậy, không biết Lục Hành Đại có phát hiện hấn đã chạy rồi không, nhìn không thấy bộ dáng hấn nhớn nhác thật đáng tiếc. Chẳng qua là nhất thời không thể quay về Tả gia trang, miễn cho họ Lục ôm cây đợi thỏ.

Hai người tĩnh sau một lúc lâu, Đường Ca bỗng nhiên rút kiếm ra, sử dụng mũi nhọn của kiếm trên mặt đất xoát xoát vẽ gì đó, tái ngẩng đầu hướng Tả Ký: “Tả huynh. Ở chỗ ma giáo có từng gặp qua cây hoa như vậy?”

Tả Ký nghiêng đầu xem xét: “Đây là cây gai tử sao! Ở nhà của ta, bên đường, mương máng, mọi nơi đều có.”

Đường Ca lắc đầu: “Mỹ danh của nó là ‘sâm tử phong’ chính là kỳ hoa truyền đến từ Tây Vực. Tuy rằng giống như cây gai, có lá lớn màu trắng cùng năm nhị, nhưng màu nhị không giống nhau, đa số màu tím đen, hoa cũng lớn hơn một chút, ngược lại hương hoa có phần tương tự. Tả huynh tại ma giáo có từng gặp qua, hoặc là người được đan dược có mùi tương tự hay không?”

Tả Ký ninh lòng mi: ” Trên nhai không có hoa này, đan dược sao. Người nói như vậy khẳng định là thứ tốt, cho dù có họ Lục cũng nhất định giấu đi, hẳn thực keo kiệt!”

Đường Ca bật cười, cũng không hỏi tới nữa, lánh sang chuyện khác: ” Người vừa mới đánh lén ta chính là ‘Ánh kiếm’ Tân Hiến, người này quen mai phục đánh lén, khiến người ta rầu rĩ, vốn tưởng rằng ngày hôm trước đã vùng thoát khỏi hắn, không nghĩ lại cùng tới đây, trái lại còn làm phiền hà Tả huynh đệ.”

Tả Ký vội vàng xua tay: “Là ta liên lụy công tử, chỉ cần không phải Lục Hành Đại đuổi theo là tốt rồi.” Khó trách Đường Ca ứng phó thông dong tiêu sái như thế, xem ra là bị đánh lén thành quen.

Đường Ca nói: “Tả huynh đệ yên tâm, chỉ cần rời khỏi ma giáo tổng đàn, lục giáo chủ sẽ không đuổi theo.” Thấy Tả Ký vẫn vẻ mặt hoài nghi, liền bổ sung nói: ” Lục giáo chủ tuy rằng đối với võ học là thiên phú dị bẩm, thiên hạ xưng hùng. Nhưng lại có nhược điểm hạng nhất ít người biết. . . . Hẳn cảm ứng phương hướng cực kém, rất dễ lạc đường.”

Nói tới đây, ánh mắt chớp động, khóe miệng gợn lên, lộ ra một nụ cười xém xưng là tinh nghịch: “Sau khi người và ta xuống núi, ở dưới nhai nhiều vài vòng mới đi, nếu như Lục giáo chủ đuổi theo, chỉ sợ giờ phút này còn đảo đi đảo lại ở trong rừng chưa ra được.”

Hai người nghỉ ngơi đến hừng đông, vào phụ cận thành trấn, Đường Ca đổi đi y phục dạ hành, lại trở thành một công tử nhanh nhẹn.

Từ nay về sau mấy ngày hồi trình, lại gặp Tân Hiến đánh lén nhiều lần, mỗi lần đều là một kích không trúng liền cười lạnh mà đi. Tả Ký mới đầu còn bị dọa chấn kinh, về sau thành thói quen, cũng dần dần từ Đường Ca biết được ân oán gút mắt giữa hai người.

Nguyên lai Lạc Dương Nghiêm gia cùng Đỗ gia, vốn là hai phe phái xuất phát cùng môn.

Vài thập niên trước, trong chốn võ lâm có một bang phái thanh danh hiển hách, danh viết ‘Kiếm ảnh môn’. Trong đó môn chủ khinh công kiếm pháp song tuyệt, giang hồ nhất thời không có người thứ hai. Sau này xu thế bang phái ngày càng lớn, môn hạ đệ tử tốt xấu lẫn lộn, làm việc đường hoàng ngang ngược, gần như đắc tội hầu hết nhân vật trong hắc bạch lưỡng đạo.

Khi bang chủ còn ở, dựa vào một thân võ nghệ áp chế thì còn vô sự. Đợi cho bang chủ quy tiên, các đệ tử chẳng những hống hách lộng hành thành quen mà còn không biết thu liễm. Bạch đạo hiệp sĩ thì không nói, tà ma ngoại đạo há lại dễ đối phó? Cuối cùng trong một đêm gặp phải ma giáo đánh úp, diệt môn. Chỉ có hai đồ đệ tư chất thường thường, vì bị phái ra ngoài làm việc vặt vãnh, tránh được kiếp nạn này.

Hai vị đồ đệ kiếm ảnh môn tìm được đường sống trong chỗ chết kia chính là tổ tiên hai nhà Nghiêm Đỗ. Hai người này qua đi đau thương đương nhiên thương lượng việc tập võ báo thù. Nề hà nguyên bản bọn họ không phải là đệ tử tâm đắc của sư môn, võ nghệ cũng chỉ học tốp năm tốp ba, Nghiêm sư huynh vừa mới tập đến ‘Trục nguyệt bộ’, Đỗ sư đệ vừa mới học được “Bát vân kiếm”. Trực tiếp báo thù chắc chắn là lấy trứng chọi đá, chỉ đành ôm nỗi hận mà nhẫn nhục, cố gắng nỗ lực tu luyện rồi hãy nói.

Sư huynh đệ gắng sức trao đổi, nhưng thủy chung không thể học được tu tập của đối phương. Hai người đều hiểu được tư chất tự thân có hạn, quả thật không sai, thế là giảng định, song phương thu đệ tử ứng với hai bên học tập, đem võ nghệ của môn phái phát dương quang đại. Qua hai đời như vậy, hai nhà cũng thành thật giúp đỡ lẫn nhau, dần dần có chỗ đứng trên giang hồ.

Tới thế hệ phụ thân Nghiêm Việt, Đỗ gia thì xuất hiện nhân vật Đỗ Lập Nhẫn. Chẳng những có thể tinh thông bát vân kiếm pháp mà ngay cả trục nguyệt bộ của Nghiêm gia cũng thạo. Mới ra giang hồ vài năm, thanh danh đã thức khởi. Danh hiệu Đỗ gia kiếm từ từ vang dội. Thời gian qua đi, Đỗ gia liền mọi nơi cao hơn Nghiêm gia một cái đầu. Nghiêm Lập Căn vốn là người tâm cao khí ngạo, hai người đều là thế giao huynh đệ thuở nhỏ cùng tu tập, hiện giờ nảy sinh phân tranh cao thấp, trong lòng liền nổi lên rạn nứt, hai nhà tất nhiên không thể thân thiện như trước.

Đợi cho chính mình thu đệ tử, tuy nói thường xuyên lui tới, thế nhưng chuyện qua lại cũng không nhắc tới.

Kiểm pháp của Tân Hiến tự nhiên là không cần phải nói, khinh công cũng xưng được là thân thủ hạng nhất. Đường Ca tuy rằng khinh công cao tuyệt, thế nhưng kiếm thuật lại thường thường, cũng không biết là sư

phó năm đó chưa từng lĩnh hội thấu triệt, hay là lúc trước Đỗ gia dạy lại có giấu diếm bớt đi. Theo thiếu niên đồng lứa lớn dần. Tinh thần Nghiêm trang chủ càng thêm sa sút.

Khi đó hai nhà Nghiêm Đỗ tuy có khúc mắc, bọn tiểu bối cũng vẫn lui tới. Trong vài vị thiếu niên bằng hữu, Tân Hiến lớn tuổi nhất, đối Nghiêm gia tam huynh đệ chăm sóc có thừa. Hắn cùng với Đường Ca tuổi xấp xỉ, chơi thân nhất, chẳng qua là e ngại sự phụ hai bên, không thể dùng võ nghệ trao đổi. Khi đó hai người còn từng ước định, đợi cho ngày sau chấp chưởng sơn trang, nhất định phải thông công pháp, tuy hai mà một.

Ai ngờ thế sự hay thay đổi, nhị đệ tử Nghiêm gia vẫn ôn hòa lạnh lợi cư nhiên vô thanh vô tức liền tìm nơi nương tựa ma giáo. Nghiêm trang chủ kinh sợ lẫn lộn, bệnh bộc phát nặng, nằm trên giường nửa năm mới khỏi hẳn. Trong lúc này, Đường Ca nhân duyên tế hội, nhận được một quyển kiếm phổ. Kiếm pháp trong đó tinh diệu vô song, so với ‘Bát vân kiếm pháp’ gia truyền của hai nhà lại cao hơn một bậc. Hắn tu tập tiếp tục liền làm được đàn kiếm công tử ngày hôm nay.

Đường Ca tập thành kiếm pháp, lại xuất hiện trong giang hồ, không bao lâu thanh danh lan xa, không chỉ võ công hơn người, chỉ cần phong độ khí phái ngâm thơ xướng ca, cũng làm cho các hiệp nữ giang hồ càng thêm coi trọng.

Nghiêm trang chủ vốn đối ma giáo đã có kẻ thù truyền kiếp, hiện giờ lại có việc của Thạch Thành Bích, tự nhiên là hận nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vậy sau khi lành bệnh thì ngược lại với tinh thần sa sút ban đầu, phạm là liên lụy đến việc chính tà tranh chấp tất nhiên liền có bóng dáng của hắn. Hơn nữa Đường Ca tên tuổi vang dội, Nghiêm gia trang lại lần nữa thành đề tài câu chuyện trong quán trà tửu lâu.

Người trong Nghiêm gia đều là thần thái phi dương, chỉ có Đường Ca, lại bắt đầu phiền não.

Sau khi hắn học thành kiếm pháp, chuyện thứ nhất đó là đi tìm Tân Hiến luận võ, lại vô ý một chiêu đem kiếm của Tân Hiến đánh bay. Người nọ lúc này thay đổi sắc mặt, từ nay về sau tái kiến liền luôn mang một bộ dạng tâm sự trùng trùng điệp điệp. Hắn lại tìm cơ hội cùng Đường Ca so đo võ nghệ, tiếp tục tỷ thí lại bại nhiều thắng ít, hai người tương đối xấu hổ, liền lạnh nhạt rất nhiều.

Đợi cho đến thời gian năm năm nay, hai nhà đồng thời nhận được một tin tức, “Tây Vực dị hoa “Sâm tử phong” xuất thế. Nếu như có được hoa này, thừa dịp còn tươi đem tinh luyện, có thể đạt thành linh đan, với người học võ rất có lợi. Khi cùng tìm được chỗ hoa nở thì đó là ở một khe núi phụ cận Tả gia trang.

Vô luận như thế nào, hai nhà luôn là nhất mạch, vẫn là có thể thương lượng. Bởi vậy khi hoa nở, một cành hoa hái xuống phân thành hai. Vốn tưởng rằng như vậy là vô sự, ai nấy đều vui mừng, ai ngờ buổi tối ngày đó, cùng ở lại một khách *** nghỉ tạm, danh y đi theo khai lô chế thuốc, Nghiêm gia thuận buồm xuôi gió đến lúc luyện được đan. Đỗ gia bên kia gặp phải kẻ trộm, đã đánh mất sâm tử phong.

Đường Ca suy nghĩ một lược, nhớ tới ban ngày gặp qua hai người Lục Thạch, việc này tám chín phần mười là bọn họ làm. Lúc ấy mình coi giữ phòng thuốc không có thời gian rồi, đúng là bất đắc dĩ, nếu không thì thật tai hoạ. Ai ngờ qua hai ngày, trên giang hồ truyền ra một ít tin tức: cái gì Nghiêm gia trang cùng ma giáo quan hệ không đơn giản, Thạch hộ pháp tâm luyện sư môn; cái gì mà Nghiêm gia trang sau lưng giấu đao, kẻ trộm trong nhà khó phòng vãn vãn.

Chuyện này đem Nghiêm trang chủ tức sùi bọt mép, dưới sự giận dữ liền thỉnh lão nhân có địa vị trong địa phương đến làm chứng, đem đan dược trong tay mình niêm phong giao cho họ giữ. Công bố một ngày việc Đỗ gia chưa xong, vật ấy một ngày sẽ không dùng. Quay đầu liền bắt đầu chuẩn bị tru ma đại hội.

Cũng là từ khi đó, Tân Hiến liền thẳng thắn cùng Đường Ca bất hoà, bắt đầu những ngày đánh lén khiêu khích.

Tiểu kịch trường: Lộ trình của Lục giáo chủ.

Từ Tả gia trang đến Lạc Dương, nói gần không gần, nói xa không xa, nếu như là người thường đi bộ, ước chừng đi bảy tám ngày mới đến. Nếu là võ lâm nhân sĩ có khinh công, nhà hào phú có ngựa, chỉ mất hai ba ngày là có thể đến.

Giờ phút này trên đường lớn có hai người đang đi, một xanh một trắng, chính là Lục giáo chủ cùng Thạch hộ pháp trung thành và tận tâm của hắn.

Thạch hộ pháp không chỉ có trung thành mà còn kính cẩn. Thủy chung đi chậm hơn giáo chủ nửa bả vai, giáo chủ đi liền đi, giáo chủ dừng liền dừng. Nếu Lục Hành Đại ở lối rẽ do dự, liền cúi đầu yên lặng đợi giáo chủ đại nhân hạ quyết định cuối cùng.

Trên đường đi ngày thứ ba, Lục giáo chủ gặp phải một đám võ lâm nhân sĩ đón đầu, Lục giáo chủ nhìn đất dưới chân bọn họ, phán đoán những người này đi về hướng Lạc Dương, vì thế đi theo.

Chỉ đi có nửa ngày, võ lâm nhân sĩ nổi giận: “Họ Lục, người muốn đánh liền đánh, muốn giết cứ giết, đem chúng ta ra đùa giỡn giống như mèo vờn chuột thì vui lắm sao? Đại gia chẳng lẽ sợ người?”

Bình bình một trận đánh loạn, làm bị thương người qua đường vô tội Tả Ký một lần.

Ngày thứ bảy, đi dạo loạn đến giữa trưa, vào quán trà dùng trà. Lục giáo chủ rút kinh nghiệm xương máu, quyết định hoà nhã tìm người hỏi đường. Mới vừa lộ khuôn mặt tươi cười, vừa lúc gặp phải khuôn mặt lạnh trước từng bị Thạch hộ pháp tấn cho một trận.

Lại là bình bình một trận đánh loạn, lại làm bị thương người qua đường vô tội Tả Ký một lần.

Ngày thứ mười một, bay tới tiệm cơm ở nơi nào đó, mới vừa vào cửa, liền trông thấy đám người từng bị Thạch Thành Bích tấn cho hai lần đang ngồi trong đại sảnh.

Lục giáo chủ bỗng nhiên sinh ra một loại linh cảm số mệnh: có lẽ ta vĩnh viễn đến không được Lạc Dương. Vì thế cúi đầu tìm kiếm, quả nhiên tìm được cái tên tiểu nông dân keo kiệt tính toán chi li. Nếu đã là người đồng bệnh tương liên, đều là lộ si (aka mù đường), như vậy chăm sóc lẫn nhau cũng là chuyện phải làm, cấp bạc sớm tốt hơn.

Lần thứ ba bình bình một trận đánh loạn. Làm bị thương người qua đường vô tội Tả Ký lần thứ ba.

Ra tiệm cơm, Lục giáo chủ quyết định cúi đầu trước sự thật.

Hắn đối với bầu trời mây bay nói: “Ta sai rồi, ta không nên mặc quần áo của Thạch hộ pháp, giả mạo hắn đi trêu chọc Nghiêm tiểu công tử.”

Thạch hộ pháp ngẩng đầu lên, vẻ mặt trung thành và tận tâm: “Giáo chủ, phía sau ngài không xa chính là thành Lạc Dương, để thuộc hạ đi tiên phong thôi.”

Tiệm cơm sau lưng, vài vị võ lâm nhân sĩ nâng lẫn nhau giầy dựa đứng lên, Lão Đại đi đầu phun ra một búng máu với nước miếng: “Người trong ma giáo quả nhiên ác độc!~ Ta chờ vì trốn hắn, cố ý đi ở phía sau dưỡng thương vài ngày, bọn họ lại đặc biệt không đi, tìm chúng ta đánh, thật sự là khinh người quá đáng! Tru ma đại hội lần này, chúng ta nhất định tham gia!”

===

Tội cho anh giáo chủ =))))))

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Những chuyện giang hồ ân oán này, mặc dù võ lâm nhân sĩ nói chuyện nói hăng say, nói đến chỗ hưng phấn còn có thể hăng hái hoặc cực kỳ phấn nộ. Nhưng đối với Tả Ký mà nói, còn không thú vị bằng chuyện xưa một văn tiền ba đoạn mà thuyết thư tiên sinh giảng trong quán trà. Nghe xong một chuỗi dài như vậy, hắn chỉ có hai cách nhìn.

Đối với địa điểm thâm tử phong thổ về kinh ngạc: “Vậy đó chính là khe núi bọn ta đi thả trâu rồi! May mắn không để trâu nhà ta ăn mất, nếu không thật đáng tiếc.”

Đối với kẻ trộm vào Đỗ gia thì tỏ vẻ oán giận: “Chắc chắn là Lục Hành Đại trâu!”

Hai người lại lên đường, mắt thấy chỉ còn một ngày nữa là có thể đến Lạc Dương.

Đường Ca cũng từng hỏi Tả Ký tính toán cho ngày sau này như thế nào. Tả Ký cân nhắc, mặc dù họ Lục đích thực là người có thể lạc đường, nhưng còn Thạch hộ pháp, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, vẫn có thể

tìm được Tả gia trang, vì vậy tạm thời tuyệt đối không thể hồi hương để chui đầu vô lưới. Phải đợi một năm rưỡi nữa để họ Lục quên đi việc này, khi đó hồi hương sẽ ổn thỏa hơn. Chẳng qua là trong nhà đất lại bỏ hoang, làm cho người ta hết sức đau lòng.

Đường Ca rất là sáng khoái, nghe hần nói như thế liền một ngụm đáp ứng dẫn hần về Lạc Dương làm khách trong trang, còn bên Tả gia trang thì truyền tin đi thỉnh người trồng trọt thay là được. Do đó Tả Ký một đường đi theo Đường công tử về hướng Lạc Dương.

Do hôm nay ban đêm xuống nhanh, bỏ lỡ chỗ trọ, hai người đành chấp nhận một đêm ngủ ngoài trời. Tả Ký gom củ nhóm lửa, Đường Ca đi tìm vài món ăn dân dã, hai người phân chia công việc đầu vào đấy.

Một lát công phu, Đường Ca mang theo hai con thỏ hoang cùng một vạt nấm dại trở về. Tuy rằng kiếm pháp của Đường công tử thật cao minh, nhưng việc lột da nấu nướng lại tuyệt không am hiểu. Tả Ký vừa thấy tư thế người này liền biết là người mới vào nghề, liền đoạt lấy nhanh nhẹn lấy máu lột da.

Đường công tử nhiều ít có chút ngượng ngùng, liền đem mấy cái nấm dùng nhánh cây xuyên qua nướng trên lửa.

Tả Ký rửa sạch tay trở về, bảo Đường công tử lấy bảo kiếm xuyên con thỏ nướng trên lửa. Tiếp theo lấy một chuỗi nấm được Đường Ca đưa sang, cau mày đánh giá một chuỗi đen tuyền này làm sao cho vào miệng. Hôm nay đông lạnh, tìm hai con thỏ thì không khó, cứ nhiên còn có nấm mới gọi là ngạc nhiên.

Nghĩ đến đây bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lại cẩn thận nhìn, vội vàng nói: “Cái nấm này ăn không được, có độc!”

Đường Ca nghe xong lời này liền vứt bỏ một nửa xuyên đang ăn trong tay, lại khoanh chân vận công, một lát sau sắc mặt phóng hoán, mở miệng nói: “Hình như.” Lời còn chưa dứt liền dừng lại không nói nữa. Hai chữ mới vừa rồi làm cho người ta nghe ra thanh âm của hần đã trở nên khàn khàn mơ hồ, chậm chạp tới nghĩa.

Tả Ký mới đầu xem xét hần làm đi làm lại, còn nghĩ hần thật có thể khu độc, sau đó lại thấy độc vẫn phát, liền giải thích: “Không phải loại làm cho đau bụng, mà là ăn vào làm cho yết hầu đau, nói không ra lời. Bất quá không phải chuyện lớn, qua một đêm là không có việc gì.” Đây cũng chỉ tính là bệnh ngoài da, người trong thôn cho dù không cẩn thận ăn phải, cũng đều mặc kệ, ngủ một giấc là xong.

Chẳng ngờ Đường công tử sắc mặt đại biến, thân thủ muốn đi lấy kiếm. Vô ý chạm phải thanh củi, liên quan tới chỗ treo hai con thỏ, nhất thời dốm lửa văng khắp nơi.

Tả Ký vội vàng tìm nhánh cây xuyên lại tiếp tục nướng, không hiểu cho nên nhìn Đường Ca.

Đường Ca sắc mặt ngưng trọng, đem kiếm chuyển sang tay trái, tìm nhánh cây, trên mặt đất xoát xoát viết mấy chữ.

Tả Ký đi qua vừa nhìn, chỉ thấy trên bề mặt bùn đất đã gặt cày khô lá rụng sang hai bên có một hàng chữ thế này: Nếu như có người đột kích, còn thỉnh Tả huynh lên tiếng đề điểm cho ta, nhớ lấy, nhớ lấy!

Đề điểm? Vị trước mắt này chính là đại hiệp nổi danh trong chốn giang hồ, lúc đánh nhau, ngay cả thân hình hần còn thấy không rõ lắm. Còn có thể đề điểm như thế nào? Tả Ký có điểm mò mẫm: “Đề điểm gì?”

Đường Ca tiếp tục viết nói: cái gì cũng được, thơ ca từ phú.

Một câu chưa viết xong, sau lưng tiếng gió chợt khởi, kiếm quang lờ lờ.

Tân Hiến lại đuổi theo.

Đường Ca dưới chân thi lực, thân hình tung ra ngoài, giao kiếm bằng tay phải, nhưng không đánh trả như bình thường, mà là chạy vòng vòng quanh đám cây.

Tân Hiến theo sát phía sau, kiếm kiếm không rời lưng Đường Ca.

Tả Ký thấy tư thế hôm nay của hai người cùng những ngày qua hoàn toàn bất đồng, cũng bắt đầu lo lắng, hướng tới người đang chạy tán loạn hô: “Rất cuộc nói cái gì a, người chưa nói rõ ràng a!”

Đường Ca nghe hần nói chuyện, tinh thần rung lên, xoát xoát mấy kiếm đem Tân Hiển bức lui, kiếm chỉ về hướng chữ viết trên mặt đất kia ra hiệu.

Tả Ký vẻ mặt đau khổ, mình đọc sách đã là chuyện vài năm trước, nhất thời làm sao nhớ được thi từ gì gì đó? Hơn nữa này để làm gì?

Đường Ca bên kia dùng xong mấy chiêu kiếm lại lâm vào tình trạng bỏ chạy, mỗi khi hướng về Tả Ký bên này thì đều là vẻ mặt lo lắng nhìn, nhìn đến Tả Ký không biết làm sao.

Lúc này Tân Hiển cũng nhìn ra Đường công tử bất thường, thế công càng cấp, kiếm phong mấy lần đều hiểm hiểm sát qua y thân Đường Ca. Tả Ký vừa vội vừa khó hiểu: Đường công tử vừa ngoảnh lại vừa đánh a! Chẳng lẽ ngâm thơ ngâm thành thói quen, không có thi từ xuống liền đánh không ra kiếm chiêu?

Nghĩ như thế, rất có thể, cho nên mới bảo ta thay hần ngâm thi! Trở lại vấn đề Thơ ca cùng việc quay đầu lại có liên quan gì? Tả Ký bưng tỉnh đại ngộ, trong lúc điện quang thạch hỏa một câu thơ thốt ra: “Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh!”

Đường Ca theo tiếng quay lại, áo trắng phiêu phiêu, kiếm trong tay cũng theo đó múa ra, Tả Ký bên này không thấy được tình cảnh của Đường Ca, nhưng lại cùng Tân Hiển đối mặt.

Chỉ nghe “Đinh” một tiếng, hai kiếm tương giao. Sau đó Tân Hiển mặt đại ra, cả người ngây ngẩn.

Tả Ký nhìn thấy thân hình Đường công tử đầu tiên là bị kiếm hãm, sau đó phát tay đẩy kiếm của Tân Hiển ra, thanh âm khàn khàn thông thả vang lên: “Ngươi, đổ mặt Cái gì!” Kèm theo câu nói là mấy kiếm xoát xoát đâm ra, lực đạo quá lớn, thế nhưng nửa điểm chiêu thức cũng không có.

Rặng mây đỏ trên mặt Tân Hiển lại đậm thêm vài phần: “Ta, ta, ngươi.” Tay chân cũng chậm đi, ngay cả Tả Ký cũng có thể thấy rõ thế công, rơi vào nguy hiểm cực kỳ.

Đường công tử thanh âm khàn khàn kiềm nén tức giận ùn ùn “Ngươi. Còn dám nói lấp!” Lại là mấy kiếm vù vù xé gió đâm ra. Lần này Tân Hiển lại chật vật, liên tục ngăn chặn, nghiêng người né qua sau, lại liếc mắt nhìn Đường Ca, một cái, nâng tay chụp một chưởng thật mạnh lên ót mình, cũng không quay đầu lại thoát đi. Thân pháp kia, chạy gấp còn hơn cả thời điểm Đường công tử bị đuổi ban nãy..

=====

“Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh”

(Câu thơ mà em Ký đọc ra là một câu trong hai câu

“Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh

Lục cung phần đại vô nhan sắc.

dịch thơ thì là:

Mỗi lần ngoảnh mặt, nhoẻn cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu

Sáu cung (2) son phấn không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa.

Còn về nghĩa thì là: người đẹp chỉ cần ngoảnh đầu cười một cái, tam cung lục viện không có ai bằng cả.

Giải thích chút nhé: Bạn Đường của chúng ta phải dựa vào thơ mới ra chiêu được, nội dung trong thơ thế nào thì bạn đánh y như thế ấy, mà bạn Tả nhà ta ác quá, đọc cái câu thơ như trên, có thể tưởng tượng bộ dạng bạn Đường ‘ngoảnh mặt cười một cái’ chẳng khác gì trong thơ rồi đấy, làm bạn Hiển đổ mặt lấp bắp, bỏ chạy trốn chết luôn, bạn Hiển nhà ta cũng đổ cái rầm rôi, bắt đầu ‘nghiệt duyên’ của 2 bạn oan gia =))

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Đường Ca thu kiếm, buồn bực ngồi xuống cạnh đống lửa, mặt đen lại không thêm hé răng, chỉ không ngừng lấy mũi kiếm trạc trạc mấy nhánh cây đang cháy. Ngọn lửa bị hần gây sức ép một hồi thì tối sầm lại. Tả

Ký thật cẩn thận coi sóc mấy con thỏ nường. Trong lòng ẩn ẩn cảm thấy hình như mình đã làm chuyện gì sai lầm rồi. Nề hà Đường công tử không có bộ dáng hưng trí, xem ra lúc này không tiện nói chuyện, nhất thời hần cũng không biết mở miệng như thế nào.

Thấy bữa cũng ăn xong rồi, chỗ ngủ cũng lót tốt, Tả Ký rốt cục vẫn nhịn không được mở miệng hỏi: “Câu thơ kia. . . . là ta ngâm sai rồi sao?”

Đường Ca cũng đã nằm xuống, nghe nói như thế liền ngồi nhồm dậy: “Người. . . .” Thanh âm vẫn khàn khàn như trước. Sau khi nói một chữ liền dừng lại, phát phát tay, soạt một tiếng lại nằm xuống, dùng tay áo che mặt lại, sau đó không còn tiếng động.

Sáng sớm ngày thứ hai, gió bắc lạnh run. Tả Ký sau khi bị đông lạnh tỉnh lại, run cầm cập gầy gầy đông tro lôi ra thịt thỏ còn thừa lại ngày hôm qua đã chôn vào, hai người phân ra ăn. Có thịt nóng hổi xua lạnh, thần sắc Đường công tử cũng dần dần dịu đi, Tả Ký lại hỏi ra nghi hoặc để trong lòng khó chịu cả đêm.

Đường Ca đầu tiên là sắc mặt tối sầm, chợt thở dài nói: “Mà thôi, dù sao người cũng nên biết.”

Căn nguyên là do bộ kiếm pháp mà Đường Ca có được, kiếm pháp kia tinh hoa xảo diệu, biến hóa vạn đoan, chiêu thức cũng không cố định, đối thủ rất khó tìm ra quy luật trong trận đấu, hiển nhiên kiếm thủ sẽ không bị thua, nếu thâm ngộ tam muội trong đó, cũng rất có khả năng trở thành thiên hạ vô địch, trên đời không có đối thủ.

Thế nhưng bạch ngọc vi hà, kiếm pháp này có một hạn chế: Lấy tiếng khu kiếm ý, chiêu tùy âm mà ra. Nói cách khác, cần thiết phải có ngôn ngữ để miêu tả ý vị xuất kiếm, mới có thể khiến cho chiêu thức lưu loát. Người dùng kiếm tự mình ngâm thanh phát kiếm tất nhiên là thuận buồm xuôi gió. Nhưng nếu tình thế cấp bách, cũng có thể dựa vào người khác chỉ điểm.

Tình cảnh của Đường công tử tối hôm qua chính là như vậy.

Tả Ký nhúc nhúc nói: “Khó trách người bình thường dù cấp bách thế nào cũng phải ngâm thơ. . . . Bất quá nhất định phải ngâm thơ sao? Ngay lúc đó còn phải suy nghĩ thì có bao nhiêu phiền toái.”

Đường Ca nhìn phía không trung xám trắng, mặt không chút thay đổi: “Vậy muốn ta nói cái gì, xương bài dân ca? Hay là mắng chửi người? Hoặc là hét to ‘đánh giữa lưng người’, ‘đập bể chân chó của người’?”

Tả Ký nghĩ nghĩ, nghiêm túc đáp: “Vẫn là ngâm thơ đi, ít nhất còn có vẻ phong nhã.” Nguyên lai tập võ cũng không phải là dễ dàng như vậy, công tử thiếu hiệp cũng không phải dễ làm như vậy. Hần còn nghĩ đến tiếng mình thay hần gào to hôm qua, nhất thời chợt dạ.

Tâm tồn áy náy, tự nhiên tay chân liền chịu khó rất nhiều. Tả Ký nhanh nhẹn thu thập bọc hành lý thật tốt, vác lên trên vai, cùng với Đường công tử lên đường.

Vào ngay lúc này, xa xa phía trước bỗng nhiên có một tiếng xé gió kèm theo một thứ phóng thẳng lên trời, tiếp đó là một tiếng nổ tung mang theo sương khói mù mịt.

Đường Ca biến sắc: “Không tốt, là người trong sơn trang chúng ta gặp địch nhân phát tín hiệu cầu cứu! Tả huynh người ở đây chờ, ta đi nhìn xem!”

Không đợi Tả Ký có phản ứng, Đường công tử đã điểm mũi chân một cái, thân như tên rời cung hướng về phía mục tiêu chạy đi.

Tả Ký vốn cũng định đi theo hỗ trợ, chỉ là chưa kịp nói ra, Đường công tử đã không thấy tăm hơi, lại nghĩ đến chuyện bản thân mình vướng phải, nói không chừng là do họ Lục lừa mình đến, đành ở lại tại chỗ thành thật ngốc.

Ngồi một hồi, không thấy Đường Ca trở về, Tả Ký nhàm chán rất nhiều, nhớ tới việc đêm qua.

Nói như vậy Đường công tử tối hôm qua thật sự quay đầu lại cười? Kết quả đem Tân thiếu hiệp hù dọa. Bất quá bộ dáng chật vật càng giống thẹn thùng còn không biết làm sao kia của Tân Hiến là thế nào, tất cả mọi người đều là nam nhân thì có cái gì hạo thẹn thùng?

Lại nói tiếp, Đường công tử coi như là một thiếu hiệp bộ dáng tuấn tú, cười rộ lên liền thành như thế sao. Vậy thì lúc ở trên núi xem Lục Hành Đại dưới sương sớm múa kiếm thật là đẹp mắt, nếu không phải hẳn ngày thường luôn khi dễ người, vậy khi cười.

Tả Ký đang ở trong sương nghĩ chuyện không đầu, bỗng nhiên sau lưng có một đạo tiếng nói quen thuộc vang lên: “Tả đại hiệp, chuyện người chậu vàng rửa tay làm đến đâu rồi?”

Tả Ký giật mình một cái, nhảy dựng lên, sau đó xoay người lại, quả nhiên thấy người mà mới vừa rồi còn đang nghĩ loạn.

Hắn âm thầm kêu khổ, nếu như bị người này chộp đi, còn không biết phải chịu bao nhiêu tra tấn. Như thế nào mình cũng phải chống đỡ được đến khi Đường công tử trở về mới được. Tả Ký toàn thân căng thẳng, đề phòng nhìn thẳng Lục Hành Đại. Nhưng họ Lục cũng không tiến lại đây so chiêu, dù bận vẫn ung dung tìm cây dựa vào, ngẩng đầu đếm cành, bày ra một bộ dáng nhàn nhã.

Tả Ký căng thẳng một hồi, chung quy kiểm chế không được hỏi: “Không phải người tới bắt ta đi sao?”

Lục giáo chủ nghe tiếng quay đầu: “Tả đại hiệp không phải có người giúp đỡ sao? Đợi ta giết người giúp đỡ người trước để diệt trừ hậu hoạn, sao đó thu thập người cũng không muộn.” Nói đến chỗ này, khóe miệng hợp với tình hình nhe răng cười ác độc.

Tả Ký rung mình một cái, bỗng nhiên lĩnh ngộ một sự thật: Đường Ca đánh không lại Lục Hành Đại. Ngày đó Đường công tử cứu người cũng chỉ là dẫn theo hắn chạy vội đi, chưa từng chạm mặt cùng ma đầu này. Ngày đó trên đại hội, Đường Ca cũng xuất thủ qua, nhưng không ngăn cản hắn. Thật muốn chờ Đường công tử trở về, chỉ sợ. . . .

Làm sao cũng không thể liên lụy người khác. Hắn nghĩ đến đây, không hề do dự, bước đến như muốn bắt đầu tính sổ con kiến Lục giáo chủ trước mặt: “Ta quay về nhai với người!”

Lục giáo chủ gờ gờ mi lên: “Cho dù đánh cho dù phạt?”

Tả Ký khê cần môi: “Cho dù!”

Vì thế lúc này trên đường đi, Tả Ký luôn luôn ở vào thế nước sôi lửa bỏng.

Như là trên đường bỗng nhiên có hòn đá từ trên trời rơi xuống đầu, tìm nơi ngủ trọ luôn luôn gặp kẻ trộm tập kích linh tinh, nhiều không kể xiết. Tuy nói không muốn mạng của hắn, nhưng dù sao vẫn làm cho hắn lo lắng đề phòng, không lúc nào được an ổn thư thái. Những chuyện này hắn đều nhận, ai kêu hắn có nhược điểm để người ta nắm được làm chi? Khiến người ta tức giận thì đành chịu.

Ngày thứ nhất Lục Hành Đại ném cho hắn một cái gói nặng cả trăm cân bắt hắn công, còn nói nếu như không cẩn thận đánh mất sẽ đi hủy phòng ở nhà hắn. Tả Ký nguyên bản cũng tưởng vật gì quý giá, hầu hạ nghiêm túc cẩn thận, ai ngờ hai người chưa đi bao xa, họ Lục liền lấy ra từ trong cái gánh nặng kia một cái pháo xung thiên, châm rồi thả lên trời, trông rất đẹp mắt. Đợi đêm tối nghỉ ngơi, Tả Ký trộm mở bọc hành lý kia ra thì thấy cứ nhiên bên trong là một bao pháo xung thiên tràn đầy. Không phải ngày lễ ngày tết, cũng không phải tiểu hài tử, chuẩn bị mấy thứ này làm cái gì? Cổ tình trên cột người hả?

Hôm nay hai người ở bên đường tìm một trà bằng nghỉ chân, hắn nhận không được hỏi một tiếng về mấy cái pháo, khi ngồi xuống thì bằng ghế bỗng nhiên gãy chân, nhìn về mặt bí hiểm của Lục Hành Đại, Tả Ký đành phải cầm bánh ngô ngồi xồm ở góc tường yên lặng uống nước lạnh.

Bất quá mới ăn mấy khẩu, lại nghe Lục Hành Đại gọi người. Tả Ký bất đắc dĩ đi qua, chợt nghe giáo chủ đại nhân bảo cho: “Đem *** này đập bể đi.”

Tả Ký ngăn người, người này tuy rằng ác liệt, nhưng chưa từng thấy hắn không duyên cớ ức hiếp người lương thiện. Hôm nay rốt cuộc hung tính quá trớn sao? Cho dù là như vậy mình cũng không thể về đường cho hươu chạy. Vì thế ngoan cố: “Không đi!”

Lục giáo chủ có chút ngoài ý muốn: “Không sợ ta đập bể phòng ở nhà người?”

Tả Ký vẫn cứng đầu: “Sợ! Sợ cũng không đi!” Những gì mình không muốn, chớ làm cho người khác, tiên sinh đã dạy, người nào viết thì đã quên, nhưng đạo lý thì còn nhớ rõ.

Lục Hành Đại nở nụ cười, buông chén trà trong tay: “Vậy đem chén trà này uống đi.”

Tả Ký liếc mắt xem xét nửa chén trà còn thừa một cái, lại trừng mắt nhìn Lục giáo chủ đang cười đến thư sướng, nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch.

Hai người lại ra đi, vừa đi được vài bước, chợt nghe phía sau ầm vang một tiếng, cả gian trà pho kia sụp xuống dưới. May mắn gian trà vốn là dựng bằng gậy trúc, trần nhà lợp lá tạo thành căn lều đơn sơ để che mưa, bất quá là làm cho khách nhân đang nghỉ ngơi bên trong chật vật chạy ra thôi, cũng không có ai thương vong. Chỉ có người hầu trà đang ôm ấm đồng đựng nước nóng, bị nước sôi hắt trúng, đau đến lăn lộn trên đất.

Tả Ký nhớ tới lời Lục Hành Đại nói khi nãy, khi xuất môn hẳn lại giống như vô tình đẩy cây cột chống đỡ một cái, lại nhìn đến thảm trạng của người hầu trà, tức giận xông lên đỉnh đầu, tiến lên kéo lấy tay áo phía trước Lục giáo chủ: “Người, người. . . .”

Lục giáo chủ cũng không quay đầu lại: “Ta như thế nào?”

Tả Ký bỗng nhiên cảm thấy không có gì phải sợ: “Ta nguyên bản chỉ nghĩ ngươi có chút bất hảo, không nghĩ lại là ác nhân bậc này.”

Lục Hành Đại xoay người lại, thần sắc vô hỉ vô nộ: “Nguyên lai Tả đại hiệp nghĩ ta là người tốt.”

Anh Lục, tặng anh giấy chứng nhận vô sỉ, *dúi vào tay, chạy*

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tả ký xì một tiếng khinh miệt: “ Bằng người cũng xứng!”. Tiếng nói vừa dứt, bỗng nhiên trong bụng quần đau khó nhin, “A” quát to một tiếng liền ôm bụng ngồi xổm xuống, không quá một lát liền đau đến bất tỉnh không biết gì nữa.

Khi từ từ chuyển tỉnh, bên tai truyền vào từng đợt từng đợt tiếng người huyên náo :” Ác nhân bậc này nhất định phải tống vào ngục”.

“Áp hẳn đi nha môn!”, “Đã báo quan, vẫn là chờ nha dịch đến tập nã đi!”.

Họ Lục bị người ta bắt, công phu của hắn cao như vậy cũng vô dụng? Tả Ký mơ mơ màng màng nghĩ, ôm bụng vẫn đau từng trận ngo ngoay nhìn, chính giữa đám người là một người khom lưng bị mọi người mắng chửi. Hắn ghé sát vào cẩn thận xem, là người hầu trà vừa rồi thêm trà đổ nước.

Bên cạnh là mấy hán tử ăn mặc như người bán hàng rong trông thấy hắn tỉnh, lần lượt đồng thanh đồng khí quát mắng về phía hắn: “ Huynh đệ cũng là do chủ quán lòng dạ hiểm độc này hại phải không? Vậy mà hạ độc trong nước trà, mưu tài sát hại tính mệnh a! May mà ông trời có mắt khiến trà bằng của hắn sụp đổ mới làm cho người ta không uống nước trà, âm mưu của hắn mới không thực hiện được!”

Tả Ký có chút mờ mịt, người này hạ độc trong nước trà? Mình uống nửa chén trà nhỏ, chẳng trách đau đến ngất xỉu đi. Họ Lục phát hiện ra nước trà có vấn đề, mới muốn hủy đi trà pho? Như vậy là trách lầm hắn sao?

Tả Ký thở dài một tiếng thật mạnh, lúc họ Lục nói muốn đập bể trà pho, gánh nặng kia liền giống như pháo đốt đè nặng trong lòng, về sau sẽ hiểm hiểm nổ tung bất cứ lúc nào, hiện nay mới cảm thấy nhẹ nhàng thả ra.

Tâm bình khí hòa, lúc này hắn mới nhớ tới, từ lúc tỉnh táo lại đã không thấy Lục Hành Đại. Lại hỏi tướng lại, hắn cũng uống nửa chén trà nhỏ, chắc là cũng trúng độc. Chẳng lẽ sợ mất mặt nên tự mình chạy đến chỗ vắng lặng lăn qua lăn lại nhin đau đi?

Tả Ký thừa dịp loạn đạp cho người hầu trà kia một cước, sau đó mới bài trừ đám người. Hết nhìn đông tới nhìn tây tìm một hồi, ở bên cọc buộc ngựa xa xa tìm được Lục giáo chủ không có việc gì.

Tả Ký biết đuối lý, vì vậy không đợi Lục giáo chủ mở miệng, giành trước tiến lên một bước: “ Vừa rồi là ta không đúng, không nên phán đoán suy luận bậy bạ, trách lầm người”. Nhìn hẩn y quan chỉnh tề, thật không giống là trúng độc đã từng phát tác qua.

Lục giáo chủ đáp lễ đến hào hoa phong nhã: “ Không dám, không dám, tại hạ là tà ma ngoại đạo bậc này, ước hiếp người lương thiện, làm việc ác vốn là chuyện thuộc bốn phận”.

Tả Ký bị nghẹn cứng lại, đổi đầu đề câu chuyện: “ Người cũng uống trà, không có chuyện gì sao?”

Lục Hành Đại vẫn ứng đối thỏa đáng như cũ: “Mánh khéo tầm thường như thế mà có thể hạ được ta thì còn mặt mũi gì làm ma đầu vô lâm?”

Tả Ký vốn đầu bụng đã tâm phiền ý loạn, nghe hẩn nói như vậy cũng không dần được tức giận trong lòng:” Người toan cái gì mà toan?” Ta còn không tính với chuyện người gạt ta trúng độc đâu!” Cầm giận vác gánh nặng muốn chết kia lên lưng, dẫn đầu hướng quan đạo đi đến: ” Lúc đầu nói rõ ràng không phai được rồi? Không nên làm bộ lam tịch!”

Lục giáo chủ vài bước đuổi theo, cùng hẩn sóng vai mà đi, ngẩng đầu về phía trước, lại chỉ lấy khoe mắt lia nhanh qua hẩn, thanh âm thường thường mở miệng: ” Ta nói cái gì người sẽ tin sao?”

Tả Ký nhú mày:” Ta làm sao không tin?”

Lục Hành Đại không hề tiếp lời. Hai người im lặng đi. Sau một lúc, Lục Hành Đại bỗng nhiên nói: ” Tả Ký, chúng ta không có lộ phí.”

Tả Ký theo phản xạ tiếp lời:” Như thế nào không có! Thời điểm dừng chân rõ ràng ta thấy người còn có mấy khối bạc vụn.”

Lục Hành Đại đột nhiên dừng lại, xoay người thẳng tắp nhìn Tả Ký, ánh mắt hóa thành lợi kiếm, Tả Ký giật mình tỉnh ngộ, miệng còn chưa kịp mở trước mắt đã bị ịn đến tám chữ to:” Ăn nói bừa bãi, lật lọng tiểu nhân.” (ý anh bảo anh nói thật mà em không tin=)).

Tả Ký không nói gì, cùng thẳng nhai này không có cách nào khác phân rõ phải trái. Nhìn con đường phía trước mờ mịt, gió tây bắc thổi lạnh thấu xương, lần đầu tiên hẩn cảm thấy hối hận: ” Lúc trước sao bị ma quỷ ám ảnh muốn đi ra ngoài tìm người đòi nợ chứ, mình kiên trì làm vài năm không phải lại có? Chẳng bằng gặp phải một cái giáo chủ tu hành hắc đạo như thế, bị gây sức ép đến nửa chết nửa sống?

Hai người ngày đi đêm nghỉ, mấy ngày kế tiếp cũng thông thuận. Tả Ký ngẫu nhiên nhớ tới, Đường Ca từng nói Lục giáo chủ không phân biệt được phương hướng, làm sao cho tới bây giờ không thấy hẩn phạm phải sai lầm? Vì thế liền thử quanh co lòng vòng, vài lần có ý đồ đi sai đường, cứ nhiên chưa đi được bao lâu liền bị họ Lục phát hiện uốn nắn trở về, kỳ quặc quái gở! Bất qua may mắn là hẩn cũng không dám nghỉ, cũng không vì việc này mà chỉnh người.

Chạng vạng hôm nay, hai người vào một thành trấn. Nơi này Tả Ký rất quen, chính là chỗ Đường công tử thay quần áo lúc trốn xuống khỏi nhai.

Nguyên lại là sắp tới chân núi. Tưởng tượng ngày mai hẩn lại quay về cái chỗ ngay cả tảng đá đều quen mặt tiếp tục ngồi chồm hổm, Tả Ký liền phiền muộn đến mức không muốn di chuyển. Bởi vậy thời điểm tiến vào khách ***, Tả Ký vẫn day dưa với Lục giáo chủ như cũ:

” Ta nói, nếu không người hung hăng đánh ta một chút đi, ngoan độc cỡ nào cũng được, ta tuyệt đối không đánh lại! Ai ai, người đừng không nói lời nào a!”

Lục giáo chủ hơi mỉm cười, chỉ để ý đi vào bên trong. Tả Ký còn không hết hy vọng, đưa tay muốn kéo hẩn. Vừa mới đụng tới mép quần áo, chợt nghe một tiếng ho nhẹ, một thanh kiếm chặn ngang qua đây, chắn giữa hai người.

Người xuất hiện cản trở mặt mày sáng sủa, đúng tiêu chuẩn giang hồ thiếu hiệp, đang nghiêm mặt lườm hẩn. Người còn lại thận trọng vững chắc hơn rất nhiều, thấy hẩn nhìn lại liền cời mở lời nói: ” Nếu vị công tử này, ” nâng ngón tay chỉ Lục giáo chủ, ” Không có ý định cùng người nhiều lời. Huynh đài vãn là không nên chạy theo người ta. Chuyện lấy thế áp bức người bậc này. Vẫn là đừng làm tốt hơn.”

Tả Ký ghen hòng nhìn trân trối:” Ta, ta lấy thế áp người?” Quay đầu đánh giá Lục Hành Đại, người này mùa đông cũng không sợ lạnh, quần áo bạch sam đơn bạc như trước, thoát nhìn có phần giống thư sinh văn nhược vô lực. Lại xem chính mình. Nửa năm vác tảng đá tôi luyện thành ra khổng vô hữu lực, hơn nữa vốn cho dù không cường tráng thì một khóa áo bông da bào, quả thật cũng đã làm cho khổ người đủ to lớn, còn mang theo bội kiếm của họ Lục. Đúng, ngay cả kiếm của người nọ cũng bắt hấn công.

Khi dễ họ Lục? Mũ này bị chụp không phải là rất oan sao?

Tả Ký oan khuất gần như không nói ra lời. Hung hăng trừng mắt Lục Hành Đại: Người không phải lợi hại sao? Hiện cho người khác nhìn xem!

Lục giáo chủ quay đầu, cười đến như trút được gánh nặng:” Đa tạ nhị vị viện thủ.”

Tả Ký chán nản:” Người, người...”

Kiểm phong trước mắt lại hướng hấn chia ra, vị thiếu hiệp kia cũng mở miệng: ” Nếu như huynh đài muốn đánh, tại hạ phụng bồi!”

Vì cái gì ta bị khi dễ lại không có ai vì ta bước ra hành hiệp trượng nghĩa? Tả Ký thu tay, uất ức xem xét, ba người kia cười nói thật vui, đi đến một bàn uống rượu. Tiểu nhị chạy lại đón tiếp hấn, Tả Ký nghĩ nghĩ, chỉ phí đi lại là Lục Hành Đại chi trả, liền tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, xem xét tấm biển ghi món ăn trên tường, từ rẻ đến mắc chọn đầy một bàn.

Ty rằng ăn đến thống khoái, nhưng Tả Ký một khắc cũng không dám thả lỏng, cái lỗ tai vẫn vểnh lên, nghe động tĩnh ở bàn ba người bên cạnh.

Nguyên lai hai vị kia là huynh đệ kết nghĩa, nguyên cũng là người trên giang hồ có được danh hào, chỉ là hai năm trước đi đến phía quan ngoại, hôm nay mới trở về Trung Nguyên, ngày đầu tiên liền gặp Tả Ký ý mạnh lạng nhược đồ đệ. Đại ca kia cùng Lục Hành Đại hai người càng thân thiết, thôi chén đối trản đến bất diệc nhạc hồ. Nhị đệ nọ nghiêm mặt đen lại không có lòng dạ uống rượu, thường thường hướng bên này trừng hai mắt, rất có cảnh giới.

Khó trách ngay cả ma giáo giáo chủ cũng không nhận biết, nguyên lai cũng là nông dân.

Tả Ký tiếp tục buồn bực nhứt đầu ngồi ăn, bỗng nhiên bên tai xoảng một tiếng, có chén rượu rơi xuống đất. Lập tức thanh âm nhị đệ vang lên: ” Đại ca, người làm sao vậy?”

“Rượu này có độc!” Đại ca phát tay đem vò rượu trên bàn đánh đổ, thần sắc trên mặt bất định.

Nhị đệ không cần (phải) nghĩ ngợi, rút bảo kiếm hướng Tả Ký đâm tới: ” Hảo tặc tử, cư nhiên không phòng được người!”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Tả Ký đã sớm thấy ngậy đại, còn đang tự mình hoài niệm làm thế nào mình lại may mắn như vậy, mỗi lần họ Lục bị hạ độc thì mình chưa từng cùng hấn ăn cơm chung, thế nhưng cái không nghĩ tới chính là người khác lại hoài nghi đến hấn. Mũi kiếm tới trước mắt rồi hấn mới nhớ tới phải trốn, nhưng mà không còn kịp rồi. Tả Ký kinh hoảng kêu to: “Lục Hành Đại!”

Lại là “Đỉnh” một tiếng vang nhỏ, chung rượu bay tới một cái, đánh vào trên thân kiếm đang chém tới. Tay nhị đệ kia nhất thời lệch ra, đâm vào khoảng không. Một kích này không trúng, hấn cũng không đối Tả Ký ra tay nữa, mà nhảy vọt về bên người đại ca, nhìn phía Lục giáo chủ vừa ra tay, sắc mặt càng thêm âm trầm: “Nguyên lai hai vị là một. Là chúng ta mất bị mù mới đem ma giáo giáo chủ cho rằng là bình dân vô tội.”

Lục giáo chủ bất động không nói.

Hai người đề phòng một hồi, thấy hấn không có ý ra tay, đại ca kia thân hình đã có chút không ổn. Nhị đệ vội vàng đưa tay đỡ lấy. Hai người đứng dậy thối lui hướng ra phía ngoài, chỉ là nhị đệ vẫn không ngừng

mắng: “Huynh đệ ta trúng ám toán, đánh không lại Lục giáo chủ, nhưng nếu hôm nay để cho chúng ta chạy thoát, ngày sau nợ này tất nhiên phải đòi lại.”

Lục giáo chủ vẫn như cũ không nói, mắt nhìn hai người đi xa. Tả Kỳ đi tới, xóa đi mồ hôi lạnh trên đầu, cao thấp đánh giá Lục Hành Đại. Người này như thế nào không có việc gì? Rõ ràng hai người ăn uống đều giống nhau.

Lục giáo chủ đợi hần đến gần sát, bỗng nhiên một tay xách lấy hần, một tay kia bắt lấy bội kiếm hướng phía ngoài chạy đi.

Tả Kỳ chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, cảnh sắc trong mắt đều lùi về phía sau. Tiếng gió sù sù bên tai, phía sau mơ hồ có tiếng ồn ào truyền đến. Tình trạng này hần thực quen thuộc. Nhớ tới lần trước kết quả của việc kêu la chính là bị đưa vào đao kiếm. Liên đóng chặt miệng. Tùy ý họ Lục xách đi.

Lần thứ hai bị ném xuống mặt đất là đã ra đến vùng hoang vu phía ngoài thành. Tả Kỳ ổn định sau một lúc lâu mới nói câu đầu tiên: “Mới vừa rồi ngươi chưa trả tiền cơm đã bỏ chạy!” Bất quá cái gánh nặng kia cũng không mang theo, dọc trên đường đi pháo đốt bên trong cũng không còn bao nhiêu, chỉ sợ không đủ bù tiền cơm.

Lúc này bóng đêm dần dần xuống, trong hôn ám, thần sắc của Lục giáo chủ không được rõ ràng, thanh âm cũng có chút không xong: “Tả Kỳ, mang ta trở về núi.”

Tả Kỳ ngăn người: “Gi?” Còn muốn hỏi lại, thân hình Lục Hành Đại đã nhoáng lên một cái, bỗng nhiên hướng hần đến gần. Tả Kỳ vội vàng đưa tay đỡ lấy, lại phát hiện họ Lục đã mờ mịt bất tỉnh nhân sự.

Tả Kỳ ôm Lục giáo chủ đứng không vững, lúc này mới hiểu được: nguyên lai người này cũng trúng độc, bất quá mới vừa rồi là cường chế không biểu hiện ra. Tả Kỳ thân thủ dò xét mạch đập của hần nhưng sờ không ra dần mao gì, chỉ cảm thấy có chút dồn dập, để sát vào xem, sắc mặt có điểm nặng nề, hơi thở phun ra cũng có chút nóng. Tả Kỳ dùng chút thương thức giang hồ mà hần biết để phân biệt, nhưng không nhìn ra đây là độc gì. Xem ra phải tìm đại phu.

Nhìn thấy Lục Hành Đại không hề hay biết gì, tuy rằng trở mắt nhìn thì có chút không đúng, Tả Kỳ vẫn như cũ nhịn không được cười hắc hắc một tiếng: “Họ Lục, ngươi cũng có ngày hôm nay!” Lấy tay cầm lấy đai lưng người nọ, giống như vừa rồi hần xách mình, tìm đường trở lại thành trấn! Người này lơ mơ rồi, trở về núi thì có cái gì quan trọng hơn, giải độc mới là hàng đầu.

Mới đi hai bước, bỗng nhiên một người nghênh diện chạy lại đây. Tả Kỳ vội vàng buông người trong tay, trở nên đề phòng. Trong chốn rừng núi hoang này người tốt không có việc thì ai lại tới nơi đây làm gì?

Người nọ cách thật xa đã kêu: “Tả Kỳ, là ngươi sao?”

Tả Kỳ dừng lại, dụi mắt nhìn chằm chằm người tới. Người nọ chỉ chốc lát đi tới trước mắt. Cư nhiên là Nghiêm tiểu công tử Nghiêm Việt hơn nửa năm không gặp.

Nghiêm Việt càng xem bộ dáng Lục giáo chủ nhất thời mặt mày càng hơn hở: “Ha hả! Lục Hành Đại người ra về cái gì? Còn không phải lọt vào tay ta!” Lại quay đầu hướng Tả Kỳ, “Ta là nghe nói ngươi lại bị hần bắt, cố ý đến mang ngươi đi! Dọc theo đường đi cũng thật vất vả, nhưng ta cũng đợi được cơ hội rồi!”

Tả Kỳ nghe hần nói lời này, có chút giật mình: “Độc kia là ngươi hạ?”

Nghiêm tiểu công tử đắc ý dào dạt: “Đúng vậy! Thủ đoạn cao không? Họ Lục căn bản là không phát hiện ra!”

Tả Kỳ im lặng. Hạ độc Lục Hành Đại còn chưa tính, vì cái gì còn liên lụy người vô tội, huống chi hai vị kia vì cái này suýt nữa chém mình, tiểu công tử này thật không hiểu là giúp người hay là hại người. Bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện: “Lần đó độc trong trà bằng ở trên đường cũng là ngươi hạ?”

Nghiêm công tử ngăn người: “Cái gì trà bằng? Ta không hiểu được.” Nói xong lập tức đi kéo Tả Kỳ: “Ngươi và ta chạy nhanh đi thôi, đợi lát nữa không chừng còn có người đến tìm họ Lục tính sổ. Đến lúc đó đi không được.”

Tả Kỳ tránh tay hần: “Có người đuổi tới?”

Nghiêm Việt thấy hắn còn do dự, liền có chút lo lắng: “Đúng vậy, ngươi kêu ra tên của hắn, giang hồ nhân sĩ ở khách *** luôn luôn có tai mắt, thông minh là có thể nhìn ra tình huống của hắn không ổn, chỉ sợ lúc này đã tìm ra.”

Tả Ký xoay người nâng Lục giáo chủ dậy tựa vào trên cây: “Ta đây đưa hắn trở về trước.” Người này cũng coi như nghiêm túc phò thác cho hắn, không thể trợ mắt xem hắn bị người ta chém chết được. Nếu hắn mơ hồ, không phải là mình sẽ đi dễ dàng? Chỉ cần bỏ hắn vào cái giỏ dưới nhai là được.

Nghiêm Việt thần sắc cổ quái: “Ngươi, ngươi.”

Tả Ký không để ý tới hắn, thiếu gia này xem ra là nuông chiều quá trớn, không hiểu được nặng nhẹ. Lại đánh giá Lục giáo chủ, mới vừa rồi đem hắn xách theo, bạch sam đều cọ ra bụi, có điểm đáng tiếc, lần này đổi thành vác đi. Trên tay dùng một chút lực, liền đem Lục giáo chủ đỡ lên đầu vai.

Nghiêm Việt bên kia còn đang thuyết phục: “Họ Lục chính là quái vật, như thế nào cũng sẽ không chết! Nếu không đi, không đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Tả Ký đỡ người tốt lắm, quay đầu hướng Nghiêm Việt nói: “Đa tạ tiểu công tử viện thủ, ta đưa hắn lên núi thì tự mình quay về. Chuyện trước kia ngươi cũng không nhất định phải canh cánh trong lòng, Đường công tử cùng ngươi cũng đã giúp ta rồi.”

Nghiêm Việt ngữ khí mê mang pha chút ngạc nhiên: “Ngươi cư nhiên thật sự không chịu đi! Như vậy. Nếu như trên đường họ Lục tỉnh lại, có gì cổ quái, ngươi chỉ cần đánh hắn ngất tiếp là được rồi!” Nói xong vội vàng chạy xa, chẳng khác gì bị quỷ đuổi theo.

Tả Ký nhớ kỹ hắn nói có người đang tìm Lục Hành Đại, không dám dừng lại lâu, trong thành là không thể đi, chỉ còn cách bước nhanh về hướng đường lên núi.

Đi được vài dặm, lại vác một người sống to đùng như vậy, cho dù Tả Ký thân thể khỏe mạnh, cũng có chút ăn không tiêu. Đánh giá bốn phía, hắn nhớ lại phụ cận này có cái miếu đồ nát, ngày đó đã từng cùng Đường Ca dừng chân. Phía sau vẫn không có động tĩnh, nghĩ tạm thời không ai đuổi đến đây. Chỉ nghỉ ngơi một chút, chắc cũng không vấn đề gì?

Theo phương hướng trong ấn tượng, Tả Ký tìm được căn miếu đồ nát. Nhưng mà còn cách thật xa, đã có thể thấy bên trong có ánh sáng chiếu ra, hình như sớm có người ở.

Tả Ký ngẫm lại, họ Lục cừu gia nhiều, đừng chạm mặt tốt hơn. Vì thế trước tiên tìm chỗ âm u buồng Lục giáo chủ xuống, mới khinh thủ khinh cước đến gần cửa miếu nhìn.

Chính là không nhìn thì không hề gì, vừa nhìn đã dọa Tả Ký nhảy dựng.

Trong miếu kia quả thật đã sớm có hai người, hơn nữa hai người này hắn nhận biết. Chính là đôi huynh đệ mới vừa rồi gặp ở trong thành.

Bất quá hiện tại hai người này quần áo không chỉnh, tứ chi dây dưa. Người làm đại ca đang đem nhị đệ của hắn đặt ở trên đồng rơm rạ làm chút. làm chút chuyện phi lễ chó nhìn.

Tả Ký một trận phát mộng, liền chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm ngẩn người. Thẳng đến khi sau lưng truyền đến tiếng Lục Hành Đại nói nhỏ: “Khó trách ta áp độc không được, thì ra là bị hạ xuân dược a.”

Tả Ký chuyển cái cổ cứng ngắc qua, nguyên lai Lục giáo chủ không biết khi nào thì đã tỉnh, đứng ở bên cạnh hắn, đang hướng vào phía trong nhìn.

Lục Hành Đại thấy hắn quay đầu qua liền cũng nhìn về phía hắn: “Tả Ký

”

Tả Ký gần như có thể nghe thấy máu gào thét chảy rần rần qua tai mình: “Gì?”

Lục giáo chủ lộ ra một nụ cười, răng nanh dưới ánh lửa dây đặc chiếu rọi ra lại càng tỏa sáng: “Nguyên lai người nhìn cũng rất thuận mắt.”

cười gian hắc hắc

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Tình cảnh trong miếu Tả Ký vừa mới chứng kiến, hậu tri hậu giác máu ở khu vực nào đó dâng lên, đến da mặt cũng đỏ. Nghe họ Lục nói như vậy, lại nghĩ tới hắc cũng trùng cùng một loại độc với vị đại ca kia, Tả Ký không khỏi cực kỳ hoảng sợ, co cẳng bỏ chạy. Vốn tới khi nơi này, đã đi qua không biết bao nhiêu con đường, lại thêm trong bóng đêm cao thấp khó phân biệt, Tả Ký nỗ lực chạy như điên vài bước, cuối cùng vẫn bị vướng chân một chút, té sấp mặt trên đám cỏ khô. Mới vừa lật người lại, còn chưa kịp trốn, trước mắt tối sầm, Lục Hành Đại đã đè ép lên người.

Tả Ký kinh hãi, nhưng cũng không dám liều mạng giãy dụa kêu la. Nơi này cách miếu đồ nát cũng không tính là xa, trước mắt họ Lục lại không chút hữu dụng, vạn nhất để cho huynh đệ kia nghe được động tĩnh sẽ tìm đến giết người diệt khẩu để chắc chắn chuyện của bọn họ không lộ ra ngoài.

Hai người lại giãy dụa đánh đấm một hồi, bụi bặm mù mịt.

Lục giáo chủ một tay đè lại bả vai Tả Ký, một tay kia bắt hai tay Tả Ký ép trên mặt đất. Dùng đùi ngăn chặn hai cái chân chưa từ bỏ ý định còn đang giãy dụa, trên cao nhìn xuống, đắc ý dào dạt.

Tả Ký vốn xóc nảy nửa ngày đã sớm mệt mỏi thở hổn hển, giờ phút này chỉ cảm thấy tim đập như nổi trống. Trong lòng âm thầm mắng Nghiêm Việt, chuyện này mà là trò đùa sao. Đánh ngất? Nói thật dễ nghe, cái đó và nhớ rằng lão hồ có cái gì khác biệt đâu? Muốn đánh cũng phải có bản lĩnh a! Nếu như xung quanh đây có tảng đá tiện tay cũng tốt. Bất quá thuốc này cũng thật thần diệu, cư nhiên có thể làm cho một kẻ ngày thường thích làm bộ làm tịch như họ Lục tính tình đại biến. Chỉ có điều nếu thật sự muốn làm, tại sao lại không để họ Lục bị mình áp chứ? Phi, chính mình không trùng độc, như thế nào lại nghĩ tới chuyện này!

Đang lúc hoảng thần, bỗng nhiên cảm thấy được đầu vai bị nhấn một cái thật mạnh, đau đến xương cốt như muốn đứt đoạn. Tả Ký trợn mắt nhìn, lại thấy họ Lục chậm rãi cúi xuống. Hắc lúc này mới nhớ tới tình cảnh của mình, một trận run rẩy không thua gì địa chấn ập tới, ngay tức khắc thân thể cứng ngắc như đất lạnh dưới thân.

Hai người đã gần đến mức hơi thở tương tiếp, Lục giáo chủ bỗng nhiên dừng lại, yên tĩnh một lát sau mới mở miệng: “Người có sợ ta không?”

“Sợ.” Tả Ký đáp vừa nhanh vừa thành khẩn.

“Về sau ta lại đạp sụp phòng ở nhà ngươi, còn dám hay không dám tới đòi nợ?” Hơi thở phun đến bên môi và hai má, Tả Ký có chút không được tự nhiên rụt lại một chút.

“Không dám.” Nén giận. Há? Giẫm nữa?

” Thuận miệng gọi tính danh của ta, ân?”

” Vậy gọi ngươi là gì?” Tả Ký lại nổi lên thắc mắc, người bị dục mê làm sao còn hỏi đông hỏi tây như vậy?

” Gọi ta Lục đại hiệp.” Lục Hành Đại đứng dậy, khóa ngồi ở trên người Tả Ký, chấp tay ngang đầu, vẻ mặt chính khí nghiêm nghị, y hết bộ dáng hiệp khách đón gió mà đứng.

Tả Ký giận dữ: “Lục Hành Đại, ngươi căn bản không trùng độc đúng không? Trêu chọc ta rất có ý nghĩa sao?” Lời còn chưa dứt, trên bụng đã trúng một kích thật mạnh, đau đến nói không ra lời.

Lục giáo chủ xem xét nắm tay mình, vừa lòng gật đầu: “Ta đã sớm nghĩ muốn như thế .”

Tả Ký chán nản, khó khăn hoàn khí, đang muốn giãy dụa đứng dậy, Lục Hành Đại lại đè hắc xuống, ngữ khí mang nghi hoặc: “Quái lạ, ta trùng chính là xuân dục, như thế nào lại đi đánh người? Lại đến, làm một lần nữa đi!”

Một lần nữa cúi người xuống, nghe thấy hơi thở lẫn nhau: “Người có sợ không. . . . Không đúng, người ngưỡng mộ ta đã bao lâu?”

Tả Ký thấy cử chỉ lời nói của hắn không giống bình thường, lúc trước lại từng ngắt xiu, muốn nói không trúng độc cũng không đúng, nhưng trúng cùng dạng độc, như thế nào hành vi của hai người lại hoàn toàn bất đồng?

Lúc này hai tay Tả Ký rồi rãnh đã đụng đến thanh bảo kiếm bị ném trong bụi cỏ. Thấy Lục Hành Đại đến gần sát tra hỏi, vẻ mặt không hề phòng bị, một bên vì để làm cho hắn phân tâm, tùy tiện mở miệng đáp: “Đánh lần đó. . . .”

Một bên giơ lên chuôi kiếm, thật mạnh nện xuống.

Lục giáo chủ bị đập bất ngờ không kịp phòng, giống như bao tải nhồi lương thực ngã bịch xuống.

Tả Ký xoa xoa thái dương, đẩy người trên người ra, đứng lên. Sau đó nắm chắc bảo kiếm, dùng chân đá đá hắn: không phản ứng, xem ra là ngắt xiu thật, khỏi cần đánh thêm cái nữa.

Xem xét miếu đồ nát cách đó không xa, lại nghĩ rằng phía sau còn có thể có truy binh. Muốn đem lục giáo chủ đang nổi điên bỏ lại, lương tâm Tả Ký có chút nan an. Hoạt động gân cốt một chút, Tả Ký cam chịu số phận nhắc Lục giáo chủ vác lên vai tiếp tục chạy đi.

Trong bóng đêm cảnh vật khó phân biệt, đường mập mờ. Cũng không biết đã đi bao lâu rồi, lại quanh quẩn hai vòng, rốt cục cũng đi tới dưới vách núi.

Tới nơi phải đến rồi, Tả Ký mới nhớ tới một chuyện, ở trên nhai tuy rằng mọi chuyện hắn đều quen thuộc, thế nhưng đây thường dưới núi này giấu ở nơi nào hắn lại không biết. Ban đầu khi hắn thượng nhai là bị Lục Hành Đại bắt lên. Xuống núi lại là cùng Đường Ca trốn chạy. Lúc ba chân bốn cẳng còn nhận biết được phương hướng đã là không tồi rồi, mấy chỗ vụn vặt như thế này thật sự không rảnh mà quan tâm. Hiện tại lại là lúc nửa đêm. Muốn tìm cũng không có đầu mối.

Trùng mắt liếc Lục giáo chủ bị nhét vào đồng lá khô một cái, Tả Ký phiền não cào cào tóc vài lần, xoay tới xoay lui vài vòng, suy nghĩ xem nếu họ Lục tỉnh lại nổi điên sẽ ứng đối như thế nào, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm đánh thức hắn.

Lung lay Lục Hành Đại hai cái, không thấy động tĩnh. Tả Ký nhớ tới mới vừa rồi bị ai kia cho một quyền, nhất thời ác độc dâng lên, nâng chân lên hướng hắn đá tới. Một cước này uy vũ sinh phong, mắt thấy sắp đụng tới quần áo của họ Lục, người trước mắt bỗng nhiên không thấy tung tích.

Nhưng Tả Ký muốn thu thế cũng không còn kịp rồi, dưới chân đá vào khoảng không, thân thể cũng do vậy mà ngã sấp về phía trước, ném tới thật mạnh giữa đồng lá khô. Đang giãy dụa thì thanh âm Lục giáo chủ từ sau lưng xa xôi truyền đến: “Trên giang hồ này, nguyên lai cũng không có mấy người có thể tin.”

Giả thần giả quỷ! Tả Ký xoa nắn xương hông đau buốt, xoay người sang cầm giận nói: “Người tranh thủ thời gian tìm ra dây thừng lên núi đi, thượng nhai rồi nói sau.”

Giáo chủ đại nhân lúc này hơi có chút ý hậm hực, sau khi nghe xong cũng không nói nhiều, sờ soạn theo thạch bích hai cái, liền không biết từ nơi nào bắt được một sợi dây thừng, thuận tay kéo dây chuông ba nhanh hai chậm, sau đó liền bỏ tay ra, nhắc vạt áo lên, ngồi vào bên người Tả Ký.

Tả Ký thấy hắn tới gần, lòng tơ đã sớm dựng thẳng lên. Nhưng Lục Hành Đại cũng không tiến đến mà chỉ là lấy tay ôm đầu gối, ngẩng đầu lên trời, nhìn trăng khuyết sao giăng mà sững sờ, Tả Ký thấy hắn đứng đắn hiem thấy, cũng thoáng yên tâm, theo tầm mắt hắn hướng về phía trước nhìn thử. Nửa ngày gây sức ép, đến vừa rồi mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Sau một lúc lâu, chợt nghe Lục giáo chủ chậm rãi mở miệng: “Tả Ký, người xem ta như thế nào? Sắc đẹp trước mặt, ngồi mà trong lòng vẫn không loạn, xứng được với chính nhân quân tử chưa?”

Tả Ký “Tăng” một tiếng nhảy dựng lên.

Đại gia người! Sắc đẹp? Nơi này trừ bỏ hắn thì chính là mình, lại còn nói cái gì sắc đẹp, phi phi! Hoá ra người này vẫn còn đang nổi cơn điên.

Hắn cũng không dám cùng người này ngồi ở một chỗ nữa, đợi lát nữa sợ họ Lục làm đại hiệp đến chán sẽ lại chơi trò trúng xuân được một lần nữa. Tả Ký xoay người chạy đến bên cạnh vách đá, chuyên tâm chờ tin tức, trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài.

Đợi qua thời gian một chén trà nhỏ, vẫn như cũ không thấy phía trên thả cái giỏ xuống. Tuy rằng lúc này là giữa đêm khuya, nhưng tiếng chuông lanh lảnh, cho dù là Lý thúc Lý thẩm chưa phát giác ra, thì Thạch hộ pháp cũng sớm nên nghe được. Như thế nào nửa ngày rồi mà còn chưa thấy động tĩnh? Tả Ký dưới tình thế cấp bách lại đi kéo dây thừng hai lần.

Lục giáo chủ cũng coi như thật im lặng, chẳng qua là phát biểu ra vài quan điểm như: “Người có ở trước mắt ta lúc ẩn lúc hiện, cũng không thể làm loạn lòng ta”, “Hôm nay giang hồ, nơi chốn hiểm ác”, “Tả Ký, người có đồng ý ta là người tốt không?” Linh tinh. Tả Ký chỉ sợ nếu mình không đếm xỉa tới vị đại hiệp thâm trầm chính phái này hẳn lại nổi điên. Bị hắn nóng nảy hỏi, liền thuận miệng ứng với một câu, là người tốt.

Lục giáo chủ chậm rãi lắc đầu: “Người tốt ở trên giang hồ không có kết cục tốt.” Thanh âm thâm thúy mà thê lương: “Tất cả bọn họ đều chết hết.”

Tả Ký rung mình một cái, mắt thấy trên nhai còn không có người trả lời, trong lòng phiền táo, lại đi xả dây thừng. Ai ngờ thì lực quá mạnh, dây thừng kia cứ nhiên từ đó đứt ra. Nửa thanh dây thừng sủu sủu rơi xuống, toàn bộ rớt xuống trên đầu hắn.

Xô đám dây thừng ngăn trở mắt ra, Tả Ký quyết định không bao giờ quản nữa: “Họ Lục, người chỉ là bị hạ được, lại không mất võ công, chính mình có thể đi lên không? Thượng nhai, nhanh lên tìm người chữa bệnh!”

Lục Hành Đại sửa sang quần áo đứng dậy: “Việc nhỏ bực này tự nhiên không đáng giá nhắc tới. Đừng nói một người, có mang theo một người, ta cũng có thể.” Nói xong không đợi Tả Ký mở miệng, một tay kéo hắn qua, nắm ở lưng áo hắn, đề thân hướng về phía trên núi phóng đi.

Tả Ký không thở ra hơi, nghẹn đến mức sắc mặt đỏ lên. Đến khi tỉnh lại cúi đầu thì vừa thấy một màu mênh mông, hiển nhiên đã cách mặt đất khá xa.

Còn may, ít nhất lần này không bị xách ngang mang đi.

Đang tự giễu như vậy, Tả Ký chợt thấy thân hình Lục Hành Đại bị kiềm hãm, lại nghe vài tiếng đá rơi, sau đó chính là dưới chân nhẹ tênh, hai người đáp phải đá vụn, thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

_____ *Đứng dậy* Ta đi giết chị tác giả, có ai muốn đi cùng không? _____

18. Chương 18

CHƯƠNG 17

Tình cảnh trong miếu Tả Ký vừa mới chứng kiến, hậu tri hậu giác máu ở khu vực nào đó dâng lên, đến da mặt cũng đỏ. Nghe họ Lục nói như vậy, lại nghĩ tới hắn cũng trúng cùng một loại độc với vị đại ca kia, Tả Ký không khỏi cực kỳ hoảng sợ, co cẳng bỏ chạy. Vốn tới khi nơi này, đã đi qua không biết bao nhiêu con đường, lại thêm trong bóng đêm cao thấp khó phân biệt, Tả Ký nỗ lực chạy như điên vài bước, cuối cùng vẫn bị vướng chân một chút, té sấp mặt trên đám cỏ khô. Mới vừa lật người lại, còn chưa kịp trốn, trước mắt tối sầm, Lục Hành Đại đã đè ép lên người.

Tả Ký kinh hãi, nhưng cũng không dám liều mạng giãy dụa kêu la. Nơi này cách miếu đồ nát cũng không tính là xa, trước mắt họ Lục lại không chút hữu dụng, vạn nhất để cho huynh đệ kia nghe được động tĩnh sẽ tìm đến giết người diệt khẩu để chắc chắn chuyện của bọn họ không lộ ra ngoài.

Hai người lại giãy dụa đánh đấm một hồi, bụi bặm mù mịt.

Lục giáo chủ một tay đè lại bả vai Tả Ký, một tay kia bắt hai tay Tả Ký ép trên mặt đất. Dùng đùi ngăn chặn hai cái chân chưa từ bỏ ý định còn đang giãy dụa, trên cao nhìn xuống, đắc ý dào dạt.

Tả Ký vốn xóc nảy nửa ngày đã sớm mệt mỏi thở hổn hển, giờ phút này chỉ cảm thấy tim đập như nổi trống. Trong lòng âm thầm mắng Nghiêm Việt, chuyện này mà là trò đùa sao. Đánh ngất? Nói thật dễ nghe, cái đó và nhổ rằng lão hổ có cái gì khác biệt đâu? Muốn đánh cũng phải có bản lĩnh a! Nếu như xung quanh đây có tảng đá tiện tay cũng tốt. Bất quá thuốc này cũng thật thần diệu, cư nhiên có thể làm cho một kẻ ngày thường thích làm bộ làm tịch như họ Lục tính tình đại biến. Chỉ có điều nếu thật sự muốn làm, tại sao lại không để họ Lục bị mình áp chứ? Phi, chính mình không trúng độc, như thế nào lại nghĩ tới chuyện này!

Đang lúc hoảng thần, bỗng nhiên cảm thấy được đầu vai bị nhấn một cái thật mạnh, đau đến xương cốt như muốn đứt đoạn. Tả Ký trợn mắt nhìn, lại thấy họ Lục chậm rãi cúi xuống. Hắn lúc này mới nhớ tới tình cảnh của mình, một trận run rẩy không thua gì địa chấn ập tới, ngay tức khắc thân thể cứng ngắc như đất lạnh dưới thân.

Hai người đã gần đến mức hơi thở tương tiếp, Lục giáo chủ bỗng nhiên dừng lại, yên tĩnh một lát sau mới mở miệng: “Người có sợ ta không?”

“Sợ.” Tả Ký đáp vừa nhanh vừa thành khẩn.

“Về sau ta lại đập sập phòng ở nhà ngươi, còn dám hay không dám tới đòi nợ?” Hơi thở phun đến bên môi và hai má, Tả Ký có chút không được tự nhiên rút lại một chút.

“Không dám.” Nén giận. Hả? Giẫm nữa?

” Thuận miệng gọi tính danh của ta, ân?”

” Vậy gọi ngươi là gì?” Tả Ký lại nổi lên thắc mắc, người bị dục mê làm sao còn hỏi đông hỏi tây như vậy?

” Gọi ta Lục đại hiệp.” Lục Hành Đại đứng dậy, khóa ngồi ở trên người Tả Ký, chấp tay ngang đầu, vẻ mặt chính khí nghiêm nghị, y hết bộ dáng hiệp khách đón gió mà đứng.

Tả Ký giận dữ: “Lục Hành Đại, ngươi căn bản không trúng độc đúng không? Trêu chọc ta rất có ý nghĩa sao?” Lời còn chưa dứt, trên bụng đã trúng một kích thật mạnh, đau đến nói không ra lời.

Lục giáo chủ xem xét nắm tay mình, vừa lòng gật đầu: “Ta đã sớm nghĩ muốn như thế .”

Tả Ký chán nản, khó khăn hoãn khí, đang muốn giãy dụa đứng dậy, Lục Hành Đại lại đè hắn xuống, ngữ khí mang nghi hoặc: “Quái lạ, ta trúng chính là xuân dược, như thế nào lại đi đánh người? Lại đến, làm một lần nữa đi!”

Một lần nữa cúi người xuống, nghe thấy hơi thở lẫn nhau: “Người có sợ không. . . . Không đúng, người ngưỡng mộ ta đã bao lâu?”

Tả Ký thấy cử chỉ lời nói của hắn không giống bình thường, lúc trước lại từng ngất xỉu, muốn nói không trúng độc cũng không đúng, nhưng trúng cùng dạng độc, như thế nào hành vi của hai người lại hoàn toàn bất đồng?

Lúc này hai tay Tả Ký rồi rãnh đã đụng đến thanh bảo kiếm bị ném trong bụi cỏ. Thấy Lục Hành Đại đến gần sát tra hỏi, vẻ mặt không hề phòng bị, một bên vì để làm cho hắn phân tâm, tùy tiện mở miệng đáp: “Đánh lần đó.”

Một bên giơ lên chuôi kiếm, thật mạnh nện xuống.

Lục giáo chủ bị đập bất ngờ không kịp phòng, giống như bao tải nhồi lương thực ngã bịch xuống.

Tả Ký xoa xoa thái dương, đẩy người trên người ra, đứng lên. Sau đó nắm chắc bảo kiếm, dùng chân đá đá hắn: không phản ứng, xem ra là ngất xỉu thật, khỏi cần đánh thêm cái nữa.

Xem xét miếu đồ nát cách đó không xa, lại nghĩ rằng phía sau còn có thể có truy binh. Muốn đem lục giáo chủ đang nổi điên bỏ lại, lương tâm Tả Ký có chút nan an. Hoạt động gân cốt một chút, Tả Ký cam chịu số phận nhắc Lục giáo chủ vác lên vai tiếp tục chạy đi.

Trong bóng đêm cảnh vật khó phân biệt, đường mập mờ. Cũng không biết đã đi bao lâu rồi, lại quanh quẩn hai vòng, rốt cục cũng đi tới dưới vách núi.

Tới nơi phải đến rồi, Tả Ký mới nhớ tới một chuyện, ở trên nhai tuy rằng mọi chuyện hần đều quen thuộc, thế nhưng dây thừng dưới núi này giấu ở nơi nào hần lại không biết. Ban đầu khi hần thượng nhai là bị Lục Hành Đại bắt lên. Xuống núi lại là cùng Đường Ca trốn chạy. Lúc ba chân bốn cẳng còn nhận biết được phương hướng đã là không tồi rồi, mấy chỗ vụn vặt như thế này thật sự không rảnh mà quan tâm. Hiện tại lại là lúc nửa đêm. Muốn tìm cũng không có đầu mối.

Trừng mắt liếc Lục giáo chủ bị nhét vào đồng lá khô một cái, Tả Ký phiền não cào cào tóc vài lần, xoay tới xoay lui vài vòng, suy nghĩ xem nếu họ Lục tỉnh lại nổi điên sẽ ứng đối như thế nào, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm đánh thức hần.

Lung lay Lục Hành Đại hai cái, không thấy động tĩnh. Tả Ký nhớ tới mới vừa rồi bị ai kia cho một quyền, nhất thời ác độc dâng lên, nâng chân lên hướng hần đá tới. Một cước này uy vũ sinh phong, mắt thấy sắp đụng tới quần áo của họ Lục, người trước mắt bỗng nhiên không thấy tung tích.

Nhưng Tả Ký muốn thu thế cũng không còn kịp rồi, dưới chân đá vào khoảng không, thân thể cũng do vậy mà ngã sấp về phía trước, ném tới thật mạnh giữa đồng lá khô. Đang giãy dụa thì thanh âm Lục giáo chủ từ sau lưng xa xôi truyền đến: “Trên giang hồ này, nguyên lai cũng không có mấy người có thể tin.”

Giả thần giả quỷ! Tả Ký xoa nắn xương hông đau buốt, xoay người sang cảm giận nói: “Người tranh thủ thời gian tìm ra dây thừng lên núi đi, thượng nhai rồi nói sau.”

Giáo chủ đại nhân lúc này hơi có chút ý hậm hực, sau khi nghe xong cũng không nói nhiều, sờ soạn theo thạch bích hai cái, liền không biết từ nơi nào bắt được một sợi dây thừng, thuận tay kéo dây chuông ba nhanh hai chậm, sau đó liền bỏ tay ra, nhắc vạt áo lên, ngồi vào bên người Tả Ký.

Tả Ký thấy hần tới gần, lông tơ đã sớm dựng thẳng lên. Nhưng Lục Hành Đại cũng không tiến đến mà chỉ là lấy tay ôm đầu gối, ngẩng đầu lên trời, nhìn trăng khuyết sao giăng mà sững sờ, Tả Ký thấy hần đứng đắn hiem thấy, cũng thoáng yên tâm, theo tầm mắt hần hướng về phía trước nhìn thử. Nửa ngày gây sức ép, đến vừa rồi mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Sau một lúc lâu, chợt nghe Lục giáo chủ chậm rãi mở miệng: “Tả Ký, người xem ta như thế nào? Sắc đẹp trước mặt, ngồi mà trong lòng vẫn không loạn, xứng được với chính nhân quân tử chưa?”

Tả Ký “Tăng” một tiếng nhảy dựng lên.

Đại gia người! Sắc đẹp? Nơi này trừ bỏ hần thì chính là mình, lại còn nói cái gì sắc đẹp, phi phi! Hoá ra người này vẫn còn đang nổi cơn điên.

Hần cũng không dám cùng người này ngồi ở một chỗ nữa, đợi lát nữa sợ họ Lục làm đại hiệp đến chán sẽ lại chơi trò trúng xuân được một lần nữa. Tả Ký xoay người chạy đến bên cạnh vách đá, chuyên tâm chờ tin tức, trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài.

Đợi qua thời gian một chén trà nhỏ, vẫn như cũ không thấy phía trên thả cái giỏ xuống. Tuy rằng lúc này là giữa đêm khuya, nhưng tiếng chuông lanh lảnh, cho dù là Lý thúc Lý thẩm chưa phát giác ra, thì Thạch hộ pháp cũng sớm nên nghe được. Như thế nào nửa ngày rồi mà còn chưa thấy động tĩnh? Tả Ký dưới tình thế cấp bách lại đi kéo dây thừng hai lần.

Lục giáo chủ cũng coi như thật im lặng, chẳng qua là phát biểu ra vài quan điểm như: “Người có ở trước mắt ta lúc ẩn lúc hiện, cũng không thể làm loạn lòng ta”, “Hôm nay giang hồ, nơi chốn hiểm ác”, “Tả Ký, người có đồng ý ta là người tốt không?” Linh tinh. Tả Ký chỉ sợ nếu mình không đếm xỉa tới vị đại hiệp thâm trầm chính phái này hần lại nổi điên. Bị hần nóng nảy hỏi, liền thuận miệng ứng với một câu, là người tốt.

Lục giáo chủ chậm rãi lắc đầu: “Người tốt ở trên giang hồ không có kết cục tốt.” Thanh âm thâm thúy mà thê lương: “Tất cả bọn họ đều chết hết.”

Tả Ký rung mình một cái, mắt thấy trên nhai còn không có người trả lời, trong lòng phiền táo, lại đi xả dây thừng. Ai ngờ thì lực quá mạnh, dây thừng kia cứ nhiên từ đó đứt ra. Nửa thanh dây thừng sù sù rơi xuống, toàn bộ rớt xuống trên đầu hần.

Xô đám dây thừng ngăn trở mắt ra, Tả Ký quyết định không bao giờ quẩn nữa: “Họ Lục, người chỉ là bị hạ được, lại không mất võ công, chính mình có thể đi lên không? Thượng nhai, nhanh lên tìm người chữa bệnh!”

Lục Hành Đại sửa sang quần áo đứng dậy: “Việc nhỏ bực này tự nhiên không đáng giá nhắc tới. Đừng nói một người, có mang theo một người, ta cũng có thể.” Nói xong không đợi Tả Ký mở miệng, một tay kéo hẳn qua, nắm ở lưng áo hắn, đề thân hướng về phía trên núi phóng đi.

Tả Ký không thở ra hơi, nghẹn đến mức sắc mặt đỏ lên. Đến khi tỉnh lại cúi đầu thì vừa thấy một màu mênh mông, hiển nhiên đã cách mặt đất khá xa.

Còn may, ít nhất lần này không bị xách ngang mang đi.

Đang tự giễu như vậy, Tả Ký chợt thấy thân hình Lục Hành Đại bị kiềm hãm, lại nghe vài tiếng đá rơi, sau đó chính là dưới chân nhẹ tênh, hai người đạp phải đá vụn, thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

_____ *Đứng dậy* Ta đi giết chị tác giả, có ai muốn đi cùng không? _____

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Tả Ký bị hất bỗng nhiên tiếp cận gần như vậy, rất là không được tự nhiên. Né tránh một chút, cái trán liền đụng vào một chỗ.

Lục giáo chủ nói lỏng tay, dựa vào trên thạch bích bên cạnh, nâng tay che khuất dương quang chói mắt, buồn bực một lát sau mới mở miệng: “Người nếu như trồng trọt không được loại tốt nhất sẽ làm sao?”

Tả Ký xoa thái dương, rất là nghi hoặc. Kia có thể như thế nào? Đơn giản là thu lương thực ít đi một chút, tiền dư ít hơn mà thôi.”

Lục Hành Đại hừ cười một tiếng: “Vậy người cũng biết, nếu như võ công của ta không phải đệ nhất thì đã sớm bị người ta phân thây. Từ khi ta biết đánh nhau thì đạo lý này vốn đã lặp đi lặp lại. Làm nhi tử của ma giáo giáo chủ, về sau nhất định phải tiếp nhận chức vụ giáo chủ, tự nhiên sẽ là kẻ thù chung của thiên hạ, có bao nhiêu người xếp hàng muốn giết ta. Ta không cả ngày tập võ thì làm sao bây giờ? Nấu cơm? Giặt quần áo? Ta học thứ này có ích gì? Có thể bảo toàn cho ta từ trong vây đánh toàn mạng trở ra không? Có thể làm cho ta đánh lui tấn công vô cùng vô tận sao?”

Nói đến chỗ này, trên mặt Lục Hành Đại sớm mang bộ dáng bình thản, vẻ mặt chăm chọc: “Người cũng biết ma giáo mặc dù có tên tuổi nhưng không phải nhất mạch cùng thừa? Cá lớn nuốt cá bé, có thể đem đối phương nuốt vào mới có thể xưng lão Đại. Một khi thế hệ giáo chủ yếu đi, tự nhiên sẽ có người khác giành lấy. Ta sẽ làm cái gì? Mất mạng gì đó đều là uống công!”

Tả Ký không nghĩ sẽ có đáp án kịch liệt như vậy, trong lòng có chút bất an: “Người.”

Lục giáo chủ không đợi hắn nói xong, lại một phen xách vạt áo trước của hắn: “Người nghĩ giang hồ này giống như người gặp vậy sao? Cái nhau ầm ĩ giống như trò đùa vậy sao, chính phái tru sát tà phái coi như họp chợ? Người hiểu được trong đó chết bao nhiêu mệnh người không? Tiên sinh dạy ta đọc sách lúc còn nhỏ đánh ta, bất quá bởi vì phụ thân ta say rượu bắt gặp liền bị một chương chụp chết. Hắn nói cho ta biết cái gì tà bất thắng chính, việc nhân nghĩa phải làm trước, hết thấy đều là vô nghĩa! Cha ta thì sao? Còn không phải đồng dạng nhất thời không chú ý liền bị người bao vây tiêu diệt, chỉ tiếc liên lụy mẫu thân ta không hiểu võ công. Ta hơn mười tuổi liền phải thống lĩnh ma giáo. Người nhiều như hổ rình mồi đang chờ thời cơ mà động? Ta có bản lĩnh gì mà đi học tập vụ bất sê!”

Tả Ký nghe đến nghẹn họng nhìn trần trời, nỗ lực an ủi nói: “Người còn có Thạch hộ pháp tương trợ.”

Lục giáo chủ lại là một tiếng cười lạnh: “Thành Bích? Hắn quả thật trung tâm, đáng tiếc không đứng đối với ta! Người biết hắn như thế nào nhập ma giáo? Bất quá là ta dùng một quyển kiếm phổ đổi lấy! Vì Nghiêm gia trang, hắn ngay cả thanh danh đều có thể không cần. Rõ ràng là hậu nhân của ma giáo ta, chỉ

bị người khác bắt đi nuôi dưỡng vài năm, liền một lòng hướng về bọn họ. Xử lý bang vụ, đối ngoại ngăn địch quả thật không thể bắt bẻ. Nhưng chỉ cần gặp phải việc liên quan Nghiêm gia xem, ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ. Ngày ấy điểm không toàn vẹn trong kiếm pháp của Đường Ca bị hấn hiểu được, người xem kết cục như thế nào? Người cho là một tên nhóc con Nghiêm Việt có thể hạ độc được ta sao? Người nghĩ cái giò dây thừng dễ dàng như vậy mà đứt sao? Người cho là ta lên núi không duyên cớ mà trượt chân sao?”

Ba tiếng chất vấn này mỗi một tiếng trầm trọng một tiếng, ở trong sơn cốc ẩn ẩn quanh quẩn. Lúc này Lục giáo chủ tối tăm phần nộ hỗn loạn, thực sự có vài phần bộ dáng của một tên ma đầu. Tả Ký rõ ràng hấn là sợ, nhưng lại không hợp thời nhớ tới một chuyện khác: “Dây thừng? Trượt chân? Người rõ ràng nhớ rõ, còn gạt ta đã quên!”

Lục giáo chủ càng gần về phía trước: “Tự nhiên là lừa gạt người. Trên giang hồ này người gặp qua mấy người nói thật? Người ngốc đến toàn bộ tin! Người nói người như vậy, không an phận trải qua cuộc sống ngốc của người, đến trên giang hồ dẫn đến làm cái gì? Nếu không phải đụng tới ta, nếu ta không phải từ nhỏ bị dạy cái gì nhân nghĩa đạo đức, người sớm không biết chết qua bao nhiêu lần!”

Tả Ký nghe hấn nói một cách cực đoan, thế nhưng lại rất hợp tình hợp lý, nhất thời không biết nên cãi lại như thế nào, chỉ là lẩm bẩm nói: “Đều không phải là như thế. Người khác ta không hiểu được, ít nhất ta không từng nghĩ tới phòng người hại người.”

Thanh âm của Lục giáo chủ thấp đi rất nhiều: “Ta biết.” Nâng tay buông ra vạt áo Tả Ký, kéo hấn đến ép trên vách đá. Tả Ký thấy hai người quá chặt chẽ, có chút không được tự nhiên rút lại, muốn làm cho hai người ly khai một chút, vừa chuyển đầu, môi liền đón nhận khoe môi đối phương đến gần. Hấn cương cứng một chút, vội vàng ngửa ra sau, lại bị vách đá phía sau ngăn chặn, đầu bị đụng vào, đem ý niệm chưa thành hình trong đầu hấn đánh thất linh bát lạc, không còn tí gì.

Tả Ký bị cắn mấy cái mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng chống tay tránh khỏi cái người còn đang cọt sọt, Lục giáo chủ bất ngờ không kịp phòng, bị đẩy đến lảo đảo, rút lui hai bước. Tái gắng đầu lên trừng hấn, vẻ mặt hung ác tức giận, Tả Ký lại là khiếp sợ mở miệng. Hai người đối diện, sau một lúc lâu không nói gì.

Một lát có gió thổi qua, Tả Ký đánh mấy cái hắt xì. Chờ hấn nhu nhu cái mũi ngẩng đầu lên, vẻ mặt Lục giáo chủ đã khôi phục bình thản trầm tĩnh ngày thường.

Tả Ký chần chờ mở miệng: “Người, người. Đọc lại tái phát?”

“Không phải.” Lục giáo chủ trả lời quyết đoán kiên định, chỉ là đầu lại lệch sang một bên.

“Nga.” Tả Ký lên tiếng, có hơi do dự, liền khập khiễng bên người hấn đi qua.

Lục giáo chủ cương thân mình đứng ở nơi đó, lấy khoe mắt quét đến hấn vừa đến gần đã sắp đi xa, nâng tay kéo hấn lại: “Người chạy đi đâu?”

Tả Ký cũng không nhìn hấn: “Nhặt rơm củi, người không ăn cơm chiều sao?”

Lục Hành Đại ngưỡng ngừng buông tay, lại cương, cuối cùng vẫn là lấy cái nhánh cây, tiếp tục luyện kiếm pháp bằng tay trái.

Tả Ký đi đến đầu này sơn cốc, rừng thưa cách, vọng không đến tình hình bên kia, lúc này mới ôm đầu ngồi chồm hổm xuống dưới, trên mặt màu đỏ lan tràn thành một mảnh. Trời ạ, này tính là chuyện gì xảy ra?

Nếu nói hấn lớn như vậy xuân tâm không nhúc nhích quá, đây là nói dối, tốt xấu cũng là người tuổi đến hai mươi, đụng tới cô nương đẹp đẽ cùng hấn nói chuyện, hấn cũng sẽ mặt đỏ, cũng muốn nghĩ đến chuyện linh tinh như ngày sau thú thê tử là dạng gì. Hơn nữa, khi đọc sách cũng có nghe bạn đồng môn lớn tuổi lên nói cái gì điển cổ phân đào đoạn tụ, biết nam nhân trong lúc đó cũng có thể có chuyện như vậy. Thậm chí ngày đó ở trước miếu đồ nát, còn chính mắt thấy, họ Lục sau khi bị hạ độc cũng hù dọa qua hấn. Thế nhưng những chuyện này đều là trong ảo tưởng, trong lời nói, khi đó thần chí mơ hồ, đều cho là không tồn tại hoặc là chuyện của người khác. Cho dù là mọi chuyện có tăng tiến thêm nữa. Cũng không kích thích trực tiếp như hiện giờ. Bị ôm, bị người lấy tư thế thân mật gần sát như vậy, còn bị cắn vài ngụm. Hoặc là nói thứ kia kêu là hôn môi? Thế nhưng không có nghe nói ai hôn môi mà chỉ cắn.

Tả Ký buồn rầu phiền táo bẻ gãy vài cái nhánh cây, mới vừa rồi sợ dĩ có thể trấn định tránh ra là bởi vì hắn cảm thấy họ Lục so với hắn càng khắt khe kích động hơn. Khi hắn đẩy ra, người nọ còn hơi hơi phát run.

Nhưng mà chuyện này tính là làm sao? Cũng không phải bởi vì bị hạ độc, cắn mạnh một ngụm như vậy làm gì? Tả Ký một bên nói thầm, một bên thuận tay bẻ nhánh cây. Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hắn cũng không thể đi truy vấn: vừa không nguyện ý nghe hắn trêu chọc mình, lại sợ hãi hắn sẽ nói cái gì gì đó.

Liên như vậy hồ đồ, mơ hồ vui mừng, là tốt nhất.

Dù sao thương thế của hai người cũng không hảo, cũng còn phải ở chỗ này đợi thêm, không thể ly khai.

Đợi đến lúc Tả Ký đưa ra được quyết định mới phát hiện cây trong tay đã bẻ thành một đồng lớn. Không chỉ nói đủ dùng để nấu cơm mà phần dùng cho một ngày mai cũng đủ luôn.

Vội vàng gom một ít trở về, nhóm lửa nấu cơm. Lục giáo chủ bên kia cũng luyện kiếm pháp xong rồi tiếp cận lại đây. Bữa cơm này hai người ăn hết sức im lặng, ngày thường mặc dù không tính là nói chuyện thì Lục giáo chủ còn phải sai sử người, Tả Ký cũng sẽ oán giận hai câu. Hiện giờ ngược lại là khách khí hết sức. Trong lúc đó ngẫu nhiên đụng chạm lẫn nhau, hai người đều giống như bị phỏng nhanh chóng tách ra.

Hai người ăn xong. Tả Ký thu thập hảo, rửa mặt xong, cũng không quan sát trời sớm muộn gì trở lại trong sơn động leo lên chỗ của mình, ngã đầu liền ngủ.

Trong cốc có hai sơn động, một bên chất đồng tạp vật lương thực dành cho sinh hoạt, một chỗ khác chính là chỗ cho người ở. Giường trong động này nguyên bản có hai cái, đều để bên hông huyệt động. Sau khi bọn họ rơi xuống, Lục giáo chủ liền đem một cái trong đó chuyển qua cửa động, lý do rất mỹ danh: người có thương tích khó khăn trong việc đi đứng, ngủ bên ngoài thuận tiện hoạt động.

Hắn ngủ một đêm mới hiểu được cái gì là đi lại thuận tiện, rõ ràng là vật chắn gió ngoài động khẩu mà thôi.

Tả Ký từ từ nhắm hai mắt, yên lặng một hồi, chợt nghe người nọ đi tới, khi đi qua bên cạnh giường của mình thì ngừng một hồi, lại đi vào, cởi quần áo, giường rung động, lúc sau liền lặng yên không một tiếng động.

Hắn nghe hô hấp bên trong dần dần vững vàng, chính mình cũng ngủ không được. Mấy màn xảy ra ban ngày thủy chung qua lại phiêu đảng, như thế nào cũng đuổi không ra. Lục Hành Đại nguyên lai là kẻ ngu ngốc cái gì cũng không biết làm, Lục Hành Đại từ nhỏ bị giáo dục bằng phương pháp kỳ quái, Lục Hành Đại không có lấy một bằng hữu có thể tin tưởng, Lục Hành Đại. cắn mình mấy cái.

Ý niệm trong đầu cứ ong ong anh anh tạo thành vòng tròn vây quanh nhiều lần. Tả Ký trở mình nửa đêm như bánh nướng áp chảo, thật lâu mới mở mắt nhắm mắt.

Một hồi vừa qua khỏi liền lâm vào cảnh trong mơ. Trong mộng có một khuôn mặt không rõ người nào, hung tợn tóm lỗ tai cùng hai má hắn: "Đầu heo thịt này cùng cái lỗ tai vừa vặn nhắm rượu, ta cắt trước nửa cân!"

Tả Ký bị nhéo đến khó chịu, dùng sức phát tay đánh đi, ba một tiếng, tựa hồ đụng tới cái gì vậy, thân thể giãy dụa liền tỉnh lại.

Hắn ngẩng đầu lên hít thở vừa thấy, nguyên lai đã sáng sớm rồi. Mặt trời chiếu đến vách đá đối diện, sáng đến chói mắt.

Lục giáo chủ không biết khi nào thì đã dậy, lúc này đứng trước cửa động. Nghe được động tĩnh hắn quay đầu: "Tả Ký, hôm nay ta đưa người rời núi."

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Tả Ký ngậy người u mê một hồi mới hỏi: "Tay người được rồi?" Ngoài miện hỏi, ánh mắt thì hồ nghi bắn thẳng đến ống tay áo buông xuống của Lục giáo chủ: Hai ngày trước còn một bộ cái gì cũng không có khả năng làm, như thế nào hôm nay có thể xách cso thể nhảy?

Lục giáo chủ ho nhẹ một tiếng, đem tay giấu ra sau: "Có đi hay không?"

Có đi hay không? Đương nhiên là muốn đi, chẳng lẽ ngốc ở đây cả đời? Thế nhưng hôm nay củi lửa đã bốc tốt lắm, quần áo phơi nắng hôm nay còn không có khô, còn có những... kia chưa nói rõ.... Liền như vậy đi sao? Tả Ký nín thình, ngồi thẳng thân mình, giương mắt theo dõi hần.

Lục giáo chủ nghiêng đầu đi, lặp lại câu hỏi một lần: "Có đi hay không?"

"Đi!" Tả Ký lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nhảy dựng lên. Dùng nước lạnh lau mặt vài cái rồi bắt đầu sửa sang lại sơn động. Tuy rằng hai người tay không đến tay không đi, nhưng đã di chuyển mấy thứ này thì tốt xấu gì cũng phải làm cho mình chỉnh tề trở lại. Họ Lục cũng hạ quyết tâm, mình còn dong dài cái gì?

Không để ý tới ủy khuất cùng ảo não đang nhè nhẹ toát ra trong lòng, Tả Ký trong lòng mặc niệm: đi ra là vì đòi nợ, hiện giờ vô sự, thừa lúc còn sớm trở về còn có thể bắt kịp vụ cao lương vào tháng ba âm lịch. Giang hồ tranh đấu nguyên bản là chuyện hông có can hệ với ta.

Hần trong lòng nghĩ, trên tay cũng không dừng, bắt quá công phu một bữa cơm đã thu thập thỏa đáng. Tả Ký hướng Lục Hành Đại vẫn đang đứng thẳng ở nơi nào đo bắm cả hai tay, sáng khoái nhanh chóng: đi thì đi!

Trên lưng chừng vách núi dựng đứng.

Tả Ký cảm thấy được hai người dừng lại liền thật cẩn thận mở một con mắt ra đánh giá. Phát giác mình vẫn còn ở giữa không trung, nhay mắt liền nhắm mắt lại, buồn bực hỏi: "Người lại muốn nghỉ ngơi?"

Đã sớm nên biết, cho tới bây giờ họ Lục cũng không phải là người tốt gì, cho dù ngày hôm qua hần nhất thời thất thổ, cũng không nên quên ngày xưa hần ác liệt ra sao. Mới vừa rồi người này nói tay phải của hần tuy rằng chưa khỏi hẳn, nhưng kinh qua thời gian tôi luyện, tay trái cũn có thể vịn. Bởi vậy rời núi không phải là việc khó với hần, chỉ là không thể dẫn thêm người khác, hỏi Tả Ký có muốn dùng dây thừng đem chính mình buộc trên người hần hay không, Tả Ký đương nhiên không vui, bộ dáng kia cũng quá choáng váng đi!

Không công không buộc thì làm sao bây giờ? Tự nhiên là muốn chính mình ôm chặt. Hần mới đầu còn không được tự nhiên xoay xoay, không chịu ôm chặt, đợi chân rời khỏi đất, gió núi thổi tới, tả hữu lay động hai cái, nhần nhó xấu hổ này nhất thời khủng hoảng chạy không còn một mảnh. Hần không để ý mặt mũi gắt gao bám chặt vào người Lục Hành Đại, lại thấy chốc chốc cùng núi đá nghênh diện, chốc chốc thì vút lên trời cao, càng sợ tới mức ngay cả mắt cũng không dám mở. Nhưng hết lần này tới lần khác họ Lục lại làm ra vẻ vất vả, không được bao lâu sẽ dừng lại tạm nghỉ một lát. Mới đầu Tả Ký còn tưởng rằng tới nơi phải đến rồi, buông tay định đẩy người ra, cũng may khoảnh khắc đưa tay mở mắt ra, phát hiện vẫn ở giữa sườn núi y như cũ, lập tức chuyển đẩy sang ôm, mới không ngã xuống phía dưới.

Hiện tại lại chơi trò này, Tả Ký chôn đầu mình vào cánh tay cổ người này, có chút nghiêng rằng.

Lục giáo chủ trước sau như một không trả lời câu hỏi của hần, lại thốt ra câu hỏi: "Lần kia là lần thứ mấy?"

Tả Ký bị hỏi mặc danh kỳ diệu: "Cái gì lần mấy?"

Lục giáo chủ tĩnh một lát, bỗng nhiên hừ nhẹ một tiếng, mạnh như tên nhảy ra, rơi xuống phía dưới. Tả Ký bị dẫn theo bất ngờ không kịp phòng, cơ hồ muốn kinh hô ra tiếng, nháy mắt nghĩ đến cái gì, muốn hỏi cái gì, tự nhiên cũng đã bị để quên trên lưng chừng núi vừa rồi.

Sau đó Lục giáo chủ không dừng lại nữa, hai người thuận thuận lợi lợi đi tới chân núi. Tả Ký vốn định cùng hần nói vài câu gì gì rồi sau đó thì mình phiêu phiêu lượng lượng cáo từ, ai ngờ chân vừa chạm đất, không để cho hần kịp phân trần liền lại bị xách lên.

Lúc được đặt xuống mặt đất trở lại thì người đã ở trong ngôi miếu đồ nát. Tả Ký sửa sang lại quần áo lúc này bị nhánh cây móc phải, cảm thán bất đắc dĩ: "Người rốt cuộc muốn làm gì?"

Lục giáo chủ mắt không hạ trần, đối với thần linh mà nói: ” Ở đây chờ.” Tiếp đó đi vội vàng như đi đầu thai.

Bên trong miếu vẫn như cũ, rơm rạ hỗn độn, đồng lửa lụi tàn. Tả Ký lần này ngồi cũng không dám ngồi, đứng sau một lúc lâu vẫn không thấy người trở về liền chạy ra ngoài cửa miếu đi tản bộ. Đi ra ngoài vài bước mới lại nghĩ tới, phía trước cây cổ um tùm, chỗ lồi chỗ trũng, chính mình đã từng trượt chân té ngã. Tả Ký cảm giận đi vòng trở về, họ Lục không phải lại đang đùa giỡn người chứ?

Lại sau công phu một bữa cơm, hắn quyết định không đợi nữa: đều đã ở nơi sơn ngoại không có ai quản, như thế nào mình còn thành thật nghe lời như vậy, hay bị khi dễ thành quen rồi?

Khinh bỉ mình xong rồi, Tả Ký mới nhấc chân xuất môn. Mới vừa đi được bất quá hai bước, bỗng nhiên một vật nghênh diện bay tới. Tả Ký tiện tay chụp lấy thì vừa thấy, là một bao quần áo.

Lục giáo chủ ở xa mấy trượng khoanh tay mà đứng.

Tả Ký không hiểu ra sao: ” Ý tứ gì?”

Lục giáo chủ cũng không nhìn hắn:” Đi đến nhà của người cũng khá xa, đây là lộ phí.”

Tả Ký rất là ngoài ý muốn, người này mới vừa rồi dĩ nhiên là vì mình mà tìm lộ phí?

Lục giáo chủ tiếp tục nói: ” Việc giang hồ, cùng người vốn không liên quan, chớ dây dưa vào là được.” Ngừng lại một chút, thấy Tả Ký có phản chấp nhận gật đầu, mới nói thêm: ” Nếu ngày sau có người tìm được người, hỏi hành tung của ta, người.... Cứ đúng sự thật trả lời, đớ phải rước lấy họa vào thân.”

Tả Ký há mồm, lại không biết phải hỏi gì thì hảo. Giang hồ này như ao nước đục, mình chắc chắn không thể dây vào. Cần phải cùng người trước mắt này thoát sạch can hệ, mọi thứ sẽ trôi qua. Về sau như thế nào còn không biết, nhưng hơn nửa năm này ở chung, chuyện tình loạn thất bát tao này đó làm sao có thể nói bỏ là bỏ sạch?

Nếu như họ Lục không phải người giang hồ, không phải cái gì ma giáo giáo chủ thì tốt rồi.... Tả Ký mơ hồ nghĩ, hoàn toàn quên mất mình vẫn luôn oán thầm người này có bao nhiêu ác liệt cùng quái gở. Nếu như không phải như vậy thì hắn chỉ là một người bình thường, mình có thể mời đến nhà làm khách, mời hắn nếm chút gì đó mình làm, hoặc dứt khoát mời hắn dọn đến phụ cận mà sống, còn có thể dạy hắn các lạc thú khác ngoài việc luyện kiếm ra. Nếu không.... thì có bao nhiêu hảo.

Miên man suy nghĩ như vậy, mắt nhìn Lục Hành Đại vừa do dự nói một câu: ” Nếu ngày sau...” Chưa nói xong người đã vẫy tay áo rời đi, lại chung quy không thể nói thành lời.

Người đi vô ảnh, Tả Ký mới hồi thần. Như vậy.... trở về nhà sao? Ước lượng gánh nặng trong tay, Tả Ký mở ra vừa thấy bên trong trừ bỏ một xâu tiền và một ít bạc vụn ra còn có một tờ giấy gấp vuông vắn. Thư? Bức họa?

Cẩn thận mở rộng ra, cứ nhiên là một bản đồ giản dị. Mặt trên dùng bút son tinh tế đánh dấu đường bộ từ đây đến Tả gia trang. Hắn lật qua lại tỉ mỉ, mặt chính nhìn đến mặt trái, nhwgn bản đồ chính là không phát hiện thêm cái khác. Lại cẩn thận xếp kỹ bỏ vào bao quần áo, Tả Ký không hiểu ra sao, này thì tính là có ý tứ gì?

21. Chương 21

CHƯƠNG 20

Tả Ký ngây người u mê một hồi mới hỏi:” Tay người được rồi?” Ngoài miện hỏi, ánh mắt thì hồ nghi bắn thẳng đến ống tay áo buông xuống của Lục giáo chủ: Hai ngày trước còn một bộ cái gì cũng không có khả năng làm, như thế nào hôm nay có thể xách cso thể nhảy?

Lục giáo chủ ho nhẹ một tiếng, đem tay giấu ra sau: ” Có đi hay không?”

Có đi hay không? Đương nhiên là muốn đi, chẳng lẽ gốc ở đây cả đời? Thế nhưng hôm nay củi lửa đã bỏ tốt lắm, quần áo phơi nắng hôm nay còn không có khô, còn có những... kia chưa nói rõ.... Liền như vậy đi sao? Tả Ký nín thình, ngồi thẳng thân mình, giương mắt theo dõi hần.

Lục giáo chủ nghiêng đầu đi, lặp lại câu hỏi một lần: " Có đi hay không?"

"Đi!" Tả Ký lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nhảy dựng lên. Dùng nước lạnh lau mặt vài cái rồi bắt đầu sửa sang lại sơn động. Tuy rằng hai người tay không đến tay không đi, nhưng đã di chuyển mấy thứ này thì tốt xấu gì cũng phải làm cho mình chỉnh tề trở lại. Họ Lục cũng hạ quyết tâm, mình còn dong dài cái gì?

Không để ý tới ủy khuất cùng ảo não dang nhè nhẹ toát ra trong lòng, Tả Ký trong lòng mặc niệm: đi ra là vì đời nợ, hiện giờ vô sự, thừa lúc còn sớm trở về còn có thể bắt kịp vụ cao lương vào tháng ba âm lịch. Giang hồ tranh đấu nguyên bản là chuyện hông có can hệ với ta.

Hần trong lòng nghĩ, trên tay cũng không dừng, bắt quá công phu một bữa cơm đã thu thập thỏa đáng. Tả Ký hướng Lục Hành Đại vẫn đang đứng thẳng ở nơi nào đo bắm cả hai tay, sáng khoái nhanh chóng: đi thì đi!

Trên lưng chừng vách núi dựng đứng.

Tả Ký cảm thấy được hai người dừng lại liền thật cẩn thận mở một con mắt ra đánh giá. Phát giác mình vẫn còn ở giữa không trung, nháy mắt liền nhắm mắt lại, buồn bực hỏi: " Người lại muốn nghỉ ngơi?"

Đã sớm nên biết, cho tới bây giờ họ Lục cũng không phải là người tốt gì, cho dù ngày hôm qua hần nhất thời thất thổ, cũng không nên quên ngày xưa hần ác liệt ra sao. Mới vừa rồi người này nói tay phải của hần tuy rằng chưa khỏi hẳn, nhưng kinh qua thời gian tôi luyện, tay trái cũn có thể vịn. Bởi vậy rời núi không phải là việc khó với hần, chỉ là không thể dẫn thêm người khác, hỏi Tả Ký có muốn dùng dây thừng đem chính mình buộc trên người hần hay không, Tả Ký đương nhiên không vui, bộ dáng kia cũng quá choáng váng đi!

Không công không buộc thì làm sao bây giờ? Tự nhiên là muốn chính mình ôm chặt. Hần mới đầu còn không được tự nhiên xoay xoay, không chịu ôm chặt, đợi chân rời khỏi đất, gió núi thổi tới, tả hữu lay động hai cái, nhần nhó xấu hổ này nhất thời khùng hoảng chạy không còn một mảnh. Hần không để ý mặt mũi gắt gao bám chặt vào người Lục Hành Đại, lại thấy chốc chốc cùng núi đá nghênh diện, chốc chốc thì vút lên trời cao, càng sợ tới mức ngay cả mắt cũng không dám mở. Nhưng hết lần này tới lần khác họ Lục lại làm ra vẻ vất vả, không được bao lâu sẽ dừng lại tạm nghỉ một lát. Mới đầu Tả Ký còn tưởng rằng tới nơi phải đến rồi, buông tay định đẩy người ra, cũng may khoảnh khắc đưa tay mở mắt ra, phát hiện vẫn ở giữa sườn núi y như cũ, lập tức chuyển đẩy sang ôm, mới không ngã xuống phía dưới.

Hiện tại lại chơi trò này, Tả Ký chôn đầu mình vào cánh tay cùng cổ người này, có chút nghiêng rằng.

Lục giáo chủ trước sau như một không trả lời câu hỏi của hần, lại thốt ra câu hỏi: " Lần kia là lần thứ mấy?"

Tả Ký bị hỏi mặc danh kỳ diệu: " Cái gì lần mấy?"

Lục giáo chủ tĩnh một lát, bỗng nhiên hừ nhẹ một tiếng, mạnh như tên nhảy ra, rơi xuống phía dưới. Tả Ký bị dẫn theo bất ngờ không kịp phòng, cơ hồ muốn kinh hô ra tiếng, nháy mắt nghĩ đến cái gì, muốn hỏi cái gì, tự nhiên cũng đã bị để quên trên lưng chừng núi vừa rồi.

Sau đó Lục giáo chủ không dừng lại nữa, hai người thuận thuận lợi lợi đi tới chân núi. Tả Ký vốn định cùng hần nói vài câu gì gì rồi sau đó thì mình phiêu phiêu lượng lượng cáo từ, ai ngờ chân vừa chạm đất, không để cho hần kịp phân trần liền lại bị xách lên.

Lúc được đặt xuống mặt đất trở lại thì người đã ở trong ngôi miếu đổ nát. Tả Ký sửa sang lại quần áo lúc này bị nhánh cây móc phải, cảm thán bất đắc dĩ: " Người rốt cuộc muốn làm gì?"

Lục giáo chủ mắt không hạ trần, đối với thần linh mà nói: " Ở đây chờ." Tiếp đó đi vội vàng như đi đầu thai.

Bên trong miếu vẫn như cũ, rơm rạ hỗn độn, đồng lửa lụi tàn. Tả Ký lần này ngồi cũng không dám ngồi, đứng sau một lúc lau vẫn không thấy người trở về liền chạy ra ngoài cửa miếu đi tản bộ. Đi ra ngoài vài

bước mới lại nghĩ tới, phía trước cây cỏ um tùm, chỗ lồi chỗ trũng, chính mình đã từng trượt chân té ngã. Tả Ký cảm giận đi vòng trở về, họ Lục không phải lại đang đùa giỡn người chứ?

Lại sau công phu một bữa cơm, hắn quyết định không đợi nữa: đều đã ở nơi sơn ngoại không có ái quần, như thế nào mình còn thành thật nghe lời như vậy, hay bị khi dễ thành quen rồi?

Khinh bỉ mình xong rồi, Tả Ký mới nhắc chân xuất môn. Mới vừa đi được bất qua hai bước, bỗng nhiên một vật nghênh diện bay tới. Tả Ký tiện tay chụp lấy thì vừa thấy, là một bao quần áo.

Lúc giáo chủ ở xa mây tượng khoan tay mà đứng.

Tả Ký không hiểu ra sao: " Ý tứ gì?"

Lục giáo chủ cũng không nhìn hắn: " Đi đến nhà của người cũng khá xa, đây là lộ phí."

Tả Ký rất là ngoài ý muốn, người này mới vừa rồi dĩ nhiên là vì mình mà tìm lộ phí?

Lục giáo chủ tiếp tục nói: " Việc giang hồ, cùng người vốn không liên quan, chớ dây dưa vào là được." Ngừng lại một chút, thấy Tả Ký có phần chấp nhận gật đầu, mới nói thêm: " Nếu ngày sau có người tìm được người, hỏi hành tung của ta, người.... Cứ đúng sự thật trả lời, đó phải rước lấy họa vào thân."

Tả Ký há mồm, lại không biết phải hỏi gì thì hảo. Giang hồ này như ao nước đục, mình chắc chắn không thể dây vào. Cần phải cùng người trước mắt này thoát sạch can hệ, mọi thứ sẽ trôi qua. Về sau như thế nào còn không biết, nhưng hơn nửa năm này ở chung, chuyện tình loạn thất bát tao này đó làm sao có thể nói bỏ là bỏ sạch?

Nếu như họ Lục không phải người giang hồ, không phải cái gì ma giáo giáo chủ thì tốt rồi.... Tả Ký mơ hồ nghĩ, hoàn toàn quên mất mình vẫn luôn oán thầm người này có bao nhiêu ác liệt cùng quái gở. Nếu như không phải như vậy thì hắn chỉ là một người bình thường, mình có thể mời đến nhà làm khách, mời hắn nếm chút gì đó mình làm, hoặc dứt khoát mời hắn dọn đến phụ cận mà sống, còn có thể dạy hắn các lạc thú khác ngoài việc luyện kiếm ra. Nếu không.... thì có bao nhiêu hảo.

Miền man suy nghĩ như vậy, mắt nhìn Lục Hành Đại vừa do dự nói một câu: " Nếu ngày sau..." Chưa nói xong người đã vẫy tay áo rồi đi, lại chung quy không thể nói thành lời.

Người đi vô ảnh, Tả Ký mới hồi thần. Như vậy.... trở về nhà sao? Ước lượng gánh nặng trong tay, Tả Ký mở ra vừa thấy bên trong trừ bỏ một xâu tiền và một ít bạc vụn ra còn có một tờ giấy gấp vuông vắn. Thư? Bức họa?

Cẩn thận mở rộng ra, cư nhiên là một bản đồ giản dị. Mặt trên dùng bút son tinh tế đánh dấu đường bộ từ đây đến Tả gia trang. Hắn lật qua lại tỉ mỉ, mặt chính nhìn đến mặt trái, nhwgn bản đồ chính là không phát hiện thêm cái khác. Lại cẩn thận xếp kỹ bỏ vào bao quần áo, Tả Ký không hiểu ra sao, này thì tính là có ý tứ gì?

22. Chương 22

CHƯƠNG 21

Do dự sau một lúc lâu, cũng không thấy người trở lại nữa. Cuối cùng Tả Ký vẫn là bước lên hành trình trở về quê hương của mình.

Họ Lục tuy là nói nhăng nói cuội, thế nhưng lại có một chút hắn nghe được hiểu được: Tả Ký hắn chỉ là một nông dân trồng trọt, không phải võ lâm nhân sĩ, thị thị phi phi trên giang hồ không phải là chuyện hắn có thể hiểu được. Cho dù hắn có tâm đi chăng nữa cũng ứng phó không được mấy chuyện đả đả sát sát của bọn giang hồ.

Tả Ký để tay lên ngực tự hỏi, quả thật như thế. Từ lúc hắn bước chân ra khỏi cửa đi đòi nợ vẫn luôn phải lo lắng đề phòng, cho tới bây giờ đều là bị trói buộc trong đao quang kiếm ảnh, hắn liên lụy Nghiêm tiểu công tử, Đường thiếu hiệp, Thạch hộ pháp, đương nhiên nhiều nhất vẫn là Lục giáo chủ. Như vậy nghĩ lại, đến bây giờ vẫn có thể bình an đều là quá may mắn.

Lục Hành Đại nói Thạch hộ pháp hại hân, nhưng đối với Tả Ký mà nói, Thạch hộ pháp cùng Đường công tử cũng không phải là người xấu. Một khi đã như vậy vì sao còn muốn đánh giết nhau tới cùng? Quả nhiên việc trên giang hồ là việc không phải hân có thể hiểu được. Làm người phải an phận, nông dân thành thật trồng trọt mới là đúng đắn.

Nguyên nhân vòng vo đầy đủ, lại nhớ tới cày bừa vụ xuân, Tả Ký trên đường hồi trình đi được vô cùng thuận lợi, bất quá hơn mười ngày thời gian, lại về tới Tả gia trang.

Trong thôn ngược lại mọi thứ vẫn như cũ, hương lân thấy hân trở về, thân thiện tiến lên tiếp đón. Ngũ bá trong tộc hỏi, tiểu Kí người trở về vừa lúc, hoa màu trong nhà Ngũ bá dường bị bệnh, người mau tới nhìn xem thế nào. Đại nương thôn đông nói, tiểu Kí người đã trở về, đại nương đang định viết phong thư cho tứ huynh đệ người, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không biết trở về một chuyến, người giúp đỡ ta hảo hảo mắng hân; đám tiểu oa nhi trong thôn thì ồn ào, Tả đại ca người không phải đi vào trong thành làm việc sao, thế nào không mang một người vợ trở về?

Trong miệng đáp ứng Ngũ bá xong liền bị đại nương tóm đi, lại huy huy bàn tay dọa tan đám tiểu oa nhi, Tả Ký ngay cả nhà cũng chưa kịp vào liền mã bắt đình đề bận rộn hết sức. Thuận đường các hương thân hỏi thăm hân chuyện tình trong thời gian không ở nhà.

Đầu tiên là để hân không thấp thỏm việc cày ruộng, nói hơn nửa năm này không có bỏ hoang, có huynh đệ hân cùng hương lân coi sóc. Sau đó là chuyện phòng ốc nhà mình, hân đi không đến hai tháng thì có người tìm đến, vẫn là trước sau đến hai nhóm. Người trong nhóm thứ nhất nói chuyện tốt lắm, hỏi thăm ra phòng đã thân thiện hữu hảo, liền bồi thường ngân lượng, cũng lên tiếng nói một tiếng tạ lỗi với người đồng thôn, nói là không nên làm quấy nhiễu đến hương thân.

Người trong nhóm thứ hai thì trách, thôn nhân cùng bọn hân nói phòng thân thiện hữu hảo xong rồi, nợ cũng đã có người đền, không cần làm cái gì nữa, đám kia người hung hân kia làm cho họ phát sầu, nói cái gì cũng không chịu liền như vậy đi tới, cuối cùng để cho bọn họ tìm được căn phòng cũ của Tả Ký, lại bình bình lách lách cách xây tại chỗ một tòa tân ốc giống như đúc toà nhà Tả Ký đã xây cho tiểu đệ, lại viết phong thư báo an, để đệ đệ Tả Ký ấn dấu tay, lúc này mới chịu ngừng nghĩ đi khỏi.

Nói tới đây các hương thân rất là tán thưởng, nguyên lai đám người vác dao kiếm này cũng có ý tứ a, Tả Ký coi như là nhân họa đắc phúc, phòng ở cũng đã cũ nhiều năm rồi. Như thế rất tốt, ngay cả tân ốc để cưới vợ cũng làm chỉnh tề, người xem như không còn chuyện gì phải lo nữa.

Tả Ký không thể cùng bọn hân nói tỉ mỉ, chỉ có ừ a a đáp lời. Làm xong việc vặt vãnh quen thuộc này rồi, về nhà gặp mặt huynh đệ, hiển nhiên lại là một phen náo nhiệt. Ngày khác lại phải mở tiệc chiêu đãi, nhất nhất đi tạ ơn hương lân đã hỗ trợ chăm sóc, gây sức ép như vậy vài ngày, mới tính an ổn xuống.

Vốn cho rằng như vậy là có thể sống yên ổn qua ngày, ai biết người lui tới trước cửa lại bắt đầu nhiều hơn. Người tìm đến cửa hỏi đường vào trong thành còn chưa tính, thế nhưng kèm theo bà mối lũ lượt kéo tới là chuyện gì xảy ra?

Bảy đại cô tám đại thẩm này muôn miệng một lời, đều là nói thôn lân cận có cô nương nào đang tuổi lớn, Tả Ký người cũng không còn nhỏ nữa, cũng không biết tính toán vì mình đi thôi, còn phải làm cho chúng ta bận tâm lo nghĩ cho người.

Tả Ký sống mấy năm nay, thế nhưng đây là lần đầu tiên bị chiếu cố như vậy. Theo đạo lý mà nói, việc làm mỗi này rất tốt. Nguyên bản nhà mình không có chỗ dựa, chính mình vẫn còn nuôi dưỡng một đệ đệ, không người hỏi thăm cũng là lẽ thường. Hiện tại đệ đệ cũng tự lập, tân ốc cũng có, lại từng xuất môn trải qua việc đời, bộ dạng. Tả Ký nhìn ảnh ngược của mình trong vại nước gặt gặt đầu, ân! Cũng là đoạn đoạn chính chính, tuần tú lịch sự, có người nhớ thương tự nhiên cũng là bình thường.

Thế nhưng trong lòng luôn có điểm khác. Mặc dù là ngay lúc ấy nhận lời đi thân cận, đằng sau lại luôn luôn có việc khiến hân thất hứa, vì thế đều đã đắc tội hai vị bà mối rồi mà Tả Ký vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra.

Thăng đến ngày đó, huynh đệ sâu mi khổ kiếm hỏi hân: “Ca a, người rốt cuộc muốn cái dạng gì a? Những cô nương này người cũng không vừa lòng, khó có thể nào người muốn tìm một thiên tiên? Hay là người sớm đã có người phải lòng?”

Tả Ký lúc này mới cảm thấy được chính mình bất thường. Khi niên thiếu thì trong lòng sớm mong có cuộc sống cuộc sống an bình, cho tới nay đều hi vọng sớm thành gia cho đệ đệ, sau đó thì chính mình cũng thú một người vợ, an ổn sống đến cuối đời. Nhưng chuyện tới trước mắt, như thế nào liền thành đùn đẩy chứ, có cái gì mà không cam lòng?

Làm người phải an phận thủ thường, phải hiểu được thoả mãn. Tả Ký suy nghĩ một đêm, ngày hôm sau nói với đệ đệ nhà mình: “Không có gì, nhất thời không quen. Tìm một khuê nữ có thể sống thật tốt là được.”

Lời này nói qua, cũng sẽ không còn muốn cái khác. Mặc cho huynh đệ rảnh rỗi cùng đám đại nương làm mối nói nhảm với nhau, hẳn chỉ bận rộn chuyện của mình, vui vẻ đỡ lo. Nhưng mà đảo mắt đã xuân hạ luân phiên, thời điểm ngày mùa tới rồi. Người trong thôn mỗi người đều vội đến chân không chạm đất, chuyện làm mối, tạm thời gác lại.

Lúc này kết thúc vụ mùa, ruộng chỉ còn trơ gốc rạ, Tả Ký nằm dưới bóng cây râm mát ở đầu ruộng.

Lẽ ra ngày hôm đó cùng trước kia cũng không có gì không giống với, nhưng trở về mới có mấy tháng, lại thủy chung có chút chuyển biến. Ban ngày vội vàng thì còn hoàn hảo, tới ban đêm rồi, thường thường trong lúc ngủ mơ nghe thấy chút động tĩnh gì là có thể bừng tỉnh — hẳn cứ cảm thấy có người sẽ đến đánh lén.

Tối hôm qua cũng là như thế. Cho nên lúc này Tả Ký có chút lười biếng không tinh thần. Ném cái gat đuổi chim tước xuống, cầm một con châu chấu ngoạn một hồi, lại nhặt lên phiến lá cây do gió mang đến. Đang chán đến chết, dự định bắt tay tước dây gai, hẳn bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Đường Ca đề cập với hẳn chuyện đoạt được kia.

Đường công tử nói, có loại quái hoa, bộ dạng cùng cây gai tử không sai biệt lắm, nhị tím bạc. Nguyên bản ngay tại phụ cận Tả gia trang phát hiện được, hiếm lạ vô cùng. Đường công tử cùng Tân Hiến vì việc này mà đã từng đánh nhau, hình như Họ Lục cũng từng tham.

Tả Ký nghĩ đến đây, bỗng nhiên lên tinh thần. Hẳn tự nói với mình: Nghiêm gia đối với mình cũng có chăm sóc, mình không ngại đi tìm thứ này thử xem, nếu như tìm được rồi, viết cái thư cho bọn hắn, coi như là làm được một chuyện tốt. Càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý, dù sao cũng vô công rồi sự, không bằng hiện tại đi ngay! Hẳn từng một cái ngồi dậy, chim tước vừa mới tự trở về, bị dọa hơi giật mình bay toán loạn.

Từ đây hướng tây nam, bắt quá vài dặm liền tới dưới chân núi nhỏ. Núi này từ lúc nhỏ hẳn đã quen thuộc, nơi nào có sông, nơi nào giấu động, hẳn sớm lần mò thanh thanh sở sở, hiện tại đi tìm, hiển nhiên cũng là cười xệch đi đường quen.

Vừa tiến vào một cái khe núi, Tả Ký liền phát giác các gốc cây gai nơi này so với bình thường phải lớn hơn rất nhiều, thời điểm để sát vào chuẩn bị nhìn kỹ, bỗng nhiên phía sau gió nổi lên, làm như có người đến.

Hắn chưa kịp quay đầu lại, liền bị một cỗ sức mạnh thôi vào hướng vách núi, đụng phải một cái văng đầu mất hoa, khi tái nhúc nhích, một thanh kiếm cứng ngắc lóng lánh lạnh lẽo đã đập trên đầu vai.

” Xoay người lại, dám hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận đầu của ngươi!” Sau lưng thanh âm truyền đến.

Tả Ký kinh sợ, lại có chút cấp bách xoay người sang chỗ khác, cùng người tới đối mặt. Hai người đều là ngấn người, Tả Ký nói: “Như thế nào là ngươi?” Người nọ: “Cư nhiên là tên ác tặc ngươi!”

Người tới là Nhị đệ trong ngôi miếu đổ nát ngày đó.

Tả Ký tức thì nhớ tới bộ dáng người này khi hẳn chứng kiến lần cuối cùng, nhất thời không dễ chịu, cúi đầu không dám nhìn thẳng người này.

Kiểm trong tay Nhị đệ vừa nhắc, ngữ khí âm trầm: “Biết sợ? Kia cũng đã chậm! Hôm nay liền tiễn ngươi đi gặp diêm vương!”

Tả Ký nghe thấy chuyện không đúng, mắt thấy kiếm phong sát trên cổ, về điểm này thì ngưng ngừng nhất thời phao đến chín tầng mây, giữa đầu kêu to: “Dừng tay! Độc không phải do ta hạ!”

Kiểm trong tay Nhị đệ không nói lỏng chút nào: “Ngươi cùng Lục giáo chủ là một?”

Tả Ký hơi chần chờ, kiểm lại nhanh chìa ra, chỉ có vội vàng đáp: “Ta chỉ là cùng hắn đi một đường, độc người là khác hạ Lục Hành Đại, hẳn cũng trúng độc !”

Trên mặt Nhị độ âm tình bất định, lại lần nữa đánh giá Tả Ký vài lần: “Thật sao?”

Tả Ký đáp: “Có thật hay không, không tin người đi hỏi hần!”

Lời này vừa mới xuất ra, Nhị độ biến sắc: “Kẻ gian trá cư nhiên còn muốn lừa gạt ta, ta cho người đi cùng hần đối chất!” Kiểm phong vốn thu hồi lại đưa lên.

Tả Ký rút cuộc bất chấp, hô to ra tiếng: “Miếu đồ nát!”

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Thanh âm này, ngữ khí này, thủ pháp xách người như thế này, đều làm cho hần cảm thấy vô cùng quen thuộc. Bởi vậy hần cẩn thận lui về phía sau từng bước, quay đầu chống lại đường nét thân hình của Lục Hành Đại mở mở trong bóng đêm, thế nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Tả Ký nghĩ muốn tiếp cận sờ sờ người này một chút, tái nói với hần: “Ta chỉ biết người không có việc gì, làm giáo chủ gì gì đó, không lo cũng không sao.” Lại muốn phân trần rằng mình không phải kẻ lắm mồm, hướng chỉ căn bản chuyện gì hần cũng không biết, chớ hù dọa người như vậy, sau đó còn muốn oán trách hần thành linh xuất hiện dọa người như vậy để làm chi, có phải đã sớm đi theo mình để xem náo nhiệt hay không?

Bất quá chuyện hần làm lại chính là trảo trảo cái lỗ tai ngựa ngựa, than thở một câu: “Người sao không mặc bạch sam?” Lần đầu tiên thấy người này, đó là bạch y trường kiếm, một bộ ngự quân tử ra vẻ đạo mạo, hiện giờ cư nhiên không tiếc thay đổi trang phục, thật sự là chuyện hiếm lạ.

Lục giáo chủ cũng không lên tiếng, chỉ là nghiêng đầu liếc hần một cái, liền chuyển hướng nhìn trong viện. Lúc này Đường Ca đã bước ra bậc cửa, gặp trên tường ngông nghênh đứng hai người, trước trở tay đem cửa phòng đóng lại, sau đó chấp tay cao giọng mở miệng: “Không biết bằng hữu phương nào nhớ nhung Nghiêm gia như vậy, nửa đêm tới chơi?”

Tả Ký không muốn cùng Đường công tử đối mặt, liền nghiêng đầu đi, hướng Lục giáo chủ thúc giục: “Đi mau, đi mau!”

Lục giáo chủ cũng không vội vã nhích người, giọng điệu mở miệng mang theo một chút lười biếng: “Vì sao phải đi?”

Đường công tử khi nói chuyện đã muốn đến gần, Tả Ký vừa vội lại không dám làm gì, đành phải ép giọng càng thấp: “Bên trong phòng hần có người giúp đỡ, người hai đám nan địch bốn tay!”

Bị thúc giục nhưng chưa tiếp lời, Đường Ca bên kia lại phát ra một tiếng hừ lạnh: “Hai vị nếu đến đây, liền ở bản trang trụ mấy ngày đi.” Lời còn chưa dứt, liền phóng người lên, lao thẳng tới hai người trên tường.

Lục Hành Đại lúc này mới không nhanh không chậm từ trong lòng lấy một vật ném ra, vừa lúc bàn tay Đường công tử duỗi tới, thanh âm cũng không cao không thấp: “Là bạn không phải địch, Đại công tử chậm động thủ.”

Đường công tử ngăn người, người nhẹ nhàng rơi xuống đất, xem xét vật trong tay, lại ngẩng đầu lên tiếng: “Người. . . .” Lời còn chưa dứt, một đạo thân ảnh hiện lên, vật trong tay liền bị Tân Hiển từ bóng tối nhảy ra cướp đi, Tân thiếu hiệp cũng cúi đầu vừa nhìn, ngẩng đầu đối Đường Ca cười lạnh: “Ma giáo mật lệnh! Nhìn người còn nguy hiểm như thế nào đây, sư đệ tốt của người sai người đến đưa tin sao?”

” Nói vậy!” Đường công tử rút kiếm tròn mắt, “Đê tiện vô sỉ!” Tân thiếu hiệp trừng mắt lạnh đối.

Lục giáo chủ trên đầu tường phát hai tay một cái, hướng Tả Ký ý bảo: Không thêm giúp đỡ. Sau đó không đợi hần phản ứng, liền lấy tay xách người lên, đập mái hiên lướt đi.

Trước khi đi Tả Ký liếc mắt một cái cuối cùng, vừa lúc nhìn thấy hộ viện Nghiêm gia đốt đèn ***g xông vào sân, đều nhón nháo hướng về phía Đường công tử vấn an: “Kẻ trộm nào không có mắt dám đến chọc đại công tử?”

“Chính là người này!”

” Đường Ca, ngươi là một tiểu nhân!”

“Cáp, nguyên lai là tiểu tặc họ Tân của Đỗ gia, thả chó!”

Nghiêm gia vô cùng – náo nhiệt dần dần ly xa, dung nhập vào trong bóng đêm.

Sương đêm nặng nề, gió lạnh肃肃. Tả Ký vài lần muốn mở miệng hỏi đều bị nuốt gió lạnh đầy ***g ngực, cũng liền thức thời cầm miệng. Muốn đi nơi nào, phải đi làm sao, bị người này xách riết thành quen, ngược lại còn cảm thấy vài phần an tâm, dù sao hắn cũng sẽ không đem mình lừa gạt bán đi.

Bay qua một cái đầu tường, lại tông vào một cái cửa sổ, lúc này hắn mới được đặt tới trên mặt đất. Ngay người một hồi, mới sờ soạng đến bên cạnh bàn, châm ngọn đèn. Quay người lại chỉ thấy họ Lục vẻ mặt bí hiểm trông trộm xem xét hắn.

Bộ dáng này cũng là nhìn quen, Tả Ký tự nhiên không kinh sợ, đánh giá bốn phía, xem ra là khách phòng trong khách ***. Nghĩ đến đây là chỗ nghỉ chân của họ Lục liền đứng dậy ra cửa hỏi tiểu nhị nước trà, châm một chén chính mình uống xong, lại ngã một chén đầy hướng về phía Lục Hành Đại còn đứng tại chỗ: “Này, uống ngụm trà nóng.” Ở trong gió đêm chạy nửa ngày, cũng không ngại mệt, còn đứng ngay ngắn ra vẻ ở đó làm chi!

Lục Hành Đại không tiếp nước trà, ánh mắt vi tiếm: “Ngươi lại chạy đến làm cái gì? Muốn đi nơi nào? Đúng là Tả đại hiệp không chịu nổi tịch tịch, tính toán tái xuất giang hồ?”

Tả Ký từ trong thần sắc hắn ngấm ra một tia ‘nóng lòng muốn tỷ thí’, vì thế quyết định lờ đi: “Ngươi tính toán đi đâu?” Thấy hắn lông mày giờ giờ lên, Tả Ký lại bổ sung: “Ta nghe nói một việc. Ngươi hiện tại không ở trên núi sao?”

Tiền giáo chủ đại nhân “Nga” một tiếng, lơ đãng trả lời: “Lại nói tiếp, ta cũng có đoạn thời gian không quay về nhai, có một số việc. Đi xem cũng tốt, ngày mai sẽ lên đường đi.”

Một câu cuối cùng nói ra Tả Ký liền cảm thấy lờ lờ, lúc này lại nghe hắn nói như vậy, trong lòng nín chặt.

Phải biết rằng trong lời đồn, Lục Hành Đại chính là bị Thạch hộ pháp hại chết. Hiện tại xem ra, cho dù hắn vẫn hảo hảo, nhưng vị trí đã đánh mất, thanh danh cũng gần như nhơ nhớt. Lần này qua nửa năm mới xuất hiện trở lại, chỉ sợ ghen đủ để gây họa cho giang hồ, kiếm chuyện trả thù — vừa rồi hắn còn châm ngòi cho Đường công tử cùng Tân thiếu hiệp đánh đến đây. Lúc này Lục Hành Đại còn phải về ma giáo tổng đàn, có thể có chuyện tốt sao?

Tuy nói là Thạch hộ pháp ám toán họ Lục là không đúng, nhưng Tả Ký vẫn lo lắng chỉ vì mình lỡ miệng một câu mà thúc đẩy Lục Thạch hai người gặp lại, công phu họ Lục cao như vậy. Tả Ký thật cẩn thận dò xét: “Ta nhớ rõ, ngươi không giết người đúng không?”

“Giết người?” Tiền giáo chủ đại nhân đầu tiên là lặp lại một câu, hơi dừng lại một chút liền bước hai bước, thanh âm dưới ngọn đèn mờ nhạt lay động càng có vẻ mờ ảo hiu quạnh: “Ngươi sao biết là ta giết người khác? Hiện giờ ta không giống trước kia, tứ cố vô thân, mệnh tang vào tay ai đều nói không chính xác.”

Nếu người khác nói như vậy, hắn cũng sẽ tin. Nhưng họ Lục này bước một bước trở một mặt, hắn chỉ biết người này lại đang làm bộ làm tịch, không đáng tin cậy. Một khi hắn đã giả vờ, như vậy sự tình sẽ không phá hư đến nông nổi thu thập không được. Do dự một chút, Tả Ký vẫn là nói ra những gì mình đã suy nghĩ rất lâu trước kia: “Ngươi hiện tại cũng không phải giáo chủ gì đó, giang hồ đã sát sát này cũng không hay ho gì. Nếu ngươi không có dự định gì như đã nói, không bằng theo ta quay về Tả gia trang đi. Trừ bỏ luyện kiếm đọc sách, còn có rất nhiều chuyện có thể làm.”

Nói cho hết lời, người nọ vẫn đứng tĩnh không nhúc nhích, Tả Ký có chút không được tự nhiên, trở về lại đi châm trà. Thời điểm một ly uống đến thấy đáy, nghe được người phía sau rốt cục mở miệng: “Rất nhiều chuyện? Thí dụ như?”

Tả Ký quay lại, nhìn thần sắc người trước mặt có chút hỉ giận khó phân biệt, trịnh trọng hứa hẹn: “Thí dụ như ta có thể dạy ngươi làm sao cầm cái sàng tróc chim sẻ.”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Hắn nói như vậy, là muốn nhắc tới những việc khi hai người ở dưới vách núi, người này trừ bỏ luyện võ liền không có việc gì khác để làm, chỉ có ôm bộ dáng giáo chủ mà ngăn người, ngay cả những trò chơi bình thường mà mọi hài tử ở nông thôn đều có thể chơi cũng chưa từng được chơi, thật đáng thương. Hiện giờ hắn không còn trói buộc bởi ngôi vị giáo chủ, cũng nên hưởng chút lạc thú của phàm nhân đi, miễn cho hắn nhàn rỗi liền đi trên cột gậy tai họa cho người khác.

Tiền giáo chủ nghe xong lời này, đầu tiên thần sắc bị kiềm hãm, sau đó từ chối cho ý kiến “Ngô” một tiếng, bước tới trước để sát mặt vào hỏi: “Chỉ có cái này? Còn gì nữa?”

Còn có? Đây là ngại ít sao? “Nếu không thì sẽ dạy người thả điều giấy? Đến lúc đó còn có thể đi hội chùa, khi đó có nhiều thứ rất hảo ngoạn. Người cũng có thể tìm chuyện để làm, tỷ như ta thời điểm nhàn hạ thì thích trồng chút hoa cỏ và vân vân.” Tả Ký càng nói càng cảm thấy có tư vị, đây mới là sống chứ, đã đã sát sát thì tính cái gì!

“Sẽ không có, cái này sao.” Tiền giáo chủ đại nhân rốt cục chờ đến không kiên nhẫn, a ô một ngum, lại cắn xuống. Tả Ký còn đang thật sự nghiêm túc đưa ví dụ, bất ngờ không kịp phòng, bị vừa vặn lấp miệng.

Bị gặm hai khẩu, lại bị buông ra, trừng mắt nhìn người phía trước ngay cả hơi thở cũng nghe thấy, Tả Ký lúc này mới phục hồi tinh thần lại, sau đó thẹn quá thành giận: “Người cả ngày đều suy nghĩ cái gì a!” Người này quả nhiên là nhảm chán cực kỳ, nghĩ tới cái gì đầu đầu.

“Rốt cuộc có hay không?” Lục Hành Đại tăng lưng, nhìn không ra mặt đỏ hay không đỏ.

“Người có đi hay không!” Tả Ký cảm thấy không được tự nhiên vạn phần, loại sự tình này như thế nào, sao lại nói ra dễ dàng như vậy! Người này cũng không biết xấu hổ sao? Hai người bọn họ cũng không phải là thân bằng cố giao, đồng ý rước một cái tai họa như vậy đến nhà ở, tự nhiên là đối xử với hắn không giống với người khác rồi, phải có cái gì cũng đều để thuận theo tự nhiên đi, người này còn muốn cố tình hỏi một chút mới được hay sao!

Càng nghĩ càng cảm thấy được chính mình có lý, Tả Ký can đảm cũng tăng lên, không để ý tới người đang cương bất động trước mắt, chuyển tới bên giường, ngủ! Đây đều là giờ nào rồi, nếu không nghỉ ngơi trời sẽ sáng mất.

Thoát áo ngoài nằm xuống, mặt hướng vào bên trong ngốc tiếp, chợt nghe tiếng bước chân đi vào bên giường, sau đó trên lưng bị người dùng ngón tay chọc chọc. Tả Ký cũng không quay đầu lại, chỉ hướng phía trong nhích vào. Sau đó người nọ cởi giày, trèo lên giường, nằm ở bên người chính mình, sau đó nữa thì không một tiếng động.

Tả Ký lại ngây người một hồi, vẫn là nhịn không được xoay người qua. Mới vừa rồi ngọn đèn dầu đã được dập tắt, chỉ có một chút ánh sáng nhạt ngoài hành lang soi vào. Bên người, người này nhắm mắt nằm, gương mặt ngày thường như vậy mà lúc này lại có vẻ im lặng mà nhu hòa. Hắn do dự, vươn tay đến, cầm bàn tay người nọ đặt ở bên cạnh người.

Vừa nắm lấy, đã bị đối phương thi lực nắm lại, hai tay mười ngón cài vào nhau. Tái ngắt đầu đánh giá, thấy người này mắt vẫn nhắm như trước, khóe miệng lại đang dần dần cong lên. Tả Ký “Thiệt” một tiếng, cũng không buông tay ra, cứ như vậy tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt ngủ.

Một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau thức dậy, Tả Ký vốn tưởng rằng như vậy là có thể về nhà trải qua cuộc sống gia đình tạm ổn. Ai ngờ Lục Hành Đại lại vẫn như cũ cố ý muốn đi ma giáo tổng đàn. Tả Ký bật người liền tỉnh ngủ: “Người muốn làm gì, không phải nói không muốn làm giáo chủ gì đó sao? Hay là muốn đi báo thù? Người ta lại không thật sự hại người, còn so đo việc này để làm chi. Cái gì? Ta thì được phép so đo mấy gian phòng ở bị phá, còn người không được so đo bị ám toán? Không phòng ở thì người ở đâu? Hảo hảo hảo, người đi đi, ta tự về nhà.”

Nói là nói như vậy, Tả Ký cuối cùng vẫn phải thành thành thật thật đi theo đến ma giáo. Tiền giáo chủ đại nhân nói, nếu hai người đi, này nên gọi là đi thăm vùng đất xưa, chỉ một người đi, kia mới gọi là trả thù.

Lẽ ra trên vách núi là chỗ họ Lục từ nhỏ gốc đến lớn, vị trí giáo chủ kia cũng đã gây người nhiều năm, có không yên lòng cũng đã là quá khứ. Chẳng qua là hiện tại không giống như bình thường nữa, Lục Hành Đại này, ở trong truyền thuyết giang hồ chính là đã chết, hắc lớn như vậy lại đỉnh đặc chạy ở trên đường lớn, vạn nhất bị người giang hồ nào thấy, trở lại phao tin chắc chắn không thoát khỏi phiền phức đi?

Xuất phát từ thiên tính của nhân dân lao động, Tả Ký không mượn xe ngựa hay cỗ kiệu linh tinh thay cho đi bộ. Chỉ tìm một cái mũ cho Lục Hành Đại mang, kết quả bị lạnh lòng cự tuyệt. Tả Ký không có biện pháp, cũng chỉ mau chóng chạy đi, tận lực mang theo họ Lục tiêu sái ven đường. Tận lực nói ít nhất, ít dẫn nhân chú mục. Bởi vậy chạy nửa ngày, Tả Ký một câu cũng chưa nói.

Lúc hai người đang nghỉ chân, Lục Hành Đại nhìn không được hỏi hắc, không muốn đi tổng đàn như vậy sao? Tả Ký mắt nhìn tả hữu mới thấp giọng trả lời: “Ta là sợ hãi có người nhận ra người.”

Tiền giáo chủ đại nhân cười nhạo ra tiếng: “Người xem ta hiện nay giống như trước đây?”

Tả Ký cao thấp đánh giá hắc vài lần, nhuyển quan bó buộc tóc, áo màu xanh biếc, giày trắng. Y phục cùng ban đầu là bạch y khoác ngoài, bội ngọc chiết phiến hoá trang bất đồng, nhưng động lòng người còn không phải người kia sao? Vì thế đáp: “Không có gì bất đồng.”

Lục Hành Đại không trả lời hắc, giơ tay lên, kêu *** tiểu nhị đang bận rộn tới: “Chủ quán!” Đợi tiểu nhị đi tới nhận tiền, liền tiếp tục nói: “Hỏi thăm chút chuyện, người hiểu được hình dáng nguyên ma giáo giáo chủ như thế nào?”

Tiểu nhị kia được phần thưởng, tự nhiên tận tâm: “Ngài xem như hỏi đúng người rồi, muốn nói người khác, ta chỉ có thể cùng ngài nói đại khái, còn Lục ma đầu này, tiểu nhân là chính mắt gặp qua.” Xem xét hai vị trước mắt, một người khiếp sợ một người gật đầu, nói càng đặc ý: “Ngày đó trên tru ma đại hội, ta cũng trà trộn vào xem náo nhiệt! Ma đầu kia một thân áo trắng, ánh mắt như điện, võ công rất là cao. Bên cạnh lại thường có một hộ pháp đi theo, rất gây chú ý! Bất quá kiêu ngạo đi chẳng nữa còn không phải trong ổ chăn phản đầu mà chết sao? Tiểu nhân còn mới vừa thám thính được một ít chuyện giang hồ mới xuất hiện, hai vị khách quan có thể có hứng thú?”

Từ chối ý đồ muốn vò thêm tiền của tiểu nhị, tiền giáo chủ đại nhân quay đầu: “Như thế nào?”

Tả Ký ghen hòng nhìn trần trời: “Tại sao có thể như vậy?”

Lục Hành Đại thần nhiên thở dài: “Giang hồ hỗn tạp này, muốn cho người khác nhớ kỹ, dù sao cũng phải có điểm đặc sắc mới thành. Nếu không sẽ không có nhiều người giang hồ hình thù kỳ quái như vậy. Một khi đã cải trang, trừ phi là quen biết, nếu không làm sao biết được ai là ai. Huống chi ta tướng mạo bình thường, cũng không có mấy bằng hữu cừu nhân.” Nói đến chỗ này ánh mắt vừa chuyển, “Cũng chính là người, mới cảm thấy được ta cùng người bên ngoài bất đồng đi?”

Tả Ký thành linh bị sặc: “Ai, ai cảm thấy được người. . . .” Khụ hai tiếng, rốt cục vẫn là không đem nói cho hết lời. Không nghĩ mới vừa ngẩng đầu lên, chợt nghe hắc chậm rì rì rồi nói tiếp: “Ta cũng thấy được người dễ làm người khác chú ý.”

Cái này Tả Ký sắc thực sự, ho vài ngụm lớn, đến mức mặt đỏ bừng mới hết. Người này làm sao học những câu nói hoa hoa này? Trước kia còn gốc như hải tử a.

Kinh một phen này, khi trở lên đường, Tả Ký có chút yên tâm. Hai người đi một chút nói một chút, thật cũng thích ý. Tả Ký hỏi hắc vì sao không thể không đi tổng đàn một chuyến. Lục Hành Đại kỳ quái liếc mắt một cái xem xét hắc: “Người không hiểu kỳ ta là như thế nào mất tích? Thạch Thành Bích như thế nào lên làm giáo chủ? Lúc trước ta cùng huynh đệ hai người trúng chính là độc gì? Phải biết rằng đây chính là chuyện không biết có bao nhiêu người giang hồ tổn không ít tiền mà không có chỗ để hỏi thăm.”

Tả Ký cũng ngạc nhiên nói: “Chuyện của người, nếu người nguyện ý tự nhiên cùng với ta nói, chuyện người khác ta phải biết làm cái gì?”

Tiền giáo chủ đại nhân lắc lắc đầu, không hề phản ứng lại tên nông dân này.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Hai người một đường thuận thuận lợi lợi đi vào địa bàn của ma giáo. Thời điểm đến dưới nhai, Tả Ký bỗng nhiên lại nghĩ tới một sự kiện khác: Họ Lục này không phải dễ lạc đường sao? Như thế nào dọc theo đường đi tình cờ gặp ngã rẽ lại không thấy hắc do dự? Lúc này cũng không có gì không dám nói, vì thế hắc liền hỏi.

Tiền giáo chủ đại nhân liền ra vẻ đạo mạo: “Lời nói vô căn cứ! Giống như ngươi vậy không phải là bình thường sao?”

Tả Ký hồi tưởng lại, lời này là nghe Đường đại công tử nói, lần đó thoát đi cũng quả thật thuận lợi, vì thế hắc liền tin. Nhưng khi cùng Lục Hành Đại ở một chỗ, cũng không nhìn ra hắc có chỗ nào mơ mơ màng màng, xem ra Đường công tử bên kia có lẽ cũng là nghe lầm. Nhưng cái gì là cùng hắc giống nhau thì là bình thường? Vì thế liền hỏi: “Ta không nhận ra đường? Ngươi nghe ai nói?”

” Còn cần nghe ai nói? Ban đầu khi ngươi và ta gặp nhau, là ai năm ba lần trên đường nắn ná hơn nửa tháng?” Nhìn xem, bằng chứng như núi.

“Gi? Ngươi nói lần đầu tiên vào thành lần đó? Ta không phải vòng vo, thuận tiện làm chút việc kiếm sống, Lục thiếu gia.” Tả Ký nhớ tới khi đó mỗi lần đụng tới họ Lục tổng yếu là bị hắc cố ý thất thủ dả thương, trong lòng chỉ lo oán hận, liền quên mất phải hỏi một kì sự: vì cái gì chính mình ngờ ngác nửa tháng còn có thể liên tục tình cờ gặp Lục Hành Đại.

“Không mê?” Lục thiếu gia chưa từng có vì sinh kế mà phát sầu, cho nên phán đoán sai lầm cũng là không thể tránh được.

” Một chút cũng không, ta từ từ nhắm hai mắt đều có thể từ nơi này đi trở về nhà.” Tả Ký nói như trăm nghìn tiết thiết.

“Nga.” Lục Hành Đại quay đầu đi, tập trung tinh thần gấp rút lên đường.

Tả Ký ở phía sau leo đèo chạy theo một hồi, sau đó chạy đi có chút suyễn khí, đơn giản dừng lại không đi. Người phía trước thấy hắc như vậy cũng dừng lại, đứng ở bên cạnh sơn đạo cổ đại rậm rịt. Tả Ký chậm rì rì tiến lên, tìm một thân cây dựa vào, xem xét sắc mặt bình thường của Lục Hành Đại, bỗng nhiên hắc hắc cười ra tiếng.

Lục Hành Đại quét mắt liếc hắc một cái, chống tay nhìn lên nhai cao ***g lộng, lâm vào trầm tư.

Tả Ký khụ hai tiếng, nỗ lực nghiêm mặt nói: “Nguyên lai ngày ấy muốn ta hồi hương, trong bao quần áo cho ta bản đồ có đánh dấu bằng bút son là vì nguyên nhân này. Thật sự là làm khó giáo chủ đại nhân lo lắng.”

Tiền giáo chủ đại nhân đơn giản xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về hắc, nhìn phía đàn sơn mệnh mộng ở một sườn khác.

Tả Ký vốn định giấu cợt hắc vài câu, nhưng lúc này xem xét bóng dáng người nọ đón gió mà đứng, nhớ lại khi bị nhốt trong sơn cốc, khuyết điểm của người này bị hắc nhìn thấu, cũng từng sống chết kìm nén như vậy. Lại nhớ khi hắc nói những lời kia, nhất thời trong lòng vui mừng, lại mềm mại chua xót. Cũng không lên tiếng nữa.

Hai người tĩnh một hồi, cuối cùng vẫn là Tả Ký than thở một câu: “Nếu không đi đều phải quá ngo.” Lục Hành Đại mới quay đầu, bình tĩnh, vô sự tiếp tục chạy đi.

Thời điểm thượng nhai, Tả Ký vốn tính toán ngồi vào cái ghế, thuận tiện cấp người phía trên thông báo một tin tức cũng tốt. Kết quả không đợi hắc tìm được dây thừng, liền bị họ Lục một phen túm qua, sù sù sù sù hướng về phía trước chạy đi. Lại nói tiếp, Tả Ký nhiều ít vẫn là nghĩ lại còn rùng mình, dù sao chuyện từ lưng chừng núi ngã xuống như vậy thật quá mức khó quên. Nhưng nhìn Lục Hành Đại thần sắc kiên định, hành vi quyết đoán, một bộ dáng “Hôm nay nhất định phải rửa sạch nỗi nhục lúc trước, nếu ngươi không tin, bất quá ta không ngại cao thấp làm lại vài lần” Cũng chỉ có thể sờ sờ cái mũi theo hắc đi.

Tốt xấu gì họ Lục cũng là một cao thủ võ lâm không phải sao? Nếu người khác bởi vì Tả Kỳ hấn chậm trễ gieo hoa màu liền chỉ trích hấn không biết trồng trọt, hấn cũng sẽ chuẩn bị tinh thần lần sau trồng một mẫu hoa màu thu nhiều hơn vài đấu lương thực so với người khác cho xem. Suy bụng ta ra bụng người a, nhần nhần đi.

May mà Lục cao thủ lần này cũng không phụ sở vọng, hai người thượng đến nhai, rơi vào vũng vàng. Tả Kỳ còn không kịp suyễn khí, chợt nghe phòng ốc ở nơi chỗ rẽ phía trước có tiếng người truyền đến. Hấn quay đầu lại nhìn xem bên người, Lục Hành Đại lắc đầu. Vì thế hai người liền lui lại, định bụng chờ người từ góc tường đến.

“Sư ca, sư ca người đợi ta một chút!”

“Nghiêm công tử dừng bước. Người và ta chính tà thù địch, xưng hô ngày cũ vẫn là chớ để bên miệng.”

“Sư ca người. Còn đang giận ta sao?”

“Nga, nơi đây là nơi dùng chân của giáo ta, Nghiêm công tử ngày sau cũng chớ trở lại, người không để ý luyện tiếu danh dự của người, nhưng mặt mũi giáo ta vẫn muốn, nếu còn tùy ý quay lại như vậy nữa, chớ trách Thạch mổ xuống tay vô tình.”

“Sư ca ta biết mình sai lầm rồi, lại bị phụ thân phạt diện bích, ta khó khăn mới chạy đến.”

Bên trong tường bỗng nhiên không có tiếng động, Tả Kỳ lúc này mới có thời gian cẩn thận đánh giá bốn phía. Nơi này cũng không phải là khu nhà mái bằng quen thuộc lúc trước, mà là một phương đất trống dựa vào bên cạnh sân nhỏ. Có lẽ là ngày thường họ Lục lên nhai quen đi cửa sau. Mà hai người bên trong kia, hấn là Thạch Thành Bích cùng Nghiêm Việt tiếu công tử, không nghĩ tới Thạch hộ pháp ngày thường hay cười hì hì cũng có thời điểm đứng đắn như vậy. Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được Thạch Thành Bích cất cao giọng nói: “Thuộc hạ cung nghênh giáo chủ trở về núi.”

Không đợi hấn phản ứng trở lại, người liền bay qua đầu nhà vào sân. Tả Kỳ xem xét Nghiêm Việt bị Thạch Thành Bích che ở phía sau đang thò đầu ra nhìn cùng hấn nhẹ giọng chào hỏi, lại nhìn xem Thạch hộ pháp vẻ mặt kính cẩn đang ôm quyền thi lễ, cuối cùng xoay người lại, hướng Lục Hành Đại còn đang xách hấn hỏi: “Người không phải cao thủ sao? Như thế nào khiến cho người ta dễ dàng phát hiện như vậy?”

Lục cao thủ nhìn kỹ hấn, làm như không có gì, nâng tay hoàn lễ với Thạch Thành Bích: “Thạch giáo chủ quá khiêm nhượng, người và ta mây bunn khác nhau, xưng hô ngày cũ vẫn là chớ để bên miệng.”

Thạch Thành Bích da mặt vừa kéo, lập tức lại đeo lên tươi cười, hướng Tả Kỳ nói: “Tả huynh đệ, biệt lai vô dạng? Vừa nãy ta nghe được là tiếng động của người, lại hiểu được nơi này gian nguy, liền đoán giáo chủ cùng người ở một chỗ, quả nhiên ta đoán đúng.”

Nguyên lai họ Lục chính là bị mình liên lụy. Tả Kỳ sờ sờ cái mũi, lui về phía sau từng bước, đem tiền trận giao cho hai vị giáo chủ đại nhân.

Thạch Thành Bích trung thành và tận tâm: “Thuộc hạ đối giáo chủ một vốn một lời chưa từng nhị tâm, ngày đó cũng là nhận được thủ lệnh của giáo chủ mới tạm nhiep giáo chủ vị, thời gian này vẫn nơm nớp lo sợ. Hiện giờ giáo chủ trở về núi, thuộc hạ mới thở phào nhẹ nhõm.”

Lục Hành Đại bất vi sở động: “Trên giang hồ mỗi người đều biết hiện giờ ma giáo giáo chủ họ Thạch, tiền giáo chủ như thế nào lại có dính dáng gì? Lục mỗ hiện giờ bất quá chỉ là một dân đen, Thạch giáo chủ đừng tái khách khí.”

Thạch Thành Bích thần sắc còn thật sự nghiêm túc: “Ngày đó giáo chủ muốn ta nhập giáo cũng không phải là nói như vậy. Thuộc hạ chưa bao giờ từng đồng ý tiếp chương giáo chủ vị.”

Lục Hành Đại thản nhiên nói: “Một quyển tuyệt thế kiếm phổ đổi một thuộc hạ trung tâm, ta tự nhiên là nhớ rõ. Bất quá ta cũng không hiểu được, ám toán, hạ độc, sự tình bực này là chuyện thuộc hạ nên làm?”

Thạch Thành Bích há mồm muốn nói, nhưng sau khi quét mắt qua Tả Kỳ, lại gắt gao đóng miệng. Lại một lát bỗng nhiên thoáng nghiêng người, bỏ ra Nghiêm tiếu công tử vẫn kéo cổ tay áo hấn, quay đầu lại thấp giọng khiển trách: “Người làm chuyện tốt! Đi về phía Tả đại ca nhận lỗi!” Bước ra nửa bước phía sau, lại bổ sung nói: “Nếu như người có thể khuyên giáo chủ quay về, ta liền đồng ý với người những lời kia.”

Nghiêm Việt tinh thần rung lên, sải bước đi nhanh đến, trước hướng Tả Ký thì lễ: “Lần kia năm trước xin lỗi, ta không nên đem người để tại bên người Lục Hành Đại đang nổi điên. Nghe nói còn liên lụy người lạc nhai, may mắn không có chuyện gì. Thế nhưng làm lỡ mọi thứ. Trở về ta sẽ nói Đại sư huynh hảo hảo bồi thường người.” Nói xong cũng không đợi Tả Ký làm ra phản ứng gì, liền hướng Lục Hành Đại: “Lục ma đầu người cũng đừng tự cao tự đại, hạ độc cho người là ta, cùng sư ca ta có cái gì can hệ. Hơn nữa làm giáo chủ có cái gì không tốt, người còn ngại tam ngại tứ. Người nếu không là giáo chủ, có thể từ nơi này đến Lạc Dương an trí nhiều người canh gác như vậy sao?”

Nói tới đây như là nhớ tới chuyện buồn cười lại hướng Tả Ký nói: “Tả đại ca người không hiểu được, Lục giáo chủ chúng ta thật sự rất phô trương. Trước một lần xuất hành đi Lạc Dương, hấn phái một phân đường giáo chúng đến dọc đường, mỗi năm dăm xếp vào một người, làm cho những người này thấy tín hiệu bên trong giáo lợi dụng pháo hoa hô ứng, nói cái gì là truyền lại tin tức, kỳ thật bất quá là hấn không nhìn được đường, lại hảo mặt mũi không chịu đi hỏi người. Ha ha ha ha. . . .”

Tả Ký nghi hoặc quay đầu xem Lục Hành Đại, té ra lúc ấy bắt hấn công một bao pháo nặng trĩu đều là dùng chỉ đường? Lục Hành Đại mặt vô gợn sóng nhìn phía Thạch Thành Bích, Thạch Thành Bích lấy tay che mặt khụ một tiếng, giọng ngăn lại Nghiêm Việt: “Chớ có bậy bạ, nói đúng đắn.”

Nghiêm Việt ai một tiếng, ý do chưa hết: “Có thể Lục giáo chủ chúng ta cũng hiểu được quá mức xa xỉ, hơn nữa phái tới phái đi cũng phiền toái, còn phải cần lấy cớ. Sau đó đơn giản dọc theo đường đi xếp vào một trạm canh gác chắc chắn, từng trạm canh gác lập một cây đại kỳ. . . .” Lời còn chưa dứt liền bị Thạch Thành Bích túm đến phía sau, lưu lại Lục Hành Đại một người tại chỗ toả ra lãnh ý.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Việc này nghe tới vốn là buồn cười, nhưng Tả Ký thấy Nghiêm tiểu công tử ở phía sau vẻ mặt đứng đắn của Thạch Thành Bích, cười đến không kiêng nể gì, trong ***g ngực thần nhiên sinh ra một cỗ khó chịu. Ai không có một khuyết điểm, về chuyện này mà cười nhạo không dứt sao?

Đi lên trước huých tay áo người nọ: “Ai!” Lục Hành Đại nhìn lại đây, vẻ mặt tiêu sát lạnh thấu xương. Tả Ký cũng không nhìn sắc mặt hấn, tự nói: “Ta trí nhớ rất tốt, về sau đi nơi nào, ta mang người đi, không cần phải hỏi người khác.” Lục Hành Đại đầu tiên là yên lặng nhìn hấn một lát, sau đó nhẹ nhàng”Ăn” một tiếng, không nói gì nữa.

Có gió thổi qua, ấm áp mà lại nhu hòa.

Làm như xem xét bên này đã dễ thở hơn, Thạch Thành Bích ho nhẹ một tiếng tiến về phía trước: “Việc giáo chủ trúng độc, thuộc hạ cũng nên chịu tội ba phần. Là ta trông nom không thoả đáng, mới để Nghiêm Việt đem sâm tử phong trộm đi, khiến giáo chủ nhất thời không nhìn ra, ăn lầm dược này. May mà. . . .”

Tả Ký buồn bực, sâm tử phong kia không phải là loại dược hiếm lạ rất tốt sao? Như thế nào làm cho người ta ăn thì kêu là hạ độc? Đang nghĩ ngợi bỗng nhiên nghe được thanh âm Thạch Thành Bích im bật, khi tái ngẩng đầu nhìn, phát hiện tình thế trong viện đã thay đổi. Nguyên lai Nghiêm Việt sau khi nghe được sư ca nói, thần sắc liền trở nên cổ quái, cần phải há mồm biện giải, lời chưa kịp thốt ra, đã bị Lục Hành Đại phi thân tới điểm mấy chỗ huyết đạo, lên tiếng không được.

Thạch Thành Bích thấy sư đệ bị cướp, vội vàng xông về phía trước từng bước, lời nói cũng cấp thiết: “Giáo chủ thủ hạ lưu tình! Tuy nói Tiểu Việt bất hảo, chỉ nghe vật kia sau khi ăn được có thể làm thần trí người ta mơ hồ khó có thể tự động kiềm chế liền trộm đi, nhưng lợi hại trong đó hấn cũng không hiểu được. Huống hồ. . . . Ích lợi giáo chủ có được cũng không ít?”

“Ích lợi?” Lục Hành Đại cười lạnh một tiếng, “Người cũng không cần che lấp, dù sao nơi này tất cả đều là có can hệ, không bằng ta giúp người nói rõ ràng từ đầu đi.”

” Lúc ban đầu khi ta tìm tới người, bất quá là muốn nhìn xem ấu tử của Thạch thúc lớn lên như thế nào, cũng không có ý mời chào. Là người nói không đành lòng thấy sư phó người vì việc bát vận kiếm pháp buồn

bực không vui, tình nguyện dấn thân vào giáo ta để đổi bí tịch tuyệt học trở về. Lại vì tính cách sự phớt của người đoan chính không thể nói rõ, mới thi kế làm cho kiếm pháp rơi vào tay Đường Ca. Một cái Thạch hộ pháp đổi lấy gần mười năm phồn hoa cường thịnh của Nghiêm gia trang, cũng coi như đáng giá. Người nói người vẫn trung tâm vô nhị, lời này ta tin, nhưng kia cũng bất quá là bởi vì người cảm thấy Nghiêm gia trang có thể đồng ma giáo đối kháng không phải sao?”

Thạch Thành Bích dần dần thu lại thần sắc, bắt đầu trầm mặc.

” Sau khi hiểu được kiếm pháp của Đường Ca có mệnh môn mà lại bị Tân Hiển hiểu rõ, người đã làm cái gì? Gây chuyện để một mình trở về núi thu xếp, cố ý lộ ra hành tung của ta cho Nghiêm Việt, còn ra vẻ vô tình để cho hắn biết được thâm tử phong ở chỗ người, hắn chỉ biết là thứ này làm người ta sau khi ăn sẽ nổi điên nhưng với võ công có hữu ích, cũng không hiểu được đây là được đại bổ, cái gọi là điên cuồng bất quá là lực dục khó nhận đi? Lại càng không hiểu được nếu thật sự ăn vào tuy rằng công lực tiến nhanh, nhưng ngày sau một khi ngừng được mùi hoa này thì động tĩnh, công lực mất hết đi?

“Thạch hộ pháp, người thật thực có ý kiến hay. Chẳng những tính kế ta, ngay cả Tả Ký tình cờ biết tình tiết sự việc người cũng không chịu buông tha, Xem xét thời cơ lừa Nghiêm Việt. Tính chuẩn ta ở địa bàn mình sẽ không phòng bị, cũng sẽ không ở trên đường bỏ Tả Ký một mình. Như thế hai người bọn ta một chỗ, sau khi độc phát tất phải có dây dưa, ngày sau hắn tất nhiên là phải ở lại trên nhai này cùng ta một chỗ, không đi chạy loạn, không nói lung tung. Mà công phu của ta cũng không dùng được, cũng sẽ cùng sư huynh người kẻ tám lạng người nửa cân, nếu không có việc sẽ không đi tùy tiện khiêu khích người, mọi việc còn phải dựa vào người.”

” Thậm chí người cũng tính toán nếu là ta bỏ Tả Ký, một người lên núi lại nên như thế nào: người cho người trên nhai nghỉ việc, ở trên đường ta quen đi thiết hạ cơ quan, làm cho ta trượt chân ngã xuống, bị thương ta tất nhiên phải vận công tự cứu, bởi vậy mặc dù là chưa từng động lực dục ta cũng phải vì huyết mạch kinh khí lưu động mà trúng độc, hậu quả cũng sẽ cùng ban đầu giống nhau.”

” Như thế người có thể giữ được đoan chắc thanh danh Nghiêm gia, lại tận tâm làm thuộc hạ của ta, tự hỏi không phụ ta, đúng không? Người đoan chắc ta mặc dù hiểu được nội tình bên trong cũng không thể nể hà, cùng người thỏa hiệp, đây là tính toán của người, đúng không?”

Thạch Thành Bích mặt vẫn trầm mặc không chút thay đổi, nghe xong lời này thần sắc nghiêm túc khom người hai gối quỳ xuống đất “Thuộc hạ đối giáo chủ tuyệt không nhị tâm.”

Lục Hành Đại xoay người lùi bước, thở dài một tiếng: “Người chính là thừa nhận?”

Thạch Thành Bích tại chỗ bất động: “Thuộc hạ đối giáo chủ tuyệt không nhị tâm.”

Nhất thời tiếng động đều không.

Tả Ký nghe được có chút kinh tâm lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chuyển tới trước người Lục Hành Đại chân chờ nói: “Người, người khi đó.” Người này lúc ấy mặc dù có chút tùy tiện nhưng không giống bộ dáng dục hỏa đốt người a.

Lục Hành Đại hơi hơi nghiêng người hướng hắn, sửa bộ dáng lạnh lùng lạnh lạnh mới vừa rồi, nói nhỏ: “Định lực của ta khi đó như thế nào?”

Khur! Võ công không mất, vậy lười quản hắn. Tả Ký huy tay, bước đi thông thả đến góc nhìn tường.

Lục Hành Đại thở ra một hơi dài, vòng qua Thạch Thành Bích, đi đến bên người Nghiêm Việt, hoãn thanh nói: “Một khi đã như vậy.” Nói xong thân thủ cởi bỏ huyết đạo cho Nghiêm Việt, hướng về hắn nói: “Kia liền đem lời người muốn nói vừa rồi nói xong đi.”

Nghiêm Việt được giải huyết ngay thức khắc chạy đến bên cạnh Thạch Thành Bích đang quỳ, động thủ kéo hắn: “Sư ca, người đứng lên! Cái kia thâm tử phong gì gì đó ta. Ta cũng không có hạ cho Lục ma đầu a!”

Đón ánh mắt lợi hại mọi người, Nghiêm Việt có vẻ bối rối đến vô tội: “Vốn ta là tính toán hạ, thế nhưng Lục Hành Đại cố tình thông đồng với hai người nhìn thấy còn giống người tốt, ngồi ở một chỗ uống rượu.

Sư ca. Lần đó trong thư phòng, người từng nói qua, muốn ta khi hồ nháo thì không được liên lụy người vô tội. Ta là nhớ rõ, vì thế vì ổn thỏa..., ta đi hiệu thuốc bắc trong thành hồi lang trung nơi đó.”

” Lang trung kia nói sâm tử phong này là một vật hiếm lạ, rất nhiều người muốn đều cầu không được. Dùng để hại người thật sự quá mức phí của trời. Trong cửa hàng của hắn có sơn cà chế thành mật được, khi người ta ăn vào cũng có thể nổi điên, như lạc vào cõi mộng. Nếu người này ngày thường có cái gì không dám nghĩ, muốn mà không thể làm. sau khi ăn vào bảo đảm toàn bộ phát tác ra.” Nói đến chỗ này thanh âm dần dần thấp, đầu cũng buông xuống: “Ta nghĩ hai người đang cùng Lục ma đầu uống rượu không giống người xấu, cho dù là ăn vào cái này cũng sẽ không can hệ, liền bỏ ra năm mươi hai lượng mua một bao sơn cà phần.”

“Sơn cà?” Thạch Thành Bích thanh âm trống rỗng không có gì.

“Chính là cây gai tử, Tả Ký khẳng định biết.” Lục Hành Đại tốt tâm bổ sung.

” A, thứ này nhà của ta bên kia mọc đầy đất, nguyên lai là có độc, trách không được ngư nhà của ta cho tới bây giờ cũng không ăn.” Cư nhiên năm mươi hai một bao! Xem ra lang trung kia không phải là một lang băm thì cũng là một gian thương!

“Nghiêm Việt, vô luận hậu quả như thế nào, lần này suy nghĩ của người cũng không sai lầm, đây mới là quy củ xử sự của chính phái đệ tử, tốt lắm.” Thạch Thành Bích thần sắc mỗi một, trầm mặc sau một lúc lâu lại nói: “Người vẫn là mau mau xuống núi đi thôi, đừng để ta nhìn thấy người nữa.”

Nói xong cũng không để Nghiêm tiểu công tử xen vào nữa, chuyển hướng Lục Hành Đại: “Cho nên giáo chủ căn bản chưa từng trúng độc đúng không? Vậy về sau các loại tự nhiên cũng không nhất định phải nói. Việc đã đến nước này, Thành Bích không lời nào để nói, chỉ bằng giáo chủ xử trí.” Nhắm mắt đợi

“Thành Bích, người nên hiểu được, bất luận chức vị như thế nào, ta vẫn xem người là bằng hữu, Người phụ tà mẫu chính, lại chịu ơn nuôi dưỡng của Nghiêm gia, thân phận xấu hổ, canh cánh trong lòng. Tự ta tiếp chương giáo chủ vị, người làm hộ pháp, đã đồng thời khơi mào lưỡng đạo tranh chấp? Bao năm qua chúng phái liên thủ bao vây tiêu trừ ma giáo tổng đàn, phát sinh chỉ có một lần hay sao? Mặc dù ta quyền thế không tốt, nhưng quanh năm ở tại phía trên núi hoang nhai cao, cũng không là chuyện lạc thú gì. Như vậy nhường nhịn, người cho ta là vì người nào?” Lục giáo chủ ngữ khí chân thành tha thiết, chậm rãi nói tới.

Thạch Thành Bích mở mắt ra, trong ánh mắt đều là kinh ngạc cùng hổ thẹn.

” Thời điểm ta còn trẻ, từng hỏi qua tiên sinh: Ân oán tình cừu trên giang hồ, đều là kiếp sống đầu dao liếm huyết, vì sao còn có nhiều người thân hãm trong đó như vậy, không chịu thoát khỏi? Tiên sinh nói, thế nhân muôn hình muôn vẻ, chung quy đều thoát không được sáu chữ “Hoàn bất thanh, xá bất đắc”, Không phân rõ ràng nợ nần ân oán tình cừu với người khác, luyến tiếc người khác hơn chính mình công danh lợi lộc, lúc này mới dây dưa hỗn loạn, không thể nào thoát khỏi. Ta nguyên bản là không tin, lão sư nói đạo lý rõ ràng như vậy, còn không phải không bỏ xuống được nhân nghĩa đạo đức của hắn, cuối cùng cũng không chết tử tế. Nhưng ai biết ta lại có lúc buông bỏ dễ dàng.”

Tả Ký thấy hắn ý chỉ mình, mọi người cũng đều nhìn lại đây, hơi có chút ngưng ngưng, liếc mắt trừng Lục Hành Đại một cái: “Liên quan gì ta? Ta chỉ là cày ruộng.”

Lục Hành Đại tiếp lời: “Không tôi, liên quan gì ta? Giáo chủ mặc kệ họ Lục hay là họ Thạch, ma giáo vẫn là ma giáo, có cái gì can hệ? Thành Bích, người nếu như không bỏ xuống được Nghiêm gia, lại cảm thấy thẹn đối với ta, vậy cũng tốt, như vậy tiếp vị trí giáo chủ đi. Ta mấy năm nay làm vẫn không có ý nghĩa gì, cư nhiên vẫn không nghĩ tới buông tay, thật cũng kỳ quái.”

Thạch Thành Bích ngẩng đầu muốn nói, Nghiêm Việt một bên lại đứng lên trước: “Như thế nào được! Sư ca đều đáp ứng suy xét về nhà! Huynh đệ chúng ta hảo hảo, các người là tà ma ngoại đạo ít đến liên lụy người! Không ai làm ma đầu rất tốt, một đám ô hợp, trở về ta gọi phụ thân cùng danh môn chính phái giải quyết hết, đúng lúc đỡ lo!”

Thạch Thành Bích hơi giật mình xem xét Nghiêm Việt, sau một lúc lâu thở dài thật dài, hướng Lục Hành Đại thi lễ: “Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Trên đường xuống núi, Tả Ký vẫn muốn nói lại thôi. Lục Hành Đại nhìn hẩn khó chịu: “Có cái gì nói người liền hỏi đi.”

” Vừa rồi người nói vì Thạch hộ pháp làm nhiều chuyện như vậy, ta không hiểu được, người coi trọng hẩn. . . . Như vậy.”

” Ta nếu không tình thâm ý thiết như vậy, hẩn như thế nào cảm thấy thẹn với ta, lại như thế nào dễ dàng để ta thoát thân như vậy?”

“ Lúc đó người không hề làm bộ làm tịch sao?”

“Có a, trở về để người mở mang kiến thức nhé?”

“Không cần, xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Đúng rồi, lại nói tiếp, ta biết nguyên do người vẫn không chịu thoát ly giang hồ.”

” Nói nghe một chút.”

“Người từ nhỏ đã ôm mộng làm đại hiệp. Không trở thành tự nhiên không cam lòng.”

” Nói bậy.”

“Lục đại hiệp, Lục đại hiệp ~ ai, có bản lĩnh người kéo mặt lại đừng cười a.”

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Khi tới được trong thành dưới chân núi đã là thời gian mặt trời lặn. Hai người thương lượng, tính toán lúc này nghỉ tạm một đêm rồi lại đi cũng tốt.

Vào khách ***, rốt cuộc vẫn là vì chuyện giường chung mà nổi lên tranh chấp, cuối cùng Lục tài chủ gõ nhịp: Một khi đã như vậy, ta trụ phòng hảo hạng, người đi ngủ giường chung, như nguyên tùy ý, giai đại vui mừng. Sau đó bỏ hẩn xuất môn, nói là xử trí một ít tạp vụ. Tả Ký đuổi tới cửa, tha thiết dặn dò: “Đây là đệ nhất gia khách *** đệ tam hạng ở phía Bắc thành đông. Người xem đối phố có cửa hàng kẹo. Trên lầu bên kia còn có đèn ***g. Thực không cần ta đi theo sao.” (sợ chồng bị lạc =))

Nhìn đã không còn thấy người, Tả Ký quay về đại sảnh uống xong mấy bát nước trà. Vì tới thời điểm cơm chiều, khách nhân nối liền không dứt, đành phải đến trong phòng Lục Hành Đại ngồi. Ngốc đến bụng kêu cầu nhàu, Lục Hành Đại trùng hợp đẩy cửa mà vào. Hai người trải qua một chỗ ăn cơm quả là không ít. Nhưng hoà thuận vui vẻ tự tại như lúc này vậy, thật cũng là lần đầu. Cho nên sau khi ăn xong, thời điểm tiểu nhị bưng bầu rượu tiến vào, Tả Ký cũng không chút do dự ngã một ly uống xong.

Lục Hành Đại thấy hẩn rượu xuống bụng, liền gác chiếc đĩa mỉm cười đứng lên. Tả Ký bị hẩn cười mạc danh kỳ diệu: “Làm gì?”

Một bên ý bảo tiểu nhị thu thập tàn cục, Lục Hành Đại một bên hỏi: “Chuyện đại hiệp gì đó người là như thế nào hiểu được?”

Tả Ký suy nghĩ một lúc mới hiểu được hẩn chỉ cái gì, sau đó liền cười: “Chính người nói. Người nổi điên lần đó còn làm một bộ hậm hực, ngày thường thật sự là hiếm thấy.”

“Thì ra là thế, “Lục Hành Đại thưởng cho tiểu nhị, đóng cửa phòng, trở lại tiếp tục mỉm cười, “Người cảm nhận được trong người người có cái gì không ổn?”

“Người như thế nào hiểu được? Đúng là quái khó chịu. Có chút nóng, nghĩ muốn uống nước. Sách! Cười đến mức cổ quái như vậy làm chi! Không đúng! Người người người, người mới vừa rồi.”

” Đi mua thuốc,” Lục Hành Đại từ trong lòng lấy ra một bao thuốc phe phẩy “Nghiêm Việt cũng chưa nói rõ ràng, khiến cho ta tìm mất hồi lâu.”

Tả Ký không tái tiếp lời, hẩn trúng phải dược ngày ấy mà Lục giáo chủ trúng, ngất đi thôi.

Giúp đỡ người bất tỉnh nhân sự lên giường nằm hảo, Lục Hành Đại trở lại bên cạnh bàn, lại từ trong lòng lấy ra quyển sách, dù bận vẫn ung dung lật ra xem (Long dương thập bát thức =).

Người hôn mê từ từ chuyển tỉnh. Lục Hành Đại đi đến bên giường, có hứng thú mà xem xét hẩn.

Tả Ký vỗ vỗ đầu, chống đỡ ngồi xuống. Ngây người một hồi, làm như nhớ tới chuyện trước, hướng người trước mắt cau mày: “Người.”

“Như thế nào?”

” Thuốc này người mua bao nhiêu tiền một bao?”

“ Hai lượng.”

” Vậy hoàn hảo.”

Sau đó chính là ngẩn người.

Lục Hành Đại ở trước giường đi đi lại lại, sau đó dừng lại hỏi: “Người không có gì nói sao?”

Tả Ký lẳng lẳng xem xét hẩn, bỗng nhiên đứng lên muốn hướng ra ngoài đi.

“Đi nơi nào?” Ngăn trở người của hẩn hỏi.

” Ta muốn đi tìm tiên sinh dạy ta lúc ta còn đến trường, hướng hẩn nhận lỗi, “Thôi đẩy người trước người không thấy di chuyển, Tả Ký lại ngồi trở lại trên giường “Ta nguyên không biết Tào Tử Kiến nói cái kia ‘phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long’ cư nhiên là đẹp đến vậy. Ta không nên giấu cợt hẩn.”

“ Cái gì đẹp?”

“Múa kiếm.”

“Ai múa?”

“Người.”

Lục kiếm khách cảm thấy mỹ mãn một hồi, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Không múa kiếm sẽ không đẹp ?”

” Khi thì rất quái gở, khi làm bộ làm tịch thì không muốn phản ứng người.”

Lục Hành Đại cảm thấy nói suông gì gì đó rất không có ý nghĩa.

Hẩn tiến lên ôm người còn đang ngẩn người hùng hổ hỏi, như vậy? Hai người té bên trong giường lăn một vòng, như vậy? Để sát vào găm một ngụm, như vậy? Lần này thanh âm có điểm mơ hồ.

Sau đó hẩn bị đẩy ra. Không đợi hẩn tức giận vì bất ngờ không kịp phòng, Tả Ký lại nhích lại gần: “Ta sớm muốn cùng người giảng, không phải như thế, ta đến dạy người.” Thanh âm cũng trở nên mơ hồ. (dạy hôn ấy, lần nào anh Lục cũng xài chiêu ‘găm’)

” Người như thế nào hiểu được rõ ràng như thế?”

” Mỗi người đều giống người sẽ phá hủy.”

“Ta? Ta rất rõ ràng, hừ hừ.”

Đèn tắt.

Đèn lại sáng.

“Người làm cái gì?”

“Quay về giường chung ngủ. Vị trí trả tiền rồi mà không đi, quá mức xa hoa lãng phí .”

“Ta sớm trả lại giúp người rồi.”

Đèn lại tắt.

===

Khi trở lại Tả gia trang, đối với huynh đệ cùng phụ lão hương lân nhà mình, Tả Ký là như vậy giới thiệu Lục Hành Đại.

“Hắn đã cứu mạng của ta.”

“Hắn hiện tại nghèo túng.”

Vì thế tiền giáo chủ đại nhân đang nghèo túng được một mảnh nhiệt tình tiếp đón vào phòng ngủ của Tả Ký.

Bà mới lại đến cửa, Tả Ký bình thản chịu đựng gian khổ. Tả gia tiểu đệ mới đầu lo âu một đoạn thời gian, sau lại bị hắn phiền đến không chịu được, vợ hắn mới kéo cái lỗ tai lôi hắn trở về phòng cần nhàn cả đêm, Tả tiểu đệ cũng thôi không gây sức ép nữa.

Ở một buổi chiều nào đó ngày mùa thu, hương thân Tả gia trang thấy một người lưng đeo trường kiếm chói lọi, niên kỷ không lớn xuất hiện ở cửa thôn. Bởi vì có kinh nghiệm lần trước, thôn nhân tuy rằng không yên, nhưng cũng đều nên làm cái gì thì làm cái đó, không đóng cửa bế hộ. Dù sao thời điểm ngày mùa, hạn không thể một người phân hai người để dùng.

Tả lão bá xem xét người tới đến gần, hắn suy nghĩ: không hiểu được ân nhân của Tả Ký có từng đánh người này hay không? Lập tức nhớ lại từ lúc ban đầu họ Lục đến đây đều ở trong nhà, mà người nọ là đi từ đường lớn đến. Nghĩ đến đây lo lắng nhiều hơn, cố gắng thẳng lưng đứng.

” Vị lão bá này, quý trang có vị nào kêu là Tả Ký không?”

Nguyên lai là tìm Tiểu Ký. Tả lão bá khụ một tiếng. Đăm đăm lưng, dẫn người đi đến nhà Tả Ký.

Quản môn chính là Lục Hành Đại, người cần lao làm ruộng – Tả Ký đương nhiên còn tại trong ruộng bận việc. Tả lão bá hiểu được, thế nhưng hắn cho rằng mang về tìm Lục ân nhân thỏa đáng hơn.

Quả nhiên hai người đối mặt, người trẻ tuổi liền ấn ấn chuôi kiếm lui về phía sau từng bước: “Là người! Người cư nhiên không chết!”

Lục Hành Đại gọn sóng không sợ hãi, trước hướng Tả lão bá gật đầu tạ ơn, lại nghiêng người làm cho người kia một thân tiến vào, đóng cửa, hai người vào phòng trong nói chuyện.

Tả lão bá lo lắng, vỗ vỗ trụ cửa ngồi xuống, tính toán nghe thấy nếu có đánh nhau sẽ đi gọi người đến hỗ trợ. Tuy nói người trong thôn không có võ công gì, nhưng làm cho người ta đến Tả gia trang khi dễ người là không được.

Qua công phu bữa cơm, then cửa động tĩnh, hai người đi ra. Người trẻ tuổi vẻ mặt âm trầm, Lục Hành Đại theo thường lệ thần sắc nhìn không ra tốt xấu. Người trẻ tuổi(*) đi từng bước, lại quay đầu, trịnh trọng hỏi: “Người nói việc này chính là thật sao, vô cùng xác thực, không có lầm?”

Lục Hành Đại chấp tay đưa tiễn: “Nghiêm Việt là nhân chứng, hiệu thuốc bắc là vật chứng. Thiếu hiệp cứ đi tìm.”

Tả lão bá yên tâm. Quả nhiên giống như Tả Ký nói, người có võ công có khi cũng có thể nói đạo lý.

Ngày thứ hai.

Lục Hành Đại đi dạo đến gần khu trồng trọt trong thôn, phát giác thôn nhân đang quay thành một đám nghỉ tạm. Thật xa đã nghe tiếng Tả Ký nói chuyện.

Đến gần một chút, chợt nghe có người đang hỏi: “Ký đại ca, người hôm qua tới đó là người giang hồ sao? Ta nghe Tiểu Linh nói trên giang hồ cũng chia cái gì cao thủ đại hiệp và vân vân, người đi ra ngoài lang bạt qua, nói nghe một chút, cho chúng ta được thêm kiến thức cũng tốt.”

Tiền giáo chủ đại nhân vượt quần áo, tính toán nghe được tên mình sẽ cất bước tiến lên.

Tả Ký rất là sáng khoái: muốn nói đại hiệp, có Lạc Dương Nghiêm gia trang “Đàn kiếm công tử” Đường Ca, khinh công kia, người nọ vật. Còn có một “Ảnh kiếm” Tân Hiến, kiếm pháp kia.

Lục Hành Đại chân buông xuống.

Mọi người nghe đến nồng nhiệt, tán thưởng một hồi, lại nghĩ tới nói: “Vậy có người tốt cũng có ác nhân đi, tiểu Linh nói còn có cái gì ma giáo, hảo đánh nhau hội hại người?”

Tiền giáo chủ đại nhân chống tay, vừa kiêu ngạo vừa bình thản cho phù hợp với hình tượng người ta hình dung về mình.

Tả Ký mở miệng: đương nhiên là có, ma giáo giáo chủ họ Thạch, chẳng những công phu rất cao, thủ hạ dưới tay.

Lục Hành Đại phẩy tay áo bỏ đi.

Khi Tả Ký về nhà, phát giác bếp lạnh, nước cũng lạnh, họ Lục ở trong sân múa kiếm đến uy vũ sinh phong. Vì thế Tả Ký nấu nước, nấu cơm, thu thập cái bàn, bày ra thật tốt. Sau đó ra khỏi phòng mở cửa hướng sân rộng: “Người còn ăn cơm hay không?” Người này, thấy mình vội trong vội ngoài không hỗ trợ không nói, cứ nhiên còn càng múa càng thích thú!

Lục Hành Đại ngừng tay, trầm mặc, bỏ lại kiếm vào nhà, ngồi ở bên cạnh bàn bưng bát cơm lên ăn hai khẩu, vẫn là nhịn không được: “Ta công phu cao không cao?”

Tả Ký ăn đến vui vẻ, đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống mới tiếp lời: “Cao a, ta nhớ rõ Đường Ca bọn họ đều đánh không lại người.”

” Vậy người hôm nay vì sao chưa từng nhắc tới ta?”

“Gi? Nga! Người thời điểm nào thì tới, ta chưa từng thấy. Nhắc người làm cái gì? Đây đều là truyền thuyết không phải sao, giống như chợt nghe một chuyện xưa mới mẻ, cùng chúng ta không dính dáng, đem người xả vào làm cái gì? Thật muốn làm cho bọn họ biết, còn có thể yên tĩnh mà sống sao?” Ba khẩu hai hạ ăn xong miếng đồ ăn cuối cùng, Tả Ký tổng kết: “Truyền thuyết đều là của người khác, cuộc sống mới là của chính mình.”

Truyền thuyết đều là của người khác, cuộc sống mới là của chính mình. Các vị cùng cố gắng nhé ^^

-Hoàn-

Chú thích cho các nàng đọc trên đt:

Giường chung:giường ngủ chung nhiều người dành cho những người không có tiền hoặc tiết kiệm chỉ muốn chỗ ngủ không muốn phòng.

(*): Vị trẻ tuổi này chính là nhị đệ, đến hồi có phải ngày đó anh Lục hạ độc ảnh không để tính nợ, anh Lục giải thích là không phải, các nàng nhớ lại đoạn trước 1 chút nhé, sơn cà phấn mà Nghiêm Việt bỏ vào rượu là thuốc khiến người ta đầu óc mơ hồ, làm những việc mà bình thường muốn mà không dám làm, vậy thì suy ra anh đại ca vốn đã có ý với nhị đệ, bình thường không dám nói ra, trúng độc thì mới xảy ra chuyện ấy ấy trong sơn miếu, chứ không phải trúng xuân dược.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-trai-mon-no-giang-ho>